

Sosyalizm Yolunda

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/32 • 19 Ağustos 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**İçeride - dışarıda
savaş ve saldırganlık!..**

**Birleşik
direniş!**

İÇİNDEKİLER

İçeride dışarıda yeni bir savaş ve saldırganlık dönemi	3
“Kürt açılımı”ndan kirli savaşa.	4
İftar sofrasında savaş tamtamları!	5
Koşar adım Suriye batağına.	6
Esad yönetimine “insanlık dersi” vermeye kalkanların karnesi.	7
Sömürgeciliğe sıkılan ilk kurşundan bugüne.. - S. Yalçınkaya	8-9
Krizin faturasını kapitalistler ödesin!	10
Güçbirliği, bölge toplantıları ve bazı görevler	11
MİB MYK Ağustos ayı toplantısı sonuçları.	12
Baskılara karşı direniyorlar	13
Kubatoğlu direnişçisi Cafer Timtik’le direnişin 100 gününü konuştuk.	14
Ümraniye İşçi Birliği kuruldu	15
Kriz derinleşirken isyan her yerde!	16-17
İsrail’de emekçiler alanları terketmiyor.	18
Kriz derinleşiyor, silahlanma artıyor!	19
Kapitalizm açlık ve ölüm demektir!	20
Mücadeleyle dolu bir yaşam süren Mihri Belli aramızdan ayrıldı.	21
17 Ağustos’u unutma, unutturma!	22
Rant ve soyguna devam	23
Mamak Kültür Sanat Festivali’nin ardından.	24-25
Sacco ve Vanzetti’yi insanlığın vicdanında canlı tutmak için.	26
İspanya’nın kızıl çiçeği: Lorca!	27
TÜİK’ten pembe tablo.	28
İçerden yanan ateş!	29
“Kürdistan açık bir toplu mezar gibi”	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/32 * 19 Ağustos 2011
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Gazetemizin yayına hazırlandığı saatlerde Türk ordusuna ait savaş jetleri Kandil’i bombalıyordu. Böylelikle günlerdir yükseltelen savaş çılgınlığının ardından tetiğe basıldı, sistematik biçimde örgütlenen savaş için ilk adım atıldı.

Hafta içerisinde ortalıkta uçan savaş ve saldırı planlarına göre, ülke içerisinde-dışında, dağda-ovada, şehirde-kırda kapsamlı bir saldırganlık dönemi başlatılacak. Hedefte Kürt halkı, onun özgürlük iradesi var. Bunun için gerçekte ölen askerler umurlarında değil, Kürt halkının özgürlük iradesini boğmak derdindeler. Askerlerin ölümü de bunun için kullanılmakta ve bu kirli savaşa toplumsal bir taban kazandırılmaya çalışılıyor. AKP’nin şefleri bunun için Ramazan dolayısıyla dini de kullanmayı ihmal etmedi.

Konuyu farklı boyutlarıyla gazetemizde ele aldık. Ön kapağımıza da “Birleşik direnişel!” çağrısını çıkardık. Zira bu savaş ve saldırganlık politikasının gerisinde sadece Kürt halkı değil, aynı zamanda bir bütün olarak ilerici-devrimci güçler ile işçi sınıfı ve emekçiler var. Çünkü Kürt halkı hedefe çakılarak gerçekte toplum ölçeğinde bugünkünden daha da koyu bir polis rejiminin önu açılıyor. Hesaplar bu yöndedir.

Gazetemizde Kürt halkına yönelik savaş ve saldırganlık politikasını aynı zamanda Suriye’ye yönelik saldırganlıkla birlikte ele aldık. Çünkü Kürt halkına karşı savaş başlatan sermaye iktidarı, diğer yandan ise bu savaşta emperyalist desteğin de karşılığı olarak Suriye’de aktif taşeronluğa soyundu. ABD emperyalizmi Esad rejimini Türk devletini üzerine saldırtmakla tehdit ediyor. Bu koşullarda Suriye’ye yönelik saldırganlığın savaşa dönüşmesi ihtimali hiç de az değil. İşte bu nedenle geçtiğimiz hafta içerisinde bu kapsamda yaşanan gelişmeleri aktararak aktif suç ortaklığına dikkat çekerek, mücadeleyi büyütme çağrısı yaptık.

Sermayeye ve devletine karşı mücadele de yaz sıcaklığına rağmen devam ediyor. Sahnede Kürt halkıyla birlikte mevzilerde direnen işçiler var. Mücadelenin bu tablosunu sayfalarımızda yansıtmaya çalıştık. Bu tablonun önümüzdeki günlerde değiştirilmesi görevi bizleri bekliyor.

Arka kapağımızı 96 yaşında hayata gözlerini yuman Mihri Belli’ye ayırdık. Hayatını sosyalizme adayan Belli, devrimci hareketimizin tarihinde özel yeri olan bir büyük dava adamıydı. Kendisini saygıyla anıyoruz. Sosyalizm mücadelemizde yaşayacak!

H. FIRAT

Dünya
Türkiye ve
sol hareket

H. FIRAT

Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

İçeride dışarıda yeni bir savaş ve saldırganlık dönemi

Geçtiğimiz günlerde gerçekleştirilen YAŞ toplantısı dinci-gerici partinin düzen içi iktidar mücadelesinde açık bir üstünlük kurduğunu gözler önüne sermişti. Bu vesileyle verilen görüntü dinci-gerici partinin artık ordu da dahil tüm bir devlet mekanizmasının iplerini kesin biçimde elinde tuttuğunun ilanıydı. Bu yeni durumdan çıkan sonuç ise içeride ve dışarıda başlatılan yeni bir savaş ve saldırganlık dönemi oldu. Sırtını emperyalizme yaslayan dinci-gerici partinin egemenliğinde iç birliğini sağlayan rejim, içeride Kürt halkına, dışarıda ise Suriye'ye yönelik kapsamlı bir savaş ve saldırganlığın yolunu açtı. Diplomatik pazarlıklar, askeri operasyon hazırlıkları, savaş ve saldırı planları, gözaltı-tutuklama listeleri birbirini izliyor. Her şey kapsamlı bir savaşa göre hazırlanmakta, Erdoğan ve ortaklarının ağız kan ve barut kokmaktadır. Bu satırların yazıldığı saatlerde ise savaş jetleri Kandil'e yönelik askeri hareket başlattılar. Böylelikle Kürt hareketine yönelik kapsamlı bir imha savaşının startı da verilmiş oldu.

Toplumu savaş ve saldırı politikalarına hazırlamak için iftar sofralarını kullanan dinci-gerici partinin şefi, Kürt hareketine yönelik kapsamlı bir saldırının tarihini de Ramazan sonrası olarak belirliyordu. Beraberinde burjuva medya aracılığıyla servis edilen saldırı planlarına göre, Türk devleti Kandil'e yönelik ağır bir askeri saldırı başlatırken içeride de '90'lı yıllardakine benzer bir kirli savaş için düğmeye basacaktır. Öyle ki bu sadece gerilla mevzilerine yönelik bir askeri saldırganlık olarak kalmayacak, aynı zamanda başta Kürt hareketinin legal mevzileri olmak üzere ilerici ve devrimci güçlere karşı yoğun bir baskı ve terör seferberliği biçiminde gerçekleşecektir. Halihazırda burjuva medya gözaltı listelerinin hazırlanmış olduğunu duyurmaktadır. Söz konusu edilen listelerde BDP milletvekilleri de içerisinde olmak üzere Kürt hareketinin legal mevzilerinde bulunan tüm önemli kişilerinin bulunduğu belirtilmektedir. Bu iç siyasal yaşamda polis rejiminin daha da koyulaştırılması ile birlikte ülkenin toplama kamplarına çevrileceğine işaretler.

Halihazırda saldırganlık ve savaş politikası konusunda burjuva siyasal cephede de tam bir uyum vardır. Öyle ki Kandil'e yönelik askeri saldırganlığa dayanak yapılan Çukurca'daki asker ölümleri üzerine savaş ve saldırganlık çığırtkanlığı yapılırken, CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu da AKP'ye savaş konusunda her türlü desteği vermeye hazır olduklarını açıkladı. "Ramazan'ın bitmesini beklemeyelim" diyerek saldırganlıktaki tezcanlılığını da gösterme fırsatı bulan Kılıçdaroğlu, böylelikle Kürt halkına yönelik savaş ve saldırganlık politikası konusunda burjuva siyasal cephedeki iç uyumu gözler önüne serdi.

Düzen cephesinde ortaya konulan bu iç uyumun gerisinde kuşku yok ki Kürt hareketinin "Demokratik özerklik" ilanı ile birlikte olgunlaşan ileri adımlarından duyulan korku bulunmaktadır. Kurulu düzeni zorlayan ve onun siyasal çerçevesini fiilen aşmak yönünde atılmış böylesi bir adım, düzen güçleri tarafından burjuva siyasal sisteme yönelik bir meydan okuma olarak değerlendirilmekte ve ne yapıp edilip ezilmesi hedeflenmektedir. Kürt hareketini siyasal ve moral bakımdan çökertmek, onu özerklik yöneliminden geri çevirmek bu askeri zorbalığın

siyasal amacıdır.

Belirtmek gerekir ki gözler önünde cereyan ettiği üzere içeride ve dışarıda bir arada örgütlenecek olan savaş ve saldırganlık politikasının gerisinde ABD emperyalizmi durmaktadır. ABD emperyalizmi Türk devletinin Suriye konusundaki taşeronluğu karşılığında Kürt hareketinin ezilmesine onay vermekte, destek sunmaktadır. Kürt hareketinin ezilmesinde Türk devletiyle çıkar birliği yapan İran da bu denklemde yerini almış, Türk devleti ve ABD ile kirli bir ittifak kurmuştur. Öyle ki günler boyunca Kandil'e yönelik bir askeri operasyon gerçekleştiren İran, Türk devletine Kandil'e yönelik hava saldırısı için de hava sahasını açmıştır.

ABD emperyalizminin hedefinde olan bir devletin ucunda kendisini de son derece zor durumda bırakacak olan Suriye'ye yönelik bir askeri operasyonun yolunu açacak bir sürece dayanak olması şaşırtıcı gelebilir. Ancak Kürt sorunu sözkonusu olduğunda böyle bir ittifak da anlaşılabilir. Zira dört parçaya ayrılmış bulunan Kürdistan'a hükmeden gerici iktidarlardan tarih boyunca nerede bir parçada ulusal özgürlük yönünde adım atıldıysa aralarındaki tüm çelişkileri bir tarafa bırakarak elbirliği yapmışlardır. Bugün de olan esas olarak budur. Hedefte Kuzey Kürdistan'daki özerlik iddiası ve yönelimi vardır. Bu ölçüde de sömürgeci devletler arasındaki tarihsel işbirliği yeniden işlerlik kazanmıştır.

İşte böylelikle özelde Kürt hareketini hedefleyen saldırganlık ile birlikte Suriye'ye yönelik askeri müdahale de gündeme sokulmuştur. Dinci-gerici parti ABD emperyalizmiyle de tam bir işbirliği içerisinde "bölge gücü" olma iddiasını gerçekleştirmek için gemi azya almıştır. Geçtiğimiz günler içerisinde Suriye'ye verilen ultimatomun ardından süreç hızla Türk devletini bir askeri müdahale zeminine taşımış bulunmaktadır. Bu yeni zeminde olaylar da onun karşı koyamayacağı bir biçimde savaşın tarafı haline getirecektir. Yakın zamana kadar böyle bir askeri müdahaleye ihtimal vermeyenlerin dahi bugün savaşı

yakın bir ihtimal olarak değerlendirmeleri boşuna değildir. Emperyalistler de tüm imkanlarıyla "bölge gücü" heveslerini de okşayarak böyle bir müdahale konusunda dinci-gerici partiyi dolduruşa getirmeye çalışmaktadır.

Dünya tarihinde iç savaşların dış savaşlara dönüştüğü, dış savaşların da gerisin geri iç savaşları beslediği sayısız örnek vardır. Bugünkü durumda da sermaye iktidarı her iki cephede birden bu sürecin içerisine girme gözü karalığını göstermektedir. Ancak bu süreçten başarıyla çıkması da bir o kadar zordur. Çünkü öncelikle Kürt hareketine yönelik savaş politikası ne denli sınır tanımaz bir vahşilikte sürdürülse de, geçmişte iflas etmiş olan bu türden bir imha politikasının bugün tutması için bir neden

yoktur. İkinci olarak Kürt hareketine yönelik şoven saldırganlıkla toplumu yönetme başarısına dayanarak Suriye'ye yönelik saldırganlığı orta vadede sürdürebilme olanakları pek azdır. Çünkü bölgede ve dünyada her bakımdan dengelerin hızla değişme ihtimalinin güçlendiği bir dönemde, dahası içeride Kürt halkına yönelik kıyııcı bir savaş verirken dışarıda "insani yardım" kisvesi altında sürdürülecek bir savaşın siyasal ve moral zemini daralmaktadır.

Diğer taraftan ise dinci-gerici parti eliyle örgütlenen bu çok yönlü savaş ve saldırganlık politikasının göğüslenmesi

günün en acil gündemi haline gelmiştir. Düzen güçlerinin topyekün bir saldırıya geçeceği bir döneme girildiği düşünülürse, bunun karşısında içerisine girilen döneme uygun bir bilinç ve ruhla donanma ihtiyacı kendisini yakıcı biçimde dayatmaktadır. Savaş ve saldırganlık politikaları karşısında özgürlük iradesi boğulmak istenen Kürt halkıyla aktif ve eylemli dayanışma içerisinde bulunulması kadar, saldırının tüm siyasal mevzileri kapsayacağını da asla unutmamak gerekir. Yeni bir savaş ve saldırganlık döneminde, gerçek bir savaş ruhu ve kararlılığıyla davranılmalı, düzene karşı birleşik direnişi yükseltmek üzere sorumluluklarımızı sahip çıkmalıyız.

“Yeni bir savaş ve saldırganlık döneminde, gerçek bir savaş ruhu ve kararlılığıyla davranılmalı, düzene karşı birleşik direnişi yükseltmek üzere sorumluluklarımızı sahip çıkmalıyız.”

“Kürt açılımı”ndan kirli savaşa...

Amerikancı rejim saldırganlaşıyor!

Birbiriyle çatışan gerici güçlerin çıkarları kesiştiğinde işbirliği yapmaları sık rastlanan bir durumdur. Bu olgu hem çağımızın sömürücü sınıfı olan burjuvazinin, hem onun siyasal alandaki temsilcilerinin temel ilke ve ahlaki değerlerden yoksun olduğunun göstergelerinden biridir.

Son günlerde Kürt hareketine ve Kürt halkına karşı oluşturulan gerici/saldırgan cephede Türkiye'nin yanı sıra ABD ile İran'ın yer alması, ilkesizlik ve ahlaki değerlerden yoksunluğun son ama sonuncu olmayan örneğidir.

ABD yıllardan beri “şer eksenine” dahil ettiği İran'ı kuşatıp diz çöktürmeye çalışırken, İran ise, her fırsatta ABD'nin “büyük şeytan” olduğunu ilan ediyor. Ancak bu köklü çatışma, iki gerici gücün Kürt hareketine karşı işbirliği yapmalarının önünde engel teşkil etmiyor. Düşman iki gücün buluşmasında köprü işlevi gören ise Türk devleti ve AKP iktidarındır. Yani Kürt halkına düşmanlığın koçbaşı, dinci gerici odağı AKP ve onun hükümetidir.

İkiyüzlülük ve çifte standart

Arap dünyasındaki halk isyanlarına ilk günden beri en hararetle desteği veren İran yönetimi, Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük uğruna yükselttiği mücadeleyi “terör” diye damgalayarak hedef alıyor. Halkların eşitlik ve sosyal adalet uğruna yükselttiği mücadelenin batı Avrupa ve ABD'ye de yayılacağı öngörülerinde bulunan Tahran'daki molla rejimin şefleri, aynı günlerde Kürt hareketine karşı başlatılan kapsamlı bir saldırıya suç ortaklığı yaparak riyakarlıkta sınır tanımadıklarını gösteriyorlar.

AKP hükümeti ve onun şefi Tayyip Erdoğan ise, Washington'dan aldıkları emir veya telkinlere bağlı olarak da olsa, isyan eden halkların iradesine saygı duyulması gerektiğini vaaz edip duruyorlar. Bu gerici odağının Suriye'deki olaylar karşısında sergilediği tutumsa çağrılarının ötesine geçmiş, küstahça tehditler kertesine varmıştır. Suriye halkının hamisi pozlarına giren dinci gerici odağı AKP hükümeti, aynı günlerde Kürt hareketine ve halkına karşı kapsamlı bir saldırı hazırlığı başlatarak ikiyüzlülük sınırlarını altüst etti.

Kürt hareketini tasfiye etme planının arkasındaki esas güç olan ABD'nin ise kural, yasa, ilke tanımadığı biliniyor. Halkların celladı olan bu emperyalist gücün Kürt halkıyla ilişkisi de farklı değil. '70'li ve '80'li yıllarda Kürt halkının iki defa kırma uğramasına zemin hazırlayan ABD, verili koşullarda Güney Kürdistan'daki yönetimin hamisi gibi gözükse de, halen Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesinin önündeki en büyük engellerden biridir. Kürt hareketini tasfiye etme planına bağlı olarak “şer eksenine” ilan ettiği İran'la işbirliği yapması, Kürt halkı karşısındaki tutumuna ışık tutuyor.

İlk saldırı İran'dan kapsamlı saldırı Türk devletinden

Irak toprakları kabul edilen Güney Kürdistan'da mevzileri bulunan PJAK'a karşı ağır silahların da kullanıldığı bir saldırı başlatan İran ordusu, kararlı bir direnişle karşılaşmış, yaşanan şiddetli çatışmalarda ağır kayıplar vermiştir. PKK kaynaklarından yapılan açıklamaya göre, İran ordusu iki hafta süren saldırıyı durdurarak bekleyişe geçmiş bulunuyor.

Vurgulamak gerekiyor ki, İran ordusunun Kuzey Irak topraklarını hedef alan saldırısına ne ABD ne AB

ne Bağdat'taki kukla yönetim ne de Erbil'deki Kürt yönetimi tepki gösterdi. Belli ki bu gerici güç merkezlerinin tümü de saldırıya yeşil ışık yaktılar. Aksi halde batılı emperyalistler ilk günde ortalığı velveleye verirlerdi. Erbil'deki Kürt yönetimi ise, ancak halkın yoğun tepkileriyle karşı karşıya kalınca, uyduruk bir açıklama ile İran'ı kinamıştır.

Washington merkezli planın uygulayıcısı olarak alçaltıcı bir duruma düşen İran yönetimi, ağır kayıplar verdikten sonra geri çekilmiştir, ancak Ankara'daki Amerikancı rejimle yakın teması sürdürmektedir. Bu hafta başında Ankara'daki İran ile ABD büyükelçilerinin peş peşe Türk Dışişleri Bakanlığı'na ziyaret edip gizli görüşmeler gerçekleştirmeleri, kirli pazarlığın devam ettiğine işaret ediyor. Kürt hareketinin “İran'la savaşmak istemiyoruz” şeklindeki açıklamasına rağmen, İran'ın suç ortaklığına devam edip etmeyeceği önümüzdeki günlerde belli olacak.

Kürt hareketi ve halkına karşı esas kapsamlı saldırıyı başlatmaya hazırlanan ise Türk devleti ve AKP hükümetidir. Savaş naraları atan AKP şefi Tayyip Erdoğan, sadece PKK'yi değil, BDP ve Kürt halkını da hedef alan iğrenç tehditler savurarak, Kürt sorununa nasıl bir “çözüm” öngördüğünü ilan etti.

Ankara'daki Amerikancı takımı, Kandil Dağı'nı hedef alan sınır ötesi harekât ve ülke içinde yaygın saldırılar, kirli savaş döneminde “katiller sürüsü” olarak hareket eden özel timlerin bir kez daha savaşa sürülmesi, valilere sınırsız yetki tanıyarak OHAL uygulamasının fiilen başlatılması gibi çatışmaları şiddetlendiren icraatlara hazırlanıyor. Bu hazırlık, “Kürt açılımı” safatası ile Kürt hareketini tasfiye etme girişimi fiyaskoyla sonuçlanan sermaye iktidarı ve AKP hükümetinin esas niyetlerini gözler önüne seriyor.

ABD emperyalizminin bölgesel politikaları ve Türk burjuvazisinin yayılma emellerine bağlı olarak gündeme getirilen “Kürt açılımı” ile esas amacın Kürt sorununa çözüm üretmek değil, Kürt hareketini tasfiye etmek olduğu, son gelişmelerle birlikte herkesin malumu oldu. Böylece Washington'un desteği ile “Kürt açılımı” başlatan dinci gericilikten medet umanlar, bir kez daha hayal kırıklığına uğramış oldular. Bu ise, emperyalistlerle işbirlikçilerinden ezilen halkların sorunlarına çözüm üretmelerini beklemenin ham hayalden başka bir anlam taşımadığını yeniden kanıtlamıştır.

Ezilen halkların kazanımları gerici güçlerin kâbusudur

AKP hükümetinin Amerikan destekli “açılım” planını boşa düşüren Kürt halkı, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki halk isyanlarından da güç alarak, rejim karşısında daha dik durmaya başladı. Son seçimlerden

zaferle çıkan Kürt hareketi, devletin iki yıldan beri devam eden sürele avına meydan okuyarak, DTK üzerinden “özerklik” sürecini başlatacağını ilan etti.

Bu gelişme üzerine histeriye kapılan işbirlikçi burjuvazi, onun devleti, siyasi partileri, medyası, sokaklara salınan faşist grupları ile dört koldan saldırıya geçtiler. Irkçı/şoven zehir yaymaya hız veren gerici cephesinin Kürt hareketinin/halkının kazanımları karşısında nasıl da paniğe kapıldığını görmeyen kalmadı.

Kürt halkının gerici kuşatmaya karşı gösterdiği direniş, sadece Türk sermaye devletiyle AKP hükümetini değil, ABD ile İran gibi gerici güç odaklarını da rahatsız etmiş görünüyor. Halkların geleceğini belirleme hakkına dair vaazların tekrarlanıp durduğu bugünlerde Kürt halkına karşı kapsamlı bir saldırı başlatılmasını bundan bağımsız düşünmek olası değil. Eğer Kürt halkı tasfiye planına boyun eğmiş olsaydı hem ABD hem AKP şeflerinin övgülerine mazhar olurdu. Oysa uğursuz tasfiye planını boşa düşürmesi, “dize getirilecek düşman” ilan edilmesine neden oldu.

Bu vesileyle belirtelim ki, AKP hükümeti borazanı medyanın, Sri Lanka rejiminin Tamil halkına karşı giriştiği vahşi toplu imha saldırısına atıfta bulunmaya başlamaları, dinci gericiliğin faşizan niteliğini tüm çirkinliği ile gözler önüne sermiş bulunuyor.

Gerici saldırganlığa karşı birleşik mücadele!

Tayyip Erdoğan'ın histerik tehditlerine yanıt veren Kürt liderler, her tür saldırıya karşı direneceklerini ilan ettiler. Görünen o ki, AKP iktidarının hazırladığı saldırı da fiyaskoyla sonuçlanacaktır. Zira son otuz yıllık süreç, rejimin Kürt halkının direnişini kirli savaş ve devlet terörü ile ezme gücünden yoksun olduğunu kanıtlamaktadır.

Bu süreç, aynı zamanda Kürt işçi ve emekçilerinin düzenden çözüm beklentilerinin gerçek hayatta bir karşılığı olmadığını da döne döne kanıtlamıştır. Direnme iradeleri dimdik ayakta olan Kürt işçi ve emekçilerinin düzenden çözüm beklentileri zaman ve enerji kaybından başka bir sonuç yaratmamaktadır. Bu kısır döngüyü kırmanın yolu Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birleşik direnişini geliştirmekten geçiyor.

Kürt halkıyla birlikte kirli savaşın bedelini ödeyen Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri de, AKP'nin ilan ettiği gerici savaşa karşı kararlılıkla mücadele etmeli, Kürt sınıf kardeşleriyle birleşik direnişini örmenin yollarını aramalıdır. “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarı altında birleşerek mücadele etmek, gerici savaşı olduğu kadar sosyal yıkım saldırılarını da püskürtmenin yegane yoludur.

İftar sofrasında savaş tamtamları!

Kürt sorununda inkar ve imha çizgisinde karar kılan dinci-gerici parti kapsamlı bir savaşa hazırlık yapıyor. Tayyip Erdoğan'ın katıldığı iftar yemeğinde "Ramazan ayı olduğu için susuyoruz, bıçak kemiğe dayandı" diyerek kirli savaş için tarih verdi.

"Şehit yakınları ve gaziler"in katıldığı başka bir iftar yemeğinde yaptığı konuşmada terörle mücadelede yeni bir dönemin başladığını söyleyerek, "Bütün devlet birimlerimizle birlikte bunun hazırlığını en ince ayrıntısına kadar yapıyoruz. Bir öleceğiz ama bin dirileceğiz" dedi.

Konuşmasının her cümlesine tam bir savaş dilinin egemen olduğu Erdoğan BDP'yi de tehdit etti. "Meşruiyet çizgisine gelmek isteyenler şimdiden pozisyon almalıdır. Hiçbir siyaset birlik ve bütünlüğümüzden kardeşliğimizden önemli değildir" şeklinde konuştu.

Erdoğan tüm bu savaş tehditlerinin yanısıra demokrasiden, özgürlüklerden geri atmadan bu meseleyi halledeceğiz ikiyüzlülüğüne başvurmadan edemezken "sıcak bölgelerde profesyonel kadroların görev alması için hazırlıklar son safhaya geldi" demeyi ihmal etmedi.

Bununla beraber Erdoğan'ın savaş stratejisinin ayrıntıları da netleşmeye başladı.

Konuyla ilgili yapılan hükümet toplantısında alınan ve medya aracılığıyla aktarılan savaş ve saldırı planına göre, bayramdan sonra başlamak üzere Kandil ile birlikte ülke içerisinde kapsamlı bir askeri hareket gerçekleştirilecek. Hükümetin savaş planı aynı zamanda ülke sathında, özellikle de metropollerde baskı ve terörün boyutlarının görülmemiş ölçüde yoğunlaştırılmasını içeriyor.

İçeride dışarıda savaş ve saldırı!

Medyaya yansıyan savaş planının başlıkları şöyle:

Kandil'e hava harekati: Planın en önemli başlıklarından birini Kandil'e yönelik hava harekati oluşturuyor. ABD ve Irak yetkilileriyle yapılacak görüşmelerin ardından Kandil'e savaş uçaklarıyla bomba yağdırılması planlanıyor.

Özel Harekat Timleri işbaşında: Hükümet askeri operasyonları sadece Kandil'e yönelik değil aynı zamanda Kürt illerinin bütününe yaymayı planlıyor. Bu amaçla geçtiğimiz günlerde yeniden işbaşı yaptırılması kararlaştırılan Özel Harekat Timleri harekete geçirilecek. Halen 6 bin 500 civarında bulunan Özel Harekat polisleri hızla "yüksek riskli" bölgeler olarak tanımlanan Diyarbakır, Şırnak, Hakkari gibi illere gönderilecek. Bu kirli savaşın alabildiğine tırmandırılması anlamına geliyor. Erdoğan'ın savaş ilan ettiği konuşmasında dağda olan olmayan farkı gözetmeyeceklerini söylemesiyle birlikte faali meçhul cinayetlerinin yeniden gündeme gelmesi de olası.

Karadeniz de savaş alanı: Hükümet savaşın kapsamını Karadeniz'e kadar genişletmeyi de planlıyor. Buna göre Özel Harekat polisleri Ordu-Tokat ve Kastamonu hattında görev yapacaklar.

Valilere OHAL yetkileri: Savaş planının en canalıcı yönlerinden birini de valilere tanınan "süper" yetkiler oluşturuyor. Yapılacak düzenlemeye göre jandarma ve polis valilerin komutası altında olacak. Böylelikle kirli savaşın bu önemli unsuru da işbaşına koşmuş olacak.

Polis rejimi koyulaştırılacak: Hükümetin hazırladığı planı aktaran medya, PKK'ye yönelik bu düzeyde gerçekleştirilecek operasyonun metropollerdeki eylemleri arttırmasından duyulan korkuya dikkat çekiyor. Böyle bir vurgunun sonucu

doğal olarak metropollerde baskı ve terör rejiminin koyulaştırılması demektir. Son dönemde azgınlaşan polis rejimini daha da güçlendirmekten başka bir sonuç vermeyecektir.

Havuç unutulmamış: Böylesine ağır ve kapsamlı bir savaş planı içerisinde açılımın sürdürüleceği ve yeni anayasa için hazırlıkların yoğunlaştırılacağı da belirtilmektedir. Bu da sopanın yanında havucun da unutulmadığını gösteriyor.

"1400 kişilik tutuklama listesi hazır"

Habertürk Gazetesi yazarı Fatih Altaylı ise saldırganlığın boyutlarını deşifre ettiği yazısında, 800 ile 1400 kişinin tutuklanacağını aktardı. Bunlar arasında BDP'li milletvekilleri ile yöneticilerin olduğunu yazdı. Altaylı Tayyip Erdoğan'ın her şeyi çözen bir lider

olduğunu ancak sadece Kürt sorununda adım atmadığını söylerken önümüzdeki günlerde bu yönde de artık çözücü adımların geleceğini iddia etti. Altaylı her şeyin Ramazan bitimine göre ayarlandığını belirtirken yapılacak operasyonların bir ayağında yargının olacağını ve öncelikle 800 ila 1400 kişi arasında değişen bir tutuklama listesi olduğunu açıkladı. Bu listeye göre tutuklamalara başlanacağını, özellikle de DTK'ya yönelik operasyonun yoğunlaştırılacağını ve hedefte de özerlik ilanını gerçekleştirenlerin olduğunu duyurdu.

Operasyonun diğer ayağında Kandil'e yönelik askeri operasyon olduğunu ifade eden Altaylı bunun için de ABD, Irak ve İran ile işbirliği yapıldığını belirtti.

Altaylı yazısının sonunda "keşke tüm bunlara gerek kalmazaydı" derken saldırıya da açıkça destek vermekten kaçınmadı.

Saldırı başladı!

Kürt sorununun çözümünde aciz olan Türk devleti çareyi imhada buldu. Çukurca'dan gelen asker ölümlerin bahane ederek Kandil'e hava operasyonu başlattı.

AKP şefleri başta olmak üzere, tüm düzen güçlerinin koro halinde çaldıkları savaş tamtamları ve yükselttikleri şoven çığırtkanlığın ardından savaş jetleri Kandil'in üzerine gönderildi.

Diyarbakır'da bulunan 8. Ana Jet Üssü'nden havalanan uçakların saldırısında Kandil'e bağlı Kozîne, Şehîd Harûn, Balayan ve Zergele köyleri ağır bombardımana maruz kaldı. Bombardıman Zap'ı da hedef aldı. İlk operasyonun ardından Türk ordusu sabaha karşı bölgeyi ikinci kez bombalamaya başladı. Diyarbakır askeri havaalanından havalanan 6 savaş uçağı Kandil alanı dışında Lolan, Xakurke ve Xinere'yi de bombaladı.

ANF'ye bilgi veren PKK kaynakları, iki hava saldırısında da Kandil alanında herhangi bir gerilla kaybının söz konusu olmadığını duyurdular.

Türk ordusunun yoğun bombardımanı bölgedeki birçok sivil yerleşimi ve orada bulunan halkı da hedef alıyor. Fakat burjuva medya coşkuyla karşıladığı bombardımana ilişkin "Sivilere zarar gelmemesi için lazer güdümlü bombalar kullanılıyor" yalanını uyduruyor. ANF'nin geçtiği haberlerde, Kandil'de çok sayıda köyün Türk uçakları tarafından vurulduğu bildirildi. Kandil bölgesindeki Zergele köyünde bir ev Türk uçakları tarafından bombalandı.

Hewler'e bağlı Sideka ilçesinin Lerkan köyü de bombamaların hedefi olurken, çok sayıda evin zarar görmesiyle birlikte köylüler burayı terkederek Sideka'ya gitti. Kandil Belediyesi'ne bağlı Zergele Köyü'nde bulunan Gençlik Merkezi'nin hava saldırısında vurulduğu bildirildi.

Uçaklar İran havasahasını kullandı

Öte yandan söz konusu operasyon, Türk devleti ile gerici İran rejimiyle arasında Kürt halkına karşı örülen kirli ittifakı da birkez daha gözler önüne seriyor. Öyle ki, bombardımanı gerçekleştiren uçakların Irak havasahasını dikine kat etmek yerine İran üzerinden uçarak Kandil'i bombaladığı da bildiriliyor.

Kürt halkı sokağa çıktı

Kürt halkı, Türk devletinin saldırganlığına dönük tepkisini göstermek için sokağa çıkmakta gecikmedi. Şırnak'ın Cizre ilçesinde sokağa çıkan binlerce kişi, Kandil'in bombalanmasını protesto etti. Gösterilere polislin saldırmaları üzerine çatışma çıktı. İlerleyen saatlerde başka yerlerde de binlerce kişinin sokağa çıktığı haberleri gelmekteydi.

Koşar adım Suriye batağına...

ABD'nin başını çektiği emperyalistler Esad rejiminin zorbalığını fırsat bilerek Suriye'ye dönük müdahaleye zemin hazırlama çabalarını sürdürürken, Türk devleti de bu kirli planın aktif taşeronu olmak için tüm olanaklarını seferber ederek adımlarını hızlandırıyor.

Davutoğlu'ndan tehdit

Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, 16 Ağustos günü bakanlık binasında gerçekleştirdiği basın toplantısı aracılığıyla Esad'a gözdağı verdi. Davutoğlu, "Eğer operasyonlar durmazsa bundan sonra bu süreç üzerinde atılacak adımlar konusunda konuşulacak bir şey de kalmaz" ifadelerini kullandı.

Suriye devletinin Perşembe gününden bu yana operasyonlarını sürdürdüğünü belirten Davutoğlu, Deir Ez Zor ve Lazkiye'de sivillere yönelik saldırıların mazur görülemeyeceğini söyledi. Davutoğlu'nun "Türkiye'nin hiçbir şekilde masum sivillerin can kaybına yol açacak operasyonlara yeşil ışık yakması söz konusu değildir, olmamıştır, olmayacaktır" sözleri ise, Kürt halkına dönük yeni saldırı planları hazırlayan, Libya'da yüzlerce sivilin katledildiği emperyalist saldırının bir parçası olan Türk devletinin ikiyüzlülüğünü bir kez daha gözler önüne serdi.

Yine ABD istemiş

ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Victoria Nuland'ın aynı gün gerçekleştirdiği günlük basın toplantısında Davutoğlu'nun Suriye'ye yönelik ultimatoma niteliğinde açıklamasını değerlendirdi. Nuland, Türkiye'nin "sert bir açıklama" yapacağından haberdar olduklarını belirtti. ABD'nin telkinleriyle Suriye stratejisini belirleyen Türk devletinin bu açıklamasının da ABD'nin isteği üzerine yapıldığı böylece açığa çıktı.

Efendi açıktan söylüyor: Türkiye aktif taşeron

Kirli emellerini "Suriye halkının can güvenliği ve özgürlüğünü düşünüyoruz" yalanlarıyla perdelemeye çalışan ikiyüzlü ABD şefleri, yoğun diplomasi trafiği örerak Suriye saldırganlığına "uluslararası meşruluk" sağlamaya çalışıyor. Emperyalist şefler bunu yaparken de, aktif taşeronluk misyonu biçtikleri Türk devletini özel bir tarzda öne çıkartıyorlar.

Buna ilişkin son örnekleri ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton ve ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Victoria Nuland'ın son açıklamaları oluşturdu.

ABD Savunma Bakanı Leon Panetta ile birlikte Ulusal Savunma Üniversite'sinde katıldığı bir panelde Suriye konusuna değinen Clinton "ABD'nin Esad'ın gitmesi gerektiğini söylemesi tek başına çok etkili olmayacaktır. Eğer bunu Türkiye söylerse, Kral Abdullah söylerse, diğer insanlar söylerse, Esad rejimi bunu görmezden gelemez. Bildiğiniz gibi geçmişten gelen problemler nedeniyle Suriye ile bizim çok ilişkimiz yok" ifadelerini kullandı. Türkiye ve Suudi Arabistan'ın, ABD'nin bölgeye dönük kirli emellerini gerçekleştirmedeki öneminin de altını çizmiş oldu.

Türk devletine "üç aşamalı plan"

"Bölge gücü olma" hamasetine yaslanarak aktif taşeronluk rolünü örtmeye çalışan Türk devleti, efendisi ABD'den aldığı telkinler doğrultusunda Suriye'ye dönük adımlarını somutlamaya çalışıyor.

Hummalı bir hazırlık içinde olan AKP şefleri, burjuva medyada yer alan haberlere göre, Esad'a dönük üç aşamalı bir plan hazırlığındalar.

Planın ilk adımını şunlar oluşturuyor:
"Esad yönetiminin uluslararası toplumdan izolasyonu için düğmeye basılacak. İslam İşbirliği Teşkilatı, Arap Ligi, Avrupa Birliği ve

► "Mesajları koordine ediyor"

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun Suriye'ye mesajlarını taşıdığını teyit etti. Esad'a baskının arttırılmasını temin etmek için birlikte çalıştıklarını söyledi. Bakanlık Sözcüsü Victoria Nuland, açıklamasında Suriye ve diğer konularda Türkiye ile çok yakın koordinasyon içinde bulduklarını ve bunun da her iki ülkenin diplomasisinin etkinliği için hayati önem taşıdığını söyledi. Ayrıca Davutoğlu'nun da bu kapsamda iki ülkenin "mesajlarını koordine ettiğini" sözlerine ekledi.

Birleşmiş Milletler'in alacağı kararlarla siyasi arenada dışlanacak. Türkiye'nin Şam Büyükelçisini çekmesi, elçiliği kapatması, Başkonsolosluğun kapatılması, Esad'ın atacağı adımlara göre opsiyonlar arasında bulunacak"

ABD tarafından hazırlanarak Türk devletinin önüne konduğu açık olan bu planın ikinci adımında ise, "BM kararına paralel olarak ekonomik yaptırımların uygulanması, Türkiye ile Suriye arasındaki Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği Konseyi'nin ve vizesiz geçişlerin askıya alınması, tren ve uçak seferlerinin azaltılması, Esad ailesinin Türkiye'deki mal varlıklarının dondurulması TBMM Türkiye-Suriye Dostluk grubunun devre dışı kalması" başlıkları yer alıyor.

Planın son adımı ise, "Uluslararası toplumun müdahale kararı alması ihtimali çok düşük de olsa, Ankara bu olasılığı da değerlendirecek" ifadeleriyle tanımlanıyor. Böylece, Suriye'ye müdahalenin ön hazırlık sürecinde "üstün çaba" harcayan AKP şeflerinin olası savaş durumunda da tetikçi olmaya heveslendiği açıkça görülüyor.

Kirli ittifaklar Ankara'da şekilleniyor

Ankara'da Başbakanlık'ta 15 Ağustos günü yaşanan diplomasi trafiği AKP'nin ramazandan sonra devreye sokacağı saldırganlığın ayaklarına dair fikir verdi. İran ve ABD Büyükelçileri öğle saatlerinde Başbakanlığa gelirken, Genelkurmay Başkanı Necdet Özel ve kuvvet komutanları da Başbakan Erdoğan ile görüşme gerçekleştirdi.

İran'ın Ankara Büyükelçisi Bahman Hosseinpour öğle saatlerinde Başbakanlık'a geldi. Erdoğan'ın Başbakanlık'ta olduğu bir zaman diliminde gerçekleşen ziyarette Hosseinpour, Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ ile görüştü. Bozdağ'ın diğer bir ziyaretçisi ise ABD'nin Ankara Büyükelçisi Francis Ricciardone idi.

Erdoğan ise kuvvet komutanları ve Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri Serdar Kılıç ile bir görüşme gerçekleştirdi.

Erdoğan Kürt hareketine dönük imha operasyonunun Ramazan'dan sonra startının verileceğini açıktan söylerken, Ankara'da kirli bir ittifakın stratejisi çiziliyor. İran'ın PJAK'a karşı başlattığı askeri hareketin ardında Türk devletinin ve ABD'nin güvencesi olduğu ortaya çıkmıştı. ABD, İran, Türk devletinin Kürt hareketine karşı yaptığı işbirliğinin bir devamı olan bu görüşmelerde de Kandil'e düzenlenecek saldırı gibi konuların yol haritasının tartışıldığı muhtemeldir.

Esad yönetimine “insanlık dersi” vermeye kalkanların karnesi...

Baskı, terör, katliam...

ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'ın tüm ülkelere Suriye ile askeri ve ekonomik bağlarını kesmeleri çağrısında bulunmasının ardından Türkiye'den de Suriye'ye yönelik sert direktifler gelmeye başladı. Kendi insanına kurşun sıkmakla, insan öldürmekle, hak isteyenlerin taleplerine kulak vermemekle itham edilen Beşar Esad böylece son kez uyarılmış oldu.

Ancak tarih, Baba Esad döneminde gerçekleşen ve 10-20 bin kişinin katledildiği Hama katliamına karşı “uluslararası kamuoyunun” gösterdiği bir duyarlılığı yazmamaktadır. Suriye ve Türkiye ilişkilerindeki gerginlik nedenleri hiçbir zaman karşılıklı olarak yapılagelen katliamlar olmamıştır. Suriye'nin Hama katliamları varsa Türkiye'nin de Maraş'ı, Çorum'u, Sivas'ı, Gazi'si, 2 Eylül'ü, darağaçları, işkenceleri, sayısız zindan katliamları vardır. Suriye'nin topraklarını ıslatan insan kanı bu ülkenin topraklarında hiçbir zaman durmamıştır. Toplu mezarlar ülkesi ise Suriye değil Türkiye'dir. Suriye'ye “demokrasi” dersi veren AKP hükümetinin icraatlarına bu vesileyle bir kez daha hatırlamakta fayda var.

“2002–2007 çıraklık dönemi:

2002 yılında, 75 kişi faili meçhul cinayetler, 40 kişi yargısız infaz sonucu, 5 kişi gözaltında hayatını kaybetti. 876 kişi işkence ve kötü muameleyle uğradı. 21 bin 612 kişi gözaltına alındı. 200'ü gazeteci olmak üzere bin 148 kişi tutuklandı.

2003 yılında, faili meçhul saldırılar sonucu 50 kişi, yargısız infaz sonucu 44 kişi öldürüldü. 1.849 kişi işkence ve kötü muameleyle maruz kaldı. 9 bin 648 kişi gözaltına alındı, bin 196'sı tutuklandı.

2004 yılında; Mardin Kızıltepe İlçesinde, 12 yaşındaki Uğur Kaymaz 13 kurşunla babası Ahmet Kaymaz ile birlikte devlet güçlerince öldürüldü. Yine “Faili meçhul” saldırılar sonucu 42 kişi, yargısız infaz sonucu 47 kişi öldürüldü. 843 kişi işkence ve kötü muameleyle maruz kaldı, toplumsal gösterilerde 213 kişi yaralandı. 6 bin 391 kişi gözaltına alındı, 774'ü tutuklandı.

2005 yılında 9 Kasım 2005'te Hakkari'nin Şemdinli ilçesindeki Umut Kitabevi bombalandı.

Faili meçhul cinayetlerde 213 kişi, yargısız infaz sonucu 24 kişi yaşamını yitirdi. 79 kişi işkence ve kötü muamele gördü. 4 bin 956 kişi gözaltına alındı 515'i tutuklandı. 4 kişi gözaltında öldürüldü. Toplam 39 yayın toplatıldı ve yasaklandı.

2006 yılına Erdoğan “kadın da olsa, çocuk da olsa gereğini yapın” sözleriyle damga vurdu. Amed'de 2006'nın 29 Martı'nda başlayan ve 4 gün süren olaylar sırasında, toplam 7 kişi devlet güçlerince katledildi. Katledilenler arasında, 7 yaşındaki Enes Ata da vardı. Bombalı bir saldırı sonucu, Amed Koşuyolu'nda 11 kişi hayatını kaybetti. AKP, bu katliamları da örtbas etti. Ayrıca 5.560 kişi gözaltına alındı, bunların bin 545'i tutuklandı, 44 kişi “yargısız infaz” edildi, toplumsal gösterilere müdahalede aşırı güç kullanımı nedeniyle 12 kişi öldü, 869 kişi yaralandı. Polislin silah kullanma yetkisinin ihlali nedeniyle 32 kişi öldü, 45 kişi yaralandı. 708 kişi işkence ve kötü muameleyle maruz kaldı.

2007-2011 kalfalık dönemi

2007 yılında Hrant Dink katledildi. 15 Şubat 2007'de Cizre'de çıkan olaylarda önce başına taş isabet etmesi sonucu öldüğü söylenen 15 yaşındaki Yahya Menekşe'nin, panzer tarafından ezildiği ortaya çıktı.

Hrant'ın katlinin üzerinden 3 ay geçmişti ki, bu kez de 18 Nisan'da Malatya'da Zirve Yayınları çalışanları katliama uğradı. Birkaç ay sonra Nijeryalı Festus Okey polis tarafından vurularak öldürüldü. 7 Ekim tarihinde İstanbul'da Ferhat Gerçek, Yürüyüş dergisini sattığı gerekçesiyle polis kurşununa maruz kaldı. Gerçek felç oldu. 22 Kasım tarihinde ise 26 yaşındaki Feytullah Ete, Avcılar'da oturduğu bir parkta, bir polislin tekmeleri sonucu yaşamını yitirdi. Bu olaydan üç gün sonra da, Baran Tursun “Dur ihtarına uymadığı” iddiası ile polis tarafından katledildi.

Ayrıca faili meçhul saldırılarda 42 kişi, yargısız infaz sonucu ise 29 kişi öldürüldü. Gözaltında 5 ölüm yaşandı. Toplam 687 kişi işkence ve kötü muameleyle maruz kaldı. 7 bin 197 kişi gözaltına alındı, 1440 kişi tutuklandı.

2008 yılında; Newrozu'da Hakkâri'nin Gever (Yüksekova) İlçesi'nde kutlama yapmak isteyenlere yönelik güvenlik güçlerinin saldırısında, 20 yaşındaki İkbâl Yaşar yaşamını yitirdi. Hakkari'de bir uzman çavuşun aracından inerek, açtığı ateşle başından yaralanan 15 yaşındaki Enver Turan, yaşamını yitirmişti. Yine Engin Ceber isimli devrimci karakolda başlayıp cezaevinde devam eden işkenceler sonucu katledilmişti.

Faili meçhul saldırılarda 29 kişi ölürken, 33 kişi yargısız infaz sonucu öldürüldü. 8 kişi gözaltında öldürüldü. Toplam 448 kişi işkence ve kötü muameleyle

maruz kaldı. 11 bin 2 kişi gözaltına alındı, 2 bin 347 kişi tutuklandı.

2009 yılının 19 Kasım günü devrimci işçi TKİP üyesi Alaattin Karadağ Esenyurt'ta polis tarafından katledildi. 2009'da ayrıca 14 yaşındaki Ceylan Önkol Mardin'de askerler tarafından hayvan otlattığı sırada katledildi. Amed'de Öcalan'ın cezaevi koşullarının iyileştirilmesi talebiyle 6 Aralık 2009'da düzenlenen eylemde, polislin açtığı ateş sonucu üniversite öğrencisi Aydın Erdem yaşamını yitirdi.

Bu yılın toplamında 36 kişi yargısız infaz sonucu öldürüldü. Bin 835 kişi işkence, kötü muameleyle maruz kaldı. 7 bin 718 kişi gözaltına alındı, bin 923 kişi tutuklandı.

2010 yılında 15 bin 976 kişi gözaltına alındı. 23 bin 573 hak ihlali yaşandı. Sadece Kürdistan'da 3 bin 706 kişi gözaltına alındı, 987 kişi tutuklandı, 741 işkence ve kötü muamele vakası tespit edildi.

2011 yılı başından bu yana ise 5 bin dolayında kişi gözaltına alındı ve yüzlerce tutuklandı. Ayrıca son 10 yılda yüzlerce tutsak hapisanelerdeki tecrit koşullarında tedavileri yapılmadığı için hayatını kaybetti. Binlerce çocuk polise taş attığı için onlarca yıla yargılandı ve ceza aldı. Öldürülen Kürt çocuklarının sayısı İsrail askerleri tarafından öldürülen çocukların sayısını aştı. İnkâr ve imhaya dayanan Kürt sorunu çevresinde yeni saldırılar gündemde. 800 ile 1400 arasında insanın tutuklanacağından bahsediliyor.

Kirli savaşın yargı ayağı

Erdoğan'ın “bıçak kemiğe dayandı” ifadelerine paralel olarak hayata geçirilen adımlardan biri de yargı ayağı. Şimdiden BDP'lilere cezalar yağdırılıyor.

Kürtçe konuşmaya ceza

Siirt'te geçen yılın Temmuz ayında BDP il binasının açılışında Kürtçe konuşma yapan Siirt Bağımsız Belediye Başkanı Selim Sadak'a 3 bin TL para cezası verildi. Siirt 1'inci Asliye Ceza Mahkemesi Türkçe'den başka bir dil kullanıldığını belirterek Sadak'a 6 ay hapis cezası verdi. Hapis cezasını 3 bin TL para cezasına çevirdi.

Tek kelimeye 6 ay

Kapatılan DTP PM üyesi Pervin Oduncu'ya, Muğla İl Örgütü kongresinde yaptığı konuşma sırasında kullandığı tek kelime Kürtçe için 6 ay hapis cezası verildi.

Öcalan için ‘sayın’ hitabının kullanılması nedeniyle suç ve suçluyu övmek suçundan 1 ay, Kürtçe ‘serkeftin’ denildiği için de siyasi partiler yasasına muhalefet suçundan 6 ay hapis cezası verildi.

Öcalan'ın avukatlarına 1 yıl men

Son 20 gündür çeşitli bahanelerle avukatlarıyla görüşmesi engellenen Öcalan'ın 4 avukatı hakkında açılan dava karara bağlandı.

İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi, “terör örgütü PKK'ya hiyerarşik yapıya dahil olmadan yardım ettikleri” iddiasıyla yargılanan avukatlar Ergün Canan, Servet Demir, Cengiz Çiçek ve Davut Uzunköprü'nün, hükümlü Abdullah Öcalan'ın müdafii ve vekilliliğini yapmalarının CMK'nın 151. maddesinin 3 ve 4. fıkraları gereğince, dosya kapsamı ve mevcut delil durumu da göz önüne alınarak bir yıl süreyle yasaklanmasını kararlaştırdı.

Sömürgeciliğe sıkılan ilk kurşundan bugüne;

Zorlu bir özgürleşme mücadelesi

S. Yalçınkaya

İmparatorluk çağının himayesi altında göz yumulanları, modern burjuva cumhuriyetinin yok sayılanları, Mezopotamya topraklarının ev sahibi onlar. Tarihleri işgal, yağma, baskı ve sömürüyle yazılmış bir halk onlar. Sürekli talana uğrayıp egemenlik altına alınmanın, parça parça bölünmenin ve dost görünüp sırtından hançerlenmenin tarihidir onların. Ama o tarih nasıl ki zorbalık, sömürü ve ihanetlerin tarihiyse, aynı zamanda isyanın ve boyun eğmemenin de tarihidir. Şeyh Saitler'den Koçgiri'ye, Seyit Rızalar'dan bugünlere...

Kürt halkı tarihi boyunca yaşadığı baskı ve sömürünün en koyu ve katmerlisini cumhuriyet dönemi boyunca yaşadı. Dersim'de yaşadığı büyük katliamdan bugüne tam anlamıyla bir inkar, asimilasyon ve köleleştirme saldırısına maruz kaldı. Uzun yıllara yayılan sömürgecilik pratiğinin sahipleri böylelikle uzunca yıllar Kürt halkının sesini boğup sindirdiklerini sanmışlardı. Katliam ve işkenceyle terbiye edilip, yerlerinden yurtlarından sürgün edilenler nasıl başkaldıracaktı ki? Oysa tarihin tekerleği dönüyor, diyalektiği işliyordu.

Tarihin insanlığa kazandırdığı ulusal özgürleşme ve varolma hakkının zor yoluyla alınması kolay değildi. İşte PKK'nin 1984 yılının 15 Ağustos günü Şemdinli ve Eruh'da gerçekleştirdiği baskınlarla attığı adımlar bunu simgeliyordu. 1984 yılı Kürt halkının özgürlük yolunda koşacağı o uzun parkura attığı ilk güçlü adım, sömürgeciliğe sıkılmış "İlk kurşun" oldu. İlk kurşun sömürgecilik şahsında onyılların ezilmişliğine, asimilasyona, yok sayılmaya ve aşağılanmaya sıkılmıştı. Katliamla yok edilmek istenen, asimilasyonla ulusal kimliği ve değerlerinden arındırılmaya, onuru kırılarak özgüvenden yoksun bırakılmaya çalışılan Kürdün isyanı olmuştur. Kürt hareketi cephesinden tanımlandığı biçimiyle "Kürdün yeniden dirilişidir" bu ilk kurşun.

1984 15 Ağustos'undan bu yana 27 yıl geçti. Hiç abartmaksızın ve rahatlıkla ifade edilmelidir ki, onyıllar boyunca alınamayan mesafe kısa sayılabilecek bu son 27 yıllık zamanda alınmıştır. Kuşkusuz bu 27 yılın ve bu yıllar içerisinde yaşananların en kritik öznesi ilk kurşunu sıkın PKK oldu. Şimdiye kadar kah bu aşiretin kah o şeyhin önderliğiyle geçmiş isyanlar ya yenilgilerle sonuçlanmış ya gerici uzlaşmalarla yarı yolda bırakılmıştı. PKK ise modern çağın kendi gerçekliği içinde, sömürgeleştirilmiş bir halkın ulusal özgürlük talebinin taşıyıcısı olarak Kürt halkı için gerçek manada çığır açıcı bir rol oynadı.

'84'ten bu yana!

15 Ağustos bir yönüyle Kürt halkının sömürgeciliğe karşı bir başkaldırısıysa bir başka yönüyle de özgürlük hareketinin sürükleyicisi olarak PKK'nin halkla bütünleşmesinin başlangıcı olmuştur. 15 Ağustos, öncesinde bir grup Kürt devrimci aydınının başlattığı mücadelenin giderek bir halkın özgürlük hareketine büyümesinin kilometre taşıdır. Savaş böylelikle başladı, yıllar içinde hareket büyüyüp Kürt halkı tabanına yayıldı. Marksizm-Leninizm'e samimi yakınlığı ve programının devrimci halkçı içeriği ile Kürt köylülüğü tabanına oturtması PKK'yi ulusal özgürlük mücadelesinin

öncülüğü düzeyine yükseltti.

Kürt halkının ulusal boyunduruk altında tutulmasının temel ayağı olan Türk devleti, uluslararası dayanağı olan emperyalizm ve "iç" dayanaklarını toprak ağalığı, aşiretler ve şeyhlikte bulan feodal işbirlikçi yapı hedef tahtasına oturtuldu. PKK'nin Kürt halkıyla gerçek manada bütünleşmesi de bu program çerçevesinde verilen mücadele sürecinde gerçekleşti. Özellikle devletin sömürgecilik uygulamalarına karşı militan bir savaş yükseltiyor ve sömürgeciliğin iç dayanakları olan gerici feodal düzene büyük darbeler vuruluyordu. Doksanlı yılların başına gelindiğinde ise PKK şahsında bir gerilla mücadelesi olan Kürt özgürlük hareketi giderek serhildanlar düzeyine varan kitlesel bir halk isyanına dönüşüyordu.

Bu dönem içerisinde Kürt ulusal kimliğinin uyanışında, genel olarak Kürt halkının ve özellikle Kürt kadınının özgürleşmesinde muazzam bir yol katedildi. Kadını ve erkeğiyle onbinlerle ifade edilebilen gerilla ordusu, yüzbinlerin katılımıyla görkemlileşen siyasal serhildanlar, metropollere yayılan ulusal uyanış, ulusal sömürü ve köleliğe karşı gerçek bir başkaldırı ve özgürleşmenin kilometre taşları oldular. Bütün bunları olağan sınırların ötesinde daha da anlamlı hale getiren şey ise bu başarıların hem içte hem de uluslararası alanda koşulların son derece elverişsiz olduğu bir konjonktürde başarılabilmiş olmasıydı. 12 Eylül zorbalığının sürdüğü, solda tasfiyeciliğin en berbat biçimleriyle artık çürümeye dönüştüğü ve '89 çöküşünün yaşandığı bir evreydi bu. Yani içte anlamlı bir destekten yoksunluk dışta olağanüstü bir siyasal ve ideolojik baskı altında, kendi gücü ve olanaklarıyla...

'90'lı yılların başına tekabül eden görkemli ulusal

► 15 Ağustos'ta ne olmuştu?

15 Ağustos 1984 tarihinde PKK gerillaları Şemdinli ve Eruh'ta bulunan askeri güçlere yönelik baskınlar düzenledi. Karakolları ve askeri lojmanları ele geçiren gerillalar, her iki kent merkezini bir süre denetimleri altında tuttular. Cami hoparlöründe halka propaganda yaptıktan bir süre sonra da ayrıldılar.

PKK'nin askeri kanadı olan HRK'nin Mahsum Korkmaz öncülüğünde 30 kişilik olduğu belirtilen bir grubu tarafından gerçekleştirilen Eruh baskınında karakol ile birlikte cezaevi de basıldı. Askeri mühimmata el koyan gerillalar bir saat sonra ilçeden ayrıldılar.

Şemdinli-Eruh baskını ilk duyuran 18 Ağustos'ta Hürriyet gazetesi oldu. "Güneyde Operasyon" sürmanşetini kullanan Hürriyet gazetesi baskına geniş yer verdi. Şemdinli baskınında ağır yaralanan bir asker olaydan 5 gün sonra yaşamını yitirirken, Eruh'a yapılan saldırıda ise bir asker ölmüştü.

Devlet bu eylemlere yönelik "bir grup Eşkya yakında yok edilecekler" açıklamasında bulunuyordu. Fakat eylem Kürt halkı içerisinde büyük bir sarsıntı yaratarak 29. Kürt isyanının fitilini ateşlemiş oldu.

uyaniş sömürgeci devlet tarafından tam bir gözödönmüşlük, kirli savaş daha da yükseltilecek yanıtlandı. Bir yandan Kürdistan şehirleri savaş alanına çevrilip şehirler top ateşine tutularak adeta yeniden işgal edilirken, bir taraftan da ülkenin dört bir yanında süre avı başlatılmış, yargısız infazlar ve faili meçhuller devreye sokulmuştu. Köyler boşaltılıyor, tarlalar yakılıyor, hayvanlar telef ediliyor, infaz mangaları ellerinde listelerle insan avlıyor, hapisaneler dolduruluyor, işkence ve zulmün en koyusu uygulanıyordu. Bu dönem, binlerce Kürdün katledildiği, yüzbinlercesinin yurdundan göç etmek zorunda kaldığı PKK'nin de büyük askeri kayıplar verdiği bir bilançoyla geride bırakıldı. Ne var ki uğranılan bunca zulüm, işkence, infaz, katliam ve sürgüne rağmen özgürlük tutkusu bitirilemedi, Kürt halkı sindirilemedi ve kayıpları ne olursa olsun özgürlük hareketi ayakta durmayı bildi.

Bir dönüm noktası ve yol ayrımı!

Devlet cephesinden bastırma harekâtı, PKK ve Kürt halkı cephesinden ise sömürgeciliğin türlü uygulamalarına karşı direniş, farklı süreçlerde düzeyi değişmekle birlikte devam etti. '90'lı yılların başında beliren, ortalarında ise fiilen kabul edilen karşılıklı

bir denge ve kilitleme tablosu ortaya çıktı. PKK önderliğinde somutlaşan Kürt ulusal hareketi devlet karşısında gerçek bir güç olmuş, bu gücün de devletin baskı ve zorbalıkla alt edilemeyeceği kanıtlanmıştı. Tersinden ise Kürt ulusal hareketinin, ulusal sorun çerçevesi içinde bir mücadele çizgisi, bu kapsamda elde ettiği güç ve olanaklarla sömürgeciliği yıkıp aşamayacağı da ortaya çıkan bir başka gerçektir. Ortaya çıkan tablo Kürt ulusal hareketinin gücü ve elde ettiği meşruiyeti karşısında devleti çeşitli hakların kullanılmasına katlanmaya mecbur ederken, PKK'yi de kazanılmış mevzileri güçlendirebileceği ve bir ara çözümün yolunu açabileceği çeşitli ittifak arayışlarına itti.

Sınıf mücadelesinin geriliği ve parçalı tablosu ve Türkiye devrimci hareketinin geriliği bu sürecin seyrini belirledi. Devrimci hareket cephesinden ara dönemlerde kimi çıkışlar olduysa da bu çıkışlar istikrar kazanamadığı ölçüde Kürt ulusal hareketini de devrimci müttefiklerinden fiilen yoksun bıraktı. Devrimci bir müttefik ve ortak mücadelenin yokluğu durumunda saf ulusal taleplerle sürdürülen mücadelenin içine girdiği sıkışmışlık tablosundan çıkabilmesi için geriye iki seçenek kalıyordu: Ya ulusal talepler temelli mücadele, sınıfsal ve sosyal sorunlar tabanı üzerinden toplumsal devrim yoluna büyütülecek ya da programdaki devrimci amaç ve hedefler geri bir zemine çekilerek Kürt orta sınıflarıyla işbirliğine gidilecekti. Sonuç olarak bu ikinci yol seçildi ve Kürt orta sınıflarıyla uzlaşıldı. Kürt siyasal hareketinin son onbeş-yirmi yılına damgasını vuran “siyasal çözüm ve barış” çizgisi bu temelde geliştirildi. Bu çizgi eldeki güçle devleti asgari bir çözüm üretmek üzere pazarlığa zorlamak anlamına geliyordu.

Çeşitli sallantılar ve gelgitlere sahne olan ve “siyasal çözüm” diye adlandırılan bu çizgi, Abdullah Öcalan'ın trajik biçimde ele geçirilmesinin ardından İmralı savunmalarıyla resmi bir karakter ve program düzeyine ulaştı. Bu dönem Kürt siyasal hareketinin en kritik dönüm noktalarından birine daha sahne oldu. Bir yandan PKK önderinin ele geçirilmesi üzerinden Kürtlere karşı görülmedik bir şovenist histeri dalgası yükseltirken diğer bir yandan da Öcalan'ın İmralı savunmalarının politik karakteri ciddi tahribatlara yol açtı.

Ateş ve barut içinde kazanılan mevziler, Kürt halk kitlelerinin ödediği kitlesel bedellerle yaratılan değerler bu süreçte sorgulanmaya açıldı-aşındırıldı. Üstelik izlenen çizginin doğal bir sonucu olarak ABD gibi halkların celladı ve Kürt ulusal boyunduruğunun temel suçlularından olan bir emperyalist gücün Irak işgaline elde edilebilecek olan kısıtlı haklar payına utangaç ve aynı zamanda utanç verici bir destek sunuldu. Yaşanılan bu dönem Kürt orta sınıflarının Kürt siyasal hareketine politik, ideolojik ve programatik olarak hegemonyasını kurduğu bir dönem oldu. Ulusal özgürlük talepleri çeşitli yasal, bireysel ve kültürel haklar derekesine düşürüldü. Gerilla güçlerinin özellikle sınır ötesine çekilme sürecinde ve tek taraflı ateşkes dönemlerinde, savaşın en koyu evrelerinde bile verilmeyen ağır kayıplar verildi. Aynı dönem içerisinde “Halk savaştan yoruldu artık barış olsun” söylemi Kürt siyasal hareketinin temel argümanı oldu.

Yeni dönem ve dönüm noktaları!

Anılan bu son dönemin 2000'li yılların ortalarından itibaren hem devlet hem de Kürt siyasal hareketi payına kapandığını ifade etmek gerekir. İnisiyatifin bütünüyle devletin elinde olduğu, PKK şahsında Kürt hareketinin sürekli bir bekleyiş ve hareketsizliğe itildiği tablo yoktur artık. Hem PKK içinde bulunduğu pasif ve tüketici edilgenlik atmosferinden çıkmış, hem genel olarak ulusal

özgürlük mücadelesi belki de tarihinde hiç olmadığı kadar bir meşruiyet alanı yaratmıştır. Çünkü Kürt sorunu küçük kısıtlarla üstesinden gelinemeyecek ağırlıkta tarihsel ve toplumsal kökleri olan bir sorun olarak kendisini kısa süre sonra dayatacak, elde edilen kısıtlı düzeydeki kazanımlar da daha ileri mücadelelerin dayanağı haline gelecekti.

Yıllardır verilen mücadele birikiminin bir ürünü olarak devlet karşısında hiç de azımsanmayacak haklar kazanılmış ve fiilen kullanılabilir düzeye çekilebilmiştir. Ulusal kimliğin tanınması, Kürt hareketinin bir taraf olarak “fiilen” muhatap alınmak zorunda kalınması, Kürt halkının ulaştığı bugünkü ulusal bilinç ve niyehinde Kürt halkının örgütlülükleriyle birlikte elde ettiği yaşam hakkı kuşkusuz kazanımların en büyükleri olmuştur. Bunlara elde edilen onlarca başka mevziyi de eklemek gerekir elbette. Bütün bu kazanımlar son döneme bağlanabilecek öğeler değildir doğal olarak. İlk kurşunun atılmasından bu yana verilen uzun soluklu mücadelenin biriktirdikleri şu son dönemde daha ileri bir düzeyde ve yine “fiilen” kullanılabilirlerdir.

Bugünkü tablo hareketin özgüvenini pekiştiren, halkı geniş kitleler halinde harekete geçirebilen, çeşitli kritik dönemlerde devlete geri adım attırabilirken, bunların toplamı daha ileri adımlar atmaya cesaret vermekte ve daha güçlü hareket etmeyi sağlamaktadır. Böylece önceki dönemlerde devlet karşısında kaybettiği inisiyatifi tekrar ve giderek daha fazla kazanabilmekte ve geçmişi aşma potansiyelleri taşıyan yeni bir denge durumu oluşturabilmektedir.

Fakat katedilen yol, içinden çıkılan büyük engeller ve kazanılan mevziler ne olursa olsun Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik talebi olanca ağırlığıyla ortada durmaktadır. Elde edilen, kazanılabilir hangi hak varsa başından beri belirtildiği gibi bütün bunlar “fiilen” kazanılmıştır. Her bir hak, hala daha can bedeli mücadelelerle kullanılmakta ve korunmaktadır. Her şey kararlı ve militan mücadelenin kollayıcılığı dışında güvenceden yoksun durumdadır. İşte bu gerçeklik 1984'te sıkılan ilk kurşunun ve yarattıklarının yaşamsal önemini bir kez daha hatırlatmaktadır.

Bugünkü kazanılmış olanlarla birlikte, ulusal özgürlük ve eşitlik talebinin gerçekleştirilmesi çok daha kapsamlı bir mücadeleyi gerektiriyor. Zira Kürt halkının kazanımlarına ve özerklik ilanı şahsında elde edebileceği yeni mevzilerine dönük tahammülsüzlükle gericilik yeniden dizginlerinden boşalıyor. İsmi konulmadan olağanüstü hal

uygulaması yürürlüğe giriyor, kontrgerilla çeteleri yeni bir düzeyde devreye sokuluyor, Kürt halkı ve siyasetçileri üzerindeki baskı ve yasaklar daha da koyulaştırılıyor. PKK'ye karşı, İran, ABD, Irak ve Irak Kürt yönetimiyle birlikte bir yok etme savaşı sürdürülüyor. “Yeni tutuklama furyaları için şimdiden zemin hazırlanıyor, KCK tutukluları başka hapisanelere sürgün ediliyor, “terörle arasına mesafe koymayanlar da bunun bedelini öder” denilerek PKK yalnızlaştırılmaya çalışılıyor. Abdullah Öcalan avukatlarıyla görüşürülmüyor, bazılarında Öcalan'ın avukatlığını yapma yasağı koyuluyor ve Kürtçe konuşma yasağı getiriliyor.

Görüldüğü üzere tüm toplumsal muhalefet öğeleri açısından olduğu gibi özellikle de Kürt halkı ve Kürt siyasal hareketi için yeni bir dönem başlıyor. Neresinden bakarsak bakalım bir kez daha Kürt halkının teslim alınmaya, PKK şahsında Kürt siyasal hareketinin bitirilmeye ve etkisizleştirilmeye çalışılacağı karanlık bir döneme giriyoruz. Kuşkusuz Kürt halkı ve hareketi açısından hiçbir şey eskisi gibi değildir. Devletin tasfiye hedefli saldırısına ilk kurşundan bu yana elde edilen başarılar, kazanılan mevziler ve 27 yılın biriktirdiği muazzam dersler ve deneyimlerle giriyor. Her şey bir yana yılların yanılması ve beklentilerinden sonra sözkonusu devlet saldırısının mahiyeti konusunda yeteri kadar açıklıkla giriliyor bu yeni döneme.

Son söz olarak şunlar ifade edilmelidir; devletin Kürt halkı ve hareketini hedefleyen bu kapsamlı saldırı dalgası Kürt halkını da aşan bir biçimde tüm toplumsal muhalefet hareketini hedeflemektedir. Buna benzer her dönemde devletin, terör vb. demagogilerle tüm muhalefetin başını ezmeye yöneldiği bilinmektedir. Kaldı ki dönem itibarıyla devletin önemli başka hedefleri de bulunmaktadır. Birincisi kriz koşullarına hazırlık olarak devreye sokmayı planladığı kapsamlı sosyal yıkım programı ve buna karşı gelişebilecek sınıf mücadelesi ihtimali. Diğeri ise bir süredir Arap coğrafyasında ve Avrupa'da tekrar başgösteren toplumsal mücadelelerin Türkiye'ye sıçraması ihtimalini ortadan kaldırmak... Yeniden büyük bir krizin yaşanmaya başlandığı ve Türkiye'yi de vurmasının kaçınılmaz olduğu koşullarda devletin hazırlığı kendi payına son derece gerçekçidir. Bu nedenle döneme topyekun bir hazırlık ve karalılıkla girmek, devletin çift yönlü saldırısına sınıf mücadelesini yükselterek cevap vermek gerekiyor. Düzeyine bakılmaksızın bu başarılabilirliği ölçüde hem Kürt halkına fiilen destek verilebilecek, hem genel planda karanlık bir dönemin kapsamlı saldırıları göğüslenebilecektir.

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

Kapitalist dünya ekonomisinde yeni kriz dalgaları yükseliyor. Borç krizinin pençesinde olan kapitalist devletler iflas etme noktasına geldiler. Krizin ayak sesleri Türkiye’den de duyulmaya başlandı. AKP hükümeti ise bir yandan krizi hafife alan yaklaşımlar sergiliyor. Öte yandan “krize karşı on tedbir” adı altında işçi ve emekçilere yönelik yeni yıkım programlarının hazırlığını yapıyor. Hükümet programında da yer alan esnek çalışma ve kıdem tazminatlarının gaspı saldırılarını hızlandırmak istiyor.

AKP 2008 yılında patlak veren krizin Türkiye’yi teğet geçeceği iddiasında bulunmuştu. AKP’nin şefi son süreçte ortaya çıkan krizin ise Türkiye’yi teğet bile geçmeyeceğini söyledi. AKP’nin ekonomiden sorumlu genel başkan yardımcısı Bülent Gedikli ise, dünyada ve Avrupa’da giderek derinleşen ekonomik krizden Türkiye’nin etkileneceğini itiraf ederken başka bir havadan çaldı. Gedikli sözlerinin devamında ise işçi ve emekçileri harcamalarını kısma çağırdı. AKP içerisindeki bu ayrı havalar ayrı düşünüldüğü anlamına gelmiyor. Sermaye ile emeğe seslenen AKP’nin ikiyüzlülüğünü ortaya koyuyor sadece.

AKP son yıllarda Türkiye ekonomisinin atılım yaptığı düşüncesini bütün gücüyle işçi ve emekçilere pompalamaya çalıştı. Yıllar boyunca ekonominin büyümesiyle övündü. Peki, bu büyüyen ekonomi kimlere yaradı? Daha doğrusu bu büyümenin kaynağında ne var? Büyüyen ekonomiden hep kapitalistler nemalandı. İşçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ayyuka çıktı. Çünkü ekonomik büyüme ve kırılan kar rekorları işçilerin sırtından mümkün oldu. Krizin bugün yeni dalgalarının hissedildiği bir dönemde AKP’nin programında başka türlü bir çözüm de bulunmuyor. AKP’nin şefi işte geçmiş dönemdeki bu başarının rahatlığıyla konuşuyor.

“Krizle karşı on önlem” adı altında açıklanan program özünde bir yıkım programıdır. Bu programda mali disiplinin sağlanacağı söylenerek işçi ve emekçilerin ücretlerinin budanacağı ilan ediliyor.

Programın bir diğer maddesinde ise özelleştirmelerin kararlılıkla sürdürüleceği belirtiliyor. Özelleştirme politikaların en önemli sonuçlarından biri işsizlik, diğeri ise mal hizmetlerin pahalılaştırılmasıdır. Önlem olarak sunulan özelleştirmelerin işçi ve emekçileri vuracağı aşikardır.

Yatırım ortamının iyileştirilmesi başlığı altında sermayeye yeni ayrıcalıkların tanınacağı ve kaynak aktarılacağı açığa vuruluyor.

AKP hükümetinin açıkladığı önlem paketinde “İstihdam arttırıcı politikalara hız vermek”ten söz edilmektedir. Bunun “Ulusal İstihdam Stratejisi” adı altında hazırlanan saldırı stratejisinin gerekçesi olduğu biliniyor. O halde bu stratejinin başlıca hedeflerinden olan kıdem tazminatının gaspı ile esnek çalışma uygulamaları da AKP’nin on maddelik acil tedbir paketinin içerisinde yer almaktadır.

AKP hükümeti krizin yeni dalgalarını da fırsata çevirerek kıdem tazminatlarını fona devretmenin hayallerini kuruyor. Ayrıca bölgesel asgari ücreti uygulamaya geçirmeyi planlıyor. “**Üretimdeki katlıkların aşılması**” adı altında esnek çalışmayı hayata geçirmeye çalışıyor.

Krizle karşı önlemler adı altında açıklanan yıkım paketine ilişkin sendika ağaları sessizliğini sürdürüyorlar. Sendika ağaları daha önce de Recep Tayip Erdoğan’ın kıdem tazminatlarına dokunulmayacağına ilişkin olarak yaptığı açıklamalara dayanarak suskunluğa gömülmüşlerdi.

Sendika ağaları kıdem tazminatı ve esnek çalışma

saldırılarına karşı mücadele etmekten özenle kaçınıyorlar. Zira onların varlık nedeni saldırıların herhangi bir işçi tepkisine maruz kalmadan hayata geçmesidir. Kıdem tazminatlarının sermayeye peşkeş çekilmesi ve esnek çalışmanın kural haline getirilmesi vb. saldırılar sendika ağalarını zerre kadar ilgilendirmiyor.

Tüm yasal değişiklikler gibi, açıklanan krize karşı önlem paketi de sermayenin çıkarlarını korumak için gündeme getiriliyor. Kıdem tazminatlarının gaspı, esnek çalışma saldırıları sermayeyi yükten kurtarma ve sermayeye yeni rant kapıları açma anlayışıyla hazırlanmıştır. Sendika ağaları her zaman olduğu gibi işçi sınıfının mücadelesini boğmak için uğursuz

çabalarını devam ettireceklerdir. İşçi sınıfının tepkisinden korktuklarında ise, en fazlasından içi boş Ankara eylemlerini gündeme taşıyacaklardır.

Bunun için saldırılara karşı koymak için sendika bürokratlarının aşılması şarttır. Bunun da biricik yolu, taban örgütlülüklerini hızla oluşturmaktan geçer.

Dünyayı sarsan kriz konusunda işçi ve emekçileri aydınlatmak ve krizin faturasını bir kez daha ödememek için mücadeleye hazırlamak günün başlıca görevlerindedir. Açıklanan kriz önlem paketini işçi ve emekçilerin gündemine taşımak, kesintisiz teşhirini yapmak, “**krizin faturasını kapitalistler ödesin!**” şiarını işçi ve emekçiler içinde yaygınlaştırmak bu çerçevede yapılacaklar içerisinde yer almaktadır.

“Mücadele alanlara taşınmalı”

İzmir Belediye-İş Sendikası 2 No’lu Şube Başkanı Ahmet Mutoğlu ile kıdem tazminatının gaspı planları üzerine konuştuk.

“AKP sermayenin taleplerini yerine getirecek”

- **Kıdem tazminatının gaspı planlarıyla ilgili ne düşünüyorsunuz?**

- Kıdem tazminatı, bu hakkın kazanılması için çalışanların uzun yıllar mücadele verdiği, Türkiye’de çalışanların yıpranmalarına karşı 1934 senesinde kazanılmış bir hak. Sermaye çevresinde kıdem

tazminatını kaldırma hususu sadece bu iktidar döneminde gündeme gelmemiştir. 1980’den sonra iktidar olan bütün siyasi partilere dayatılmıştır. Ama o dönemdeki siyasi partiler parlamentoda bu kadar güçlü bir gruba sahip olamadıkları için yasalaşamadı. Özellikle AKP iktidarı dönemine ilişkin saldırılara baktığımızda, kölelik yasası dediğimiz 4857 sayılı iş kanununun 2003 yılında yasalaştığını görürüz. 1475 sayılı iş kanununun kıdem tazminatı başlığını içerin 14. maddesi geçici olarak ötelenmiş daha sonra 5510 sayılı SGK yasası çıkmış, bu yasanın içerisinde de çalışanlar aleyhine birçok düzenlemeler yapılmıştır. Sendikaların, sivil toplum örgütlerinin bu saldırılar karşısında işlevsiz hale getirilmesi mevcut siyasi iktidarın ve işveren çevrelerinin iştahını kabartmış, 2011 Haziran seçimlerinden de güçlü çıkan AKP iktidarı, ta başından beri temsil etmiş olduğu sermaye kesiminin kıdem tazminatıyla ilgili taleplerini bu yasama döneminde hayata geçirme kararı almıştır.

- **DİSK ve Türk-İş’in “kıdem tazminatının tartışılmasını bile genel grev sebebi sayarız” açıklamaları var, siz ne düşünüyorsunuz?**

- Türk-İş’in 9 Aralık 2007’de gerçekleştirdiği 20. Olağan Genel Kurul kararıdır. Kıdem tazminatına yönelik saldırı grev nedeni sayılacaktır. Genel kurul kararının üstünde hiçbir karar olamaz. Türk-İş ve DİSK’in üst düzey yöneticilerinin, kıdem tazminatının fona devredilmesine ilişkin hükümet tarafının teklifini öncelikle Türkiye emekçi halkıyla samimi olarak paylaşması gerekmektedir. Henüz sendikaların biraraya gelip bu hususla ilgili birlikte hiçbir çalışma yapmadığı tarafımızdan gözlenmiştir. Her iki konfederasyonun açıklamalarının içi boştur. Her iki konfederasyon da samimi değildir.

- **Genel grev hedefini hayata geçirmek için nasıl bir hazırlık yapmayı düşünüyorsunuz?**

- Öncelikle emek örgütleri dediğimiz konfederasyonların, sendikaların bu husustaki tavır ve davranışları çalışanlara güven vermiyor. Genel grev kararının bu konfederasyonlar tarafından alınacağı kanaati bizde oluşmamıştır. Şu ana kadar yapılan çalışmaları incelediğimizde bu hususla ilgili Türk-İş ve DİSK konfederasyonları kendi örgütlerinde, şube başkanları düzeyinde bile bu konuyu ele almamışlardır. İş güvencesinin olmadığı bir ülkede kıdem tazminatının fona devredilmesi, işverenlerin bütün yükümlülüğünü devlete bırakması, iş barışını bozacağı gibi işçilerin çalışma hayatı ile ilgili güvencesiz ve kurlsuz çalışmanın egemen olacağı ortamların yaratılmasına neden olacaktır. Öncelikle emek örgütleri ve sivil toplum örgütlerinin acilen Emek Platformu’nu oluşturup bu yasaya karşı mücadeleyi alanlara taşımaları gerekmektedir. Üretimden gelen gücün kullanılması gerekmektedir. Bu konunun muhatabının sadece 3 konfederasyon olmadığı aşikar. Tüm sivil toplum örgütlerinin ve Türkiye emekçi halkının görüşleri alınarak eylem kararları hayat geçirilmelidir. Belediye-İş örgütü olarak başından beri söylediğimiz gibi, Türkiye’de örgütlü 50 şubemiz, 100 bin üyemizle alınacak eylem kararlarının uygulanmasında en ön saflarda yerimizi alacağız. Örgüt olarak emek ve emekçi halk adına yapılması gereken her şeyi yapacağız.

Güçbirliği, bölge toplantıları ve bazı görevler

Seçimlerin ardından işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılar konusunda gemi azya alan AKP hükümeti, sermayenin saldırı programlarını hayata geçirmek için yoğun ve kapsamlı bir hazırlık içinde.

Kıdem tazminatı hakkının gaspı, bölgesel asgari ücret ve esnek çalışma gibi bir dizi saldırıyı içeren Ulusal İstihdam Stratejisi'ni gündeminde tutan hükümet kararlılığını her fırsatta dile getiriyor. Böyle bir süreçte, Türk-İş yönetiminin mücadeleden uzak işbirlikçi çizgisine karşı "Demokratik Mücadeleci ve Güçlü Yeni Bir Sendikal Hareket İçin Bir Araya Geldik, Yola Çıkıyoruz" şiarıyla hareket eden ve Güçbirliği'ni oluşturan 10 sendika ortak bölge toplantılarına hazırlanıyor. İstanbul başta olmak üzere çeşitli sanayi havzalarında, güçbirliğine destek veren sendikaların temsilci ve üyelerinin katılımıyla yapılacak toplantılar önümüzdeki eylül ayından gerçekleştirilecek.

Geçtiğimiz günlerde İstanbul'da on sendikanın şube yöneticilerinin katılımıyla bölge toplantılarını planlayan Güçbirliği Platformu somut görevlendirmeler yaptı. Bu süreçte toplanacak şube yönetimleri, üyelere güçbirliğini anlatacak ve platform tabanla paylaşılacak. Bunun dışında şubeler düzeyinde oluşturulan yürütmeye, Türk-İş'e bağlı sendikaların şubelerine de "güçbirliğine destek" çağrısında bulunulacak. Platformun kuruluş deklarasyonunda yer verdiği ilke ve hedefleri üzerinden genel bir değerlendirmeye sayfalarımızda daha önce yer verdiğimiz için bu yazıda konuyu bu kez bölge toplantıları üzerinden ele alacağız.

Sermaye ve hükümetle tam uyum

Devlet içindeki hakimiyetini gittikçe kurumsallaştıran dinci gerici AKP hükümeti, artık bu dönemde, uzlaşmacı çizgide hareket eden sendikalara dahi yaşam hakkı tanımıyor. Dinci gerici parti, kendisine tamamen eklenti konumunda olan ve biat eden sendikal odaklar istiyor. Bu konuda baskı ve tehdide başvuran dinci gericiğin, bu planlarında da büyük ölçüde başarılı olduğu görülüyor.

AKP döneminde yaşanan özelleştirme, sendikasılaştırılmalarla beraber sosyal yıkım ve kölelik saldırıları karşısında çıt çıkarmayan Türk-İş yönetimi, mevcut tabloda hükümetle uyum içerisinde hareket ediyor. Bu durum öylesine ileri boyutlara ulaşmış durumda ki, Türk-İş yönetiminin tepesinde bulunan bürokratların başında oldukları sendikaların yönetimleri, sermaye ve hükümetin saldırıları karşısında kollarını kıpırdatmıyorlar. Üstelik bu suskunluklarını, çeşitli özelleştirme saldırılarıyla birlikte kendi sendikalarının altına dinamit konulmasına rağmen yüzüstü biçimde devam ettiriyorlar. Dahası bugün mevcut hakları korumanın da ötesinde bu sendika bürokratları adeta hükümet yetkilisi gibi hareket edip saldırı programlarının yürütücülüğünü üstleniyorlar.

Güçbirliği ve hedefleri

Türk-İş yönetimi cephesinden bu türden bir gerileşme yaşanırken durumu değiştirmek iddiasında olan Türk-İş'e bağlı 10 sendikanın oluşturduğu Güçbirliği Platformu da toplantılarını sürdürüyor.

Türk-İş yönetiminin mücadeleden uzak işbirlikçi çizgisine karşı biraraya gelen 10 sendikanın kuruluş deklarasyonunda ortaya konulan iddialarla bu sendikaların şu anki pratikleri arasında ise büyük bir uçurum bulunuyor.

Aylar önce ilan edilen birliğin birçok sendikanın üye tabanında ve işyerlerinde dahi tartışılmaması, işçileri bilgilendirmeye dönük bir çalışma yürütülmemesi bu muhalefetin sınırlarını gösteriyor.

Bu açıdan, güçbirliği içerisinde imzası bulunan ve yakın süreçte Kamu Koordinasyon Kurulu bünyesinde yer alan kimi sendikaların, aylara yayılan kamu TİS süreci boyunca ortada olmamaları ise tabloyu özetliyor. Ya da önümüzdeki haftalarda Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde ortak toplantılar gerçekleştirecek olan Güçbirliği bileşeni sendikaların yakın süreçte "ilerici, muhalif" şubeleri üzerinde kurdukları baskılar ve mücadeleye olan uzaklıkları hafızalardaki tazeliğini koruyor.

İlerici şubelerini her türlü baskı, zor ve tehditle ezmeye çalışan Belediye-İş veya Tek Gıda-İş Sendikası'nın TEKEL'deki direniş sürecinde takındığı tutumlara bakıldığında bile bu birliğin başını çeken bürokratların gerçek çizgisi ve sınırları rahatlıkla görülmektedir.

İnandırıcı değiller

"Sendikal hareketin yaşadığı krizi" dillerinden düşürmeyen bu bürokratlar, yaşanan bu krizin parçası değilmiş gibi, sendika içi gerici kavgalar üzerinden "mücadeleci" bir görünüm sunmaya çalışıyorlar. Bu açıdan önemli bir kısmı sicili bozuk olan bu bürokratların mücadeleden yana ettikleri lafların inandırıcılığı da kalmıyor.

Hal böyleyken, güçbirliğinin önümüzdeki haftalarda çeşitli sanayi bölgelerinde gerçekleştirmeyi hedeflediği ortak bölge toplantıları öncesinde karanlık bir tablo ortaya çıkıyor. Bu toplantılarla "tabana inceklerini" söyleyen ve bu yönde planlama yaptıklarını iddia eden güçbirliği bileşenlerinin mevcut tablo üzerinden bakıldığında yaptıkları pek bir şey yoktur.

Ancak, mevcut tablonun tüm eksikliklerine ve çarpıklığına rağmen 10 sendikanın üye ve temsilcilerinin ortak bölge toplantılarında buluşup

mücadelenin ihtiyaçlarını tartışmaları çeşitli imkan ve olanakları da barındırmaktadır. Yapılan planlamaların altı doldurulduğunda, sürece doğru ve etkin biçimde müdahale edildiğinde farklı sektörlerden işçileri biraraya getirecek olan toplantılar güçlü bir mücadele iradesinin gösterilmesi ve bunun sendika bürokratlarına dayatılması bakımından son derece önemli olanaklar da barındırmaktadır.

Olanaklar değerlendirilmelidir

Bu toplantıları sermayenin saldırıları ve sendikal bürokrasi karşısında mücadele istekleri ve umutları körelen işçilerin bir parça kendilerine gelmesine ve farklı sınıf bölükleriyle kaynaşmasına vesile olabilir. Elbette ortak sorunları karşısında yalnız olduğunu hissedilen, birleşik mücadele kanallarından yoksun işçilerin bu tür toplantılarda mücadeleden geleceğini tartışması ve somut kararlar alması sürecin asıl kazanımı olacaktır. Bu birliktelik sınıf hareketine bir parça katkı sunacaksa ancak bu şekilde olabilir. Bölge toplantıları öncesinde yapılacak şube yönetimleri ve üye toplantıları bu açıdan etkili bir şekilde değerlendirilmelidir.

Ancak bu toplantıların ön hazırlık sürecinden başlayarak sendikal bürokrasinin denetiminde olduğu düşünüldüğünde tüm bu süreç bağımsız sınıf inisiyatifinin örgütlenmesine hizmet edecek şekilde değerlendirilmelidir.

Sınıfın bağımsız çizgisini temsil etmeyen, tabanın söz ve karar hakkına dayanmayan birliklerin akıbeti geçmiş deneyimlerle de sabittir. Bu yüzden, önümüzdeki süreçteki gelişmeleri dikkatle izlemek büyük önem taşımaktadır. Böyle bir dönemde en büyük sorumluluk ilerici, devrimci güçlere düşmektedir.

Sonuç olarak, sınıflar mücadelesinde ne için yola çıktığı kadar, bu yolun nasıl yürüdüğü de önemlidir. Bu bakımdan da belirleyici olanın sınıfın tabandan örgütlülüğünün durumu olduğunu bir an olsun unutmamalıyız.

Ontex direnişi 'sokağa' çağırdı!

Direnişçi Ontex/Canbebe işçileri, sermayenin kölelik dayatmalarına ve sendikal bürokrasiye karşı birleşik mücadele çağrısını yinelediler.

Direnişlerini sonlandıran PTT taşeron işçileri de 13 Ağustos günü Taksim'de gerçekleştirilen yürüyüşte yerlerini alarak sınıf dayanışmasını yükselttiler.

Galatasaray Lisesi önünde buluşan direnişçi işçiler ve destekçi kurumlar İstiklal Caddesi girişinde bulunan Burger King önüne yürüdüler.

Burger King önüne gelindiğinde ilk olarak söz alan PTT taşeron işçilerinden Rıza Soylu, Topkapı AVPİM önünde 8 ay önce kurdukları direniş çadırını kaldırdıklarını söyledi. Taşeron köleliğine karşı mücadele programı oluşturmak için bir sempozyum gerçekleştireceklerini de duyuran Soylu, tüm emek güçlerini bu süreci birlikte örgütlemeye çağırdı.

Açıklamayı okuyan Ontex direnişçisi Gamze Kayhan, fabrika önünde çadır kurarak sürdürdükleri direnişlerinin birçok kazanım elde ederek devam ettiğini belirtti. Kayhan, işçilerden bir kısmına mahkemeden işe iade kararı çıkmasına rağmen bu kararların şu an uygulanmadığına dikkat çekti. İşe iadenin de ancak fiili mücadele yoluyla kazanılacağını

söyleyen Kayhan, "Mahkeme ne karar verirse versin, haklılığımızın farkında olan bizler işimizi, işe iade talebimizi söke söke kazanacağız" dedi.

Kayhan, kıdem tazminatı gaspına dönük saldırı hazırlıklarına dikkat çekti. Sendikaların bu saldırılara sessiz kalmasını eleştiren Kayhan, "Grev, direniş silahımızı elimize almanın zamanı gelmiştir" dedi.

Eyleme BDSP ve Mücadele Birliği de destek verdi.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Ağustos ayı toplantısı sonuçları...**Değerlendirme ve kararlar**

MİB MYK aylık olağan toplantısını gerçekleştirdi. Toplantının gündeminde metal işçilerinin ve genel olarak sınıfın gündeminde bulunan çeşitli konular yer alırken, yapılan tartışmalar ışığında çeşitli kararlar alındı.

Toplantının gündeminde şu ana konu başlıkları bulunuyordu:

- Sınıfa yönelik genel saldırılar üzerine değerlendirme
- Sektörde durum üzerine değerlendirme
- Birlik çalışmaları üzerine değerlendirme
- Bülten üzerine planlama

- Sınıfa yönelik genel saldırılar üzerine değerlendirme:

Bu başlık altında seçimlerin ardından hükümetin kapsamlı bir saldırı planı olarak gündeme getirdiği kıdem tazminatı ve diğer kapsamlı saldırılar ele alındı. Konu Temmuz ayı toplantısında ortaya konulan çerçeve üzerinden ve ara dönemde yaşanan gelişmeler dikkat alınarak yeniden değerlendirildi. Temmuz ayı toplantısında ortaya konulan müdahale çerçevesine uygun olarak yapılan çalışmalar gözden geçirildi ve önümüzdeki döneme ilişkin görevler somutlandı. Yapılan tartışmalar ışığında yapılan değerlendirmeleri ve alınan kararları şöyle özetleyebiliriz:

1. Bu denli ağır ve kapsamlı saldırı gündeme geldikten sonra işçi sınıfı içerisinde ortaya çıkan infial duygusunun ardından sermaye ve hükümet, bir yandan saldırı planının bugünün sorunu olmadığı iddiasıyla tepkiyi soğutmaya çalıştı, diğer yandan ise saldırı konusunda belirsizlik yaratmak üzere kirli bir propaganda faaliyetine girişti. Bu türden hamleler saldırının hayata geçirilmesi ve sınıfın hazırlıksız yakalanması amacıyla hizmet etmektedir. Bunun için en başta belirtmek gerekir ki, saldırı acil ve yakıcıdır. İşçi sınıfı sermaye cephesinin yalan ve aldatmacalarına kanmadan saldırıya karşı mücadele hazırlığına girişmek zorundadır.

2. Sermaye ve hükümetinin bu saldırı stratejisini hayata geçirmekteki en önemli dayanağı hiç kuşkusuz sendika bürokratlarıdır. Sendika bürokratları şu durumda tam bir suskunluk içerisinde. Hükümetin isteklerine uyarak işçi sınıfı içerisindeki duyarlılıkları ve mücadele isteğini köreltmeye çalışmaktadırlar. Gelen bilgilere göre bu amaçla da aşağıdan gelen eylem isteğini bastırma üzere özel bir çaba sergilemektedirler. Sendika bürokratlarının bu gerici ihanetçi tutumu onların geleneksel pratiğidir. Bugün için bu pratiği sergilemekteki gayretlerinin özel bir nedeni de gündemdeki sendikalar yasasıdır. Sendika bürokratlarının uykusunu kaçıran bu yasayı hükümet sınıfa yönelik saldırıların hayata geçirilmesinde bir pazarlık unsuru olarak kullanmaktadır. Tüm bu verilerden hareketle MYK bir kez daha işçi sınıfını sendika bürokratlarının ihanet çizgisi konusunda uyarmayı ve bu ihanete geçit vermemek üzere inisiyatifini ele almaya çağırılmaktadır.

3. MYK ayrıca Türk-İş bünyesinde "sendikal hareketteki tikanıklığı aşmak" iddiasıyla "Güçbirliği" yapan on sendikanın başlattığı girişimi de değerlendirmiştir. Mücadeleyi büyütme ve üst kademe sendikal bürokrasiyi aşma iddiasında bulunan bu sendikal birliği oluşturan yöneticilerin bir kısmının sınıfa ağır ihanetlere imza atmış bürokratlardan oluştuğu açıktır. Bu haliyle asıl amacı Türk-İş içerisindeki yönetim olan bu birliğin sınıfa yararı dokunacaksa, bu da ancak tabandan yükselcek bir işçi

inisiyatifinin ellerinde olacaktır. Bu temel gerçeğe dikkat çeken MYK aynı zamanda bu birliğin kendi hedefleri uğruna da olsa sınıfı tabandan biraraya getirmek üzere düzenlemeyi planladığı bölge toplantılarına müdahale etmeyi de önemsemektedir. İşçi sınıfının farklı sendikadaki bölüklerinin yanyana gelmesine vesile olacak bu türden toplantılara olabildiğince yüksek bir katılım örgütlenmeli ve toplantılardan mücadelenin yükseltilmesi yolunda kararların çıkarılması zorlanmalıdır.

4. Gündemdeki saldırılara ilişkin metal işkolundaki sendikalar cephesinden ise genel tablonun dışına çıkan bir tutum görülmemektedir. Türk Metal konu gündeme geldikten sonra kıdem tazminatının gaspını kabul etmeyeceklerini açıkladıktan sonra suskunluğa gömülmüş, mücadele adına zerrece şey yapmamıştır. Aynı durum Birleşik Metal cephesinden de esas yönünden farklı değildir. Çelik-İş, üyesi bulunduğu Hak-İş Konfederasyonu'nun saldırıya onay vermesi karşısında sesini çıkarmamıştır. Bu da onun ihanette suç ortaklığı yaptığı anlamına gelmektedir. İşkolunda sendikaların cephesindeki tablo iç açıcı değildir.

5. Bu koşullarda görev ileri ve öncü işçilere düşmektedir. MİB MYK bu anlayışla belirlediği çalışma ve mücadele planının hayata geçirilmesinde ısrar gösterecektir. Bu da özellikle sermaye ve hükümet cephesinden örgütlenen gerici propagandanın etkisizleştirilmesi için aydınlatma faaliyetinin yoğunlaştırılması ile birlikte (bu hedef doğrultusunda konuya dair materyaller hazırlanarak kullanıma sokulacaktır), saldırılara karşı açığa çıkarılacak mücadele iradesinin örgütlenmesi ve giderek mücadelenin her düzeyde yükseltilmesi anlamına gelmektedir. MYK bu doğrultuda Temmuz ayı toplantısının ortaya koyduğu çalışma ve mücadele hattı doğrultusunda seferberliği büyütme çağırılmaktadır.

- İşkolunda durum üzerine değerlendirme:

1. Metal patronları cephesinden duruma bakıldığında yüksek üretkenlik ve ucuz işçilikle yakalanan yüksek kar oranları tablosunda bir değişiklik yoktur. Fakat buna rağmen birçok fabrikada işten atma saldırıları da devam etmektedir. Bu tabloyu en iyi özetleyen örneklerden birisi Erdemir'dir. 2008 krizinin ardından faturayı işçi sınıfına kesme furyası sırasında fedakarlık masalları okuyan Erdemir yönetimi, metal işçisinin ücretlerini yüzde 35 oranında kesmişti. Ancak aynı Erdemir'de kar rekorları kırılan bir dönemde çok sayıda işçi gerekçe gösterilmeden

kapının önüne konuldu. Tüm bu süreçte Erdemir patronunun en büyük silahı Türk Metal çetesi idi. Bu çete öncesinde olduğu gibi bugün de Erdemir işçisini hançerlemek için kullanıldı. Erdemir'deki durum işkolunun da tablosudur. Metal patronları metal işçilerinin sırtından semirmeye, sendikal ihanet rolünü oynamaya devam etmektedir.

2. Her şeye ve tüm olanaksızlıklara rağmen metal işçileri örgütlenme ve mücadelede ısrar gösteriyor. Öyle ki "örgütlenme eğilimi" olara ifade edilen sendikalaşma mücadelesi hala da devam ediyor. Metal işçileri birçok fabrikada kendiliğinden sendikalara giderken, bir dizi fabrikada da bu girişimleri patronların saldırısına uğruyor. Bunların bir kısmında işçi sınıfı mevzi direniş bayrağını yükseltiyor. MYK bu direnişleri bir kez daha sahiplenirken dayanışma görevlerine dikkat çekmektedir.

Diğer yandan ise mevzi direnişlerin sendika bürokratları tarafından beklemeci ve icazetçi tutumlarla sönmüldürülmesinin yeni örnekleri ortaya çıkmaktadır. Casper direnişi böyle bir sürecin sonucunda bitirilmiştir. Sendika bürokratlarının elinde diğer bir dizi direnişin akıbetinin de böyle olması işten değildir. MYK bu anlayışla sendika bürokratlarının bu uğursuz rollerinin boşa çıkarılması konusundaki göreve dikkat çekmektedir.

3. Birleşik Metal Genel Kurulları önümüzdeki aydan itibaren devam edecektir. MYK önceki genel kurulların deneyimleri ışığında bu yeni genel kurullara ilişkin müdahale planını gözden geçirmiştir.

- Birlik çalışmaları üzerine değerlendirme:

Bu gündem başlığı altında Birlik'in son dönemdeki çalışmalarını değerlendiren MYK, başarılı deneyimlerin altını çizirken aynı zamanda yetersizlik ve zayıflıklara da dikkat çekmiştir. Politik faaliyet kapasitesinin yükseltilmesi, fabrikalarda örgütlenmenin büyütülmesi, bileşenlerin Birlik'in siyasal yaşamına katılımının güçlendirilmesi gibi başlıklarda tespit edilen sorunların aşılması için somut önlemler üzerinde durulmuştur.

- Bülten üzerine değerlendirme ve planlama:

MYK Bülten'in Eylül sayısının gündemini belirleyerek somut bir plana bağlamıştır. (...)

Metal İşçileri Birliği Yürütme Kurulu
15 Ağustos 2011

Baskılara karşı direniyorlar

Hizmet-İş'in AKP'li belediyelerin yöneticileri eliyle sürdürdüğü sendika değiştirme baskısına karşı direnen Belediye-İş üyesi işçiler çeşitli eylemlerle baskı ve tehditleri protesto ettiler.

Belediyede iftarlı eylem

Baskıların-- Ramazan ayında da devam ettiğini belirten işçiler, tepkilerini Büyükşehir Belediyesi'nin Saraçhane'deki binası önünde 12 Ağustos akşamı iftar açarak dile getirdiler.

Açıklamayı okuyan Belediye-İş 1 No'lu Şube Başkanı Muhammet Ceylan, belediyedeki işveren vekillerinin sendikalarının üyelerine tehdit yoluyla istifa baskısında bulunduğunu dile getirdi.

Sendika değiştirmeyen üyelerinin sürgünlere maruz kaldığını ifade eden Ceylan, bu nedenle 16 yönetici hakkında savcılığa suç duyurusunda bulduklarını hatırlattı. Belediye Başkanı Kadir Topbaş'a da seslenen Ceylan, bu baskıların kaldırılması için gerekli uyarıların yapılması talebini dile getirdi. Açıklamanın ardından hazırlanan iftar sofrasına oturan işçiler ezanın okunmasıyla iftarlarını açtılar.

Havuzda eylem

Belediye-İş üyeleri 17 Ağustos günü Aksaray'daki sendika binası önünde toplanarak belediye binasına yürüdüler.

Türk-İş'e bağlı sendikaların yöneticilerinin de destek verdiği eyleme Elvan Çikolata ve Perfetti işçileri de katılım sağladı.

Belediye binası önüne gelen işçiler yolu bir süre trafiğe kapatarak oturma eylemi gerçekleştirdiler. Polisle yaşanan kısa süreli gerginliğin ardından bina önüne geçen kitle basın açıklaması gerçekleştirdi.

"İşveren suç işliyor"

Eylemde basın açıklamasını okuyan Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, ocak ayından bu yana süren işveren baskılarına dikkat çekti. Onca tehdide rağmen sendika değiştirmemelerinin, belediye yönetiminin daha fazla baskı yapmasının

nedeni haline geldiğini söyleyen Gülüm, Belediye-İş'e geri dönüşlerin ise bu baskıları daha da arttırdığını sözlerine ekledi.

Sendika değiştirme baskısının işten atma tehdidine kadar vardığını söyleyerek açıklamasını sürdüren Gülüm, baskı yapanları son kez uyardıklarını vurguladı.

Havuzda girdiler

Belediye yöneticilerinin baskı ve tehditlerine karşı öfkelerini sloganlarına yansıtan işçiler İBB Genel Sekreteri'yle görüşme talebinde bulundular. Yarım saati aşkın süre devam eden bekleyiş sırasında belediyenin havuzuna giren işçiler pankart açıp sloganlar atarak tepkilerini dile getirdiler. Belediye-İş üyeleri eylemlerini, belediye yönetiminin bugün veya ileriki günlerde sendika yöneticileriyle görüşme sözünü vermesiyle noktaladılar. Bu görüşmelerden sonuç alınmaması durumunda bir dahaki gelişlerinde belediyenin önünden ayrılmayacaklarını söylediler. Eyleme BDSP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

AKAN-SEL işçilerinden eylem

Mersin Limanı'nda aylar süren direniş sonucu TÜMTİS'te örgütlenen AKAN-SEL Nakliyat işçileri, patron saldırılarına eylemle yanıt verdi.

AKAN-SEL patronu bir süre önce forklift bölümünde "daralma" gerekçesiyle sendika üyesi 5 işçiyi işten çıkartmıştı. Sendika ve patron arasında yapılan görüşmelerin ardından 5 işçi tekrar işe geri alındı. Ancak işçiler 17 kişilik bir listenin olduğunu ve işten atma saldırısı beklediklerini dile getiriyorlar. Patron saldırılarına karşı 12 Ağustos Cuma günü liman A kapısı önünde toplanan işçiler liman genelinde son dönemde artan baskı ve işten atmalara da tepki gösterdiler.

Saldırılara karşı direniş

Yaklaşık 200 işçinin katıldığı eylemde basın açıklamasını okuyan TÜMTİS Mersin Şube Başkanı Savaş Gürkan, liman işçilerinin örgütlülüğüne yönelik saldırıların direnişle karşılanacağını belirtti. Gürkan'ın konuşması, işçiler tarafından alkışlarla

ve "TÜMTİS nerede biz oradayız" sloganlarıyla karşılandı.

21 Temmuz'dan bu yana liman A kapısı önünde direnişte olan UĞURSAN'a bağlı NÇ Denizcilik işçilerinin onurlu mücadelesini desteklediklerini belirten Gürkan'ın açıklaması sık sık sloganlarla kesildi.

Eylemde konuşan Yol-İş Sendikası Mersin İl Temsilcisi İrfan Gültekin, emek ile sermaye arasındaki savaşın her zaman var olduğunu ve şimdi de devam ettiğini belirtti. Gültekin, liman işçilerinin mücadelesini her koşulda destekleyeceklerini duyurdu.

Liman işçileriyle dayanışma

Açıklamanın ardından içerideki işçiler işbaşı yaparken dışarıdaki kitle direnişçi NÇ Denizcilik işçilerini ziyaret etmek amacıyla direniş çadırına yöneldiler.

Kızıl Bayrak / Mersin

'Gül bahçesi'nde kazanım

Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde sürdürdüğü direnişi kazanımla sonuçlanan Güllü Hanoğlu direniş çadırını kaldırdı.

Dev Sağlık-İş üyesi Hanoğlu, emek ve meslek örgütlerinin katılımıyla gerçekleştirilen eylemde taşeronlara karşı zafer kazandıklarını söyledi. İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri Ali Çerkezoğlu ise, sağlıkta taşeronlaştırmanın doğurduğu sorunlara dikkat çekti.

Eylem DİSK Genel Başkan Vekili Tayfun Görgün'ün konuşmasıyla devam etti. Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ise bu başarının Taksim Hastanesi çalışanlarının başarısı olduğunu söyledi.

Eylem direniş çadırının toplanması ile son buldu. Hanoğlu açıklamanın ardından işbaşı yaptı.

Savranoğlu işçileri dayanışmaya çağırıyor

Deri-İş Sendikası, Savranoğlu patronunun işten atma saldırılarına direnişle yanıt veriyor. İşten çıkartılan 2 işçinin direnişi sürerken, 15 Ağustos günü bir işçi daha haksız yere işten çıkarılarak, direniş nöbetinde yerini aldı.

"Savranoğlu'da direniş kazanacak"

Deri-İş üyesi işçiler Cumartesi eylemlerinin ikincisini 13 Ağustos günü gerçekleştirdiler. Eylem, fabrikada çalışan işçilerin saat 13.00'deki mesai bitiminin ardından direniş alanına gelmeleriyle başladı. Her hafta farklı bir kurguyla gerçekleştirileceği duyurulan eylemin bu ayağında 'sessiz yürüyüş' yapıldı. Kitle fabrika önünde tek sıra oluşturarak sessiz yürüyüşe başladı. Menemen Belediyesi Kültür ve Nikah Salonu önünde sona eren yürüyüş boyunca işçiler direnişlerini sahiplenmeye çağırarak mektup tarzındaki bildirimleri Menemen halkına dağıttılar.

"Patronun oyunu boşa çıktı"

Belediyenin konferans salonunda gerçekleştirilen toplantıda ilk sözü Deri-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Makum Alagöz aldı. Mücadelelerine sadece iyi bir ücret talep etmek için başlamadıklarını ifade eden Alagöz, kadınlara yönelik tacizin engellenmesini ve işçilerin insan olduğunun hatırlanmasını istediklerini sözlerine ekledi.

Alagöz'ün ardından, fabrikada çalışırken çalışamaz raporu alan bir kadın işçi söz aldı. Konuşmasında ağır çalışma koşullarından bahseden kadın işçi, üretimde kullanılan kimyasal maddeler yüzünden astım olduğunu, çalışamaz raporu aldığını ve işini kaybettiğini ama fabrikaya girerken sağlam raporu alarak girdiğini söyledi.

"Savranoğlu'na sendika girecek!"

Ardından Deri-İş Sendikası İzmir Şube Sekreteri Erdoğan Güney basın açıklamasını okudu.

Açıklamanın ardından sözü TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli aldı. Günseli işçilerin köle olmadığını söyleyerek zaferin birlikten geçtiğini vurguladı.

Eyleme, Deri-İş İzmir Şube üyesi Deri 2000 Fabrikası işçileri, TÜMTİS İzmir Şube üye ve yöneticileri, BDSP, Partizan, Kaldıraç, Mücadele Birliği, EDP ve EMEP destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kubatoğlu/Fıratpen direnişçisi Cafer Timtik'le direnişin 100 gününü konuştuk...

“Sermayeye boyun eğmeyeceğiz”

- Direnişinin 100. günündesin. Direnişe hangi taleplerle ve nasıl başladın?

- Kubatoğlu/Fıratpen direnişçisi Cafer Timtik:
Çalıştığım fabrika, Fıratpen'in Anadolu'daki en büyük fasonu konumunda ve şu anda 120 işçi çalışıyor. Fabrikada 2010 yılının haziran ayında işbaşı yaptığımda büyük sorunlarla karşılaşacağımı biliyordum. Örneğin benden 6-7 ay önce işbaşı yapmış arkadaşımın sigortasının yapılmadığını ve bunun için usta başlarına gidip yalvardığını gördüm. Ben de sigortamın yapılmasını ve mesailerin maaşlara yansıtılmasını istedim. Fıratpen'in işlerinin yoğun olduğu bir dönemde haftada 80-90 saat mesai yapıyorduk ve sabahlıyorduk. Bu durum çok tuhafıma gitti. En son fabrikada çay içtiğimiz bardakların kırılmasıyla ilgili patron toplantı yapıyordu. Bardaklara niye zarar veriyorsunuz diye bizi azarladı. Ben de “bardağın lafını ediyorsunuz ama burada aylardır çalışanların sigortasını yapmıyorsunuz” dedim. Fabrikada hiç konuşmayan insanlar sigorta talebini dile getirdiler. Sigorta en temel sorun olduğu insan fabrikadaki arkadaşlarla bu sorun üzerinden görüşmeler yaptık. Kendini sosyalist gören bir ustabaşı benim hakkımda karalama kampanyası yürütmeye çalıştı. O süreçte işçi arkadaşlarımla bağımlı gören ustabaşı beni işten atmaya çalıştı. İşten çıkışımın verildiği gün arkadaşlar bana sahip çıktı. Çıkartacaksan hepimizi çıkar diye tutum aldılar. Bunun üzerine çıkışım geri alındı. Bundan sonra beni izlemeye aldılar. Aynı dönemde BDSP'nin bölgedeki tüm fabrikalara yönelik sigortasız çalışmayla ilgili bildirimleri patronu daha da rahatsız etmişti. Bildiri dağıtımlarının içeride çalışan işçiler tarafından desteklendiğini gördüğünde sigortamızı yaptırmak zorunda kaldı. Bizim birlik ve beraberliğimizi gördükten sonra ise babacan tavırlar takınarak taleplerimizin yerine getirileceğini söylediler. Aynı süreçte çevremde yakın ilişki kurduğum arkadaşların bölümlerini ayırdılar.

“Kölelik koşulları vardı”

- Çalışma koşullarından bahseder misin?

Fabrikada tam anlamıyla kölelik koşulları hüküm sürüyordu. Haftalık çalışma saati normal fabrikalarda 45 saat iken bizde bu zaman 52 saattir. Fazla mesainin saat ücreti ise 1 TL'dir. Maaşlar ikiye bölünerek veriliyor. Servisler normalde 18.15'te kalkması gerekirken saat 19.00'a kadar bekletilip muhasebeci arkadaşların çıkmasını beklemek zorunda bırakılıyor. Yemekler fabrikada yapılıyordu ve yemek demeye bin şahit lazımdı. Bize malzeme getiren kamyoncu arkadaş yemekhaneye gelip masaya oturduğunda yemek yemekten vazgeçti. Burada köpek bile yemek yemez diyerek masayı terk etti. Haftanın dört gününde patates yemeği vardı. Tuvalet sorunu da yakıcı bir sorundu. Hiç temizlenmemesi bir yana bu temizliği dinlenme saatlerimizde biz kendimiz yapıyorduk. Sabunumuzu kendimiz getiriyorduk. Temizlikçi arkadaşımız olması gerekirken dinlenme saatinde bunları bize yaptırıyorlardı. En ufak hatamızda, gecikmemizde bile ustabaşların hakaretlerine maruz kalıyorduk. Ustabaşları insanlara tokap atıyor, darp ediyordu.

- Ücretler ne durumda?

Ücretler diğer fabrikalara göre yüksek sayılır. Ortalama 1000 TL alınıyor. Ancak Cumartesi günleri çalışma var ve bu mesaiden sayılmıyor. Kışın sipariş bittiğinde 8 arkadaşımız keyfiyetle işten çıkarıldı. Ben de işten çıkartmalarla çok kez karşılaştım. Bu haksızlığa ve keyfi biçimde işten atılmamıza tepki

gösteremiyorduk. “İşine sahip çıkmayanları çıkartıyoruz” diyerek bizi suçladı. Artık son süreçte 24 işçinin işten atılmasıyla tepki gösterdik. Patronun rahat tavırlarına karşı mücadele etmek ve direnişe geçme gereği duydum. Ben de öbür arkadaşlarıma yol göstermek için direnişe geçtim. Bu süreçte de içeride çalışan arkadaşlara çıktığımız gibi direnişe geçin diyordum. Kapı önünde eylem yapıp direnişe geçtikten sonra işten çıkartmalar 1,5 ay kadar durdu. İçeride ustabaşların tavırları değişti. Diğer yandan bana destek ve selam verenler üzerinde de baskı kuruldu.

“Tüm işçiler için direniyorum”

- Direniş bölgede nasıl bir etki yarattı? Başta deri işçileri olmak üzere örgütsüz fabrikalardan işçiler eylemini nasıl karşıladı?

Direnişe ilk çıktığımda herkes ne yaptığını merak etti. Sendikasız tek başına bir insanın beklemesi onların uzun süredir rastlamadığı bir durum olduğu için anlamaya çalışıyorlardı. Sürekli eylemler gerçekleştirerek, sabah erken saatlerde direniş alanına gelip bildiri dağıtımları yaparak direnişimi anlatıyordum. Belli bir süre sonra, çıkardığımız bildirimleri fabrikalara dağıttık. Arkadaşlar ilk önce garipsediler ve tek başına ne yapabilirsin dediler. Ben de onlara tek başıma yapamayacağımı ve onların da bu sürece destek vermesi gerektiğini söyledim. Ben, Kubatoğlu'ndan atıldım ve burada Tuzla'daki tüm işçiler için de direniyorum. Bunu birinin yapması gerekiyordu. Ben bir adım attım. Tuzla'da sadece deri fabrikalarını örgütlemek yetmez, tüm fabrikaların örgütlenmesini hedeflemeliyiz. Bir süre sonra işçi arkadaşların kafasındaki düşünceler değişti. Direniş bizim unuttuğumuz bir şeydi ve etkili olduğunu

düşünüyorum. Aynı süreçte Kubatoğlu'nun yanındaki Neda isimli fabrikada işten atılmaya çalışıldı. Atılan işçiler benim yanıma gelerek bu durumu anlattılar ve ne yapabileceklerini sordular. Buraya dönük bir bildiri hazırlayıp dağıttım. Arkadaşları birlik olmaya çağırdım. Patronun adamları bana müdahale etti.

- Şimdiye kadar yeterince destek aldın mı?

Tuzla Deri-İş Sendikası, kendisini mevcut sendikalar içerisinde ilerici bir konuma koyuyor. Ben bunu ne yazık ki pratikte görmedim. Hatta somut çağrılarımıza rağmen somut bir adım görmedik. Deri-İş'in bu direnişi yalnız bıraktığını söyleyebilirim. Kampana'nın dışına da çıkmamış oldu. Bizim müdahalelerimiz sonucunda ortak hareket etme yönünde zor da olsa adım atmaya çalıştılar ama bunun dışında bir şey görmedik. 100. gün etkinliği öncesinde Deri-İş'in işyeri temsilcilerini gezdik. Onlara sürecimizi anlattık ve etkinliğe destek istedik. Temsilci arkadaşlar, direnişe desteğe bir türlü gelemediklerini ve bu yüzden mahçup olduklarını dile getirdiler. Bu arkadaşlar bunu sendikanın toplantılarında dile getirmişler ancak sonuç sağlamamış. Benim ihtiyaçlarımı dahi sormadılar. Bunu işçi arkadaşlar özellikle belirtmişler.

- Fabrikadaki son durum nasıl?

Bugün kapı önünde direnişi sürdürmenin bir anlamı da içerideki bağlarımızı sürdürmemdir. Tek başıma kısmi işler yaparım. Bu kazanımların daha da büyümesini istiyorum. Arkadaşlarıma yol göstermeyi istiyorum. Bunun adı da örgütlenmektir. Bundan sonraki süreçte örgütlenme hedefiyle davranıyoruz ve bu yöndeki çalışmalarımız devam ediyor.

Kızıl Bayrak / Tuzla

DGM iddianamesi gibi...

Cafer Timtik'in Kartal Cevizli İş Mahkemesi'ndeki işe iade davasının ilk duruşması 16 Ağustos günü görüldü. Timtik, BDSP'lilerle birlikte basın açıklaması gerçekleştirdi.

Keyfi işten atma saldırısına başvuran patron, işçi düşmanı gerici yüzünü davanın ilk duruşmasında da gösterdi.

Avukatı aracılığıyla mahkemeye dilekçe veren patron, Cafer Timtik'i “illegal terör örgütü üyesi olmakla” suçladı. Timtik'in fabrikada çalışan işçileri kışkırttığı için işten atıldığını gerekçe yapan patron, örgütlülüğe duyduğu düşmanlığı açığa vurdu.

Adliye önünde gerçekleştirilen eylemde basın açıklamasını okuyan Kubatoğlu direnişçisi Timtik, yaşadığı haksızlığa karşı ses yükseltebilmek, hakları ve geleceği için direndiğini hatırlattı.

Açıklamanın ardından görülen işe iade davasında ise

mahkemeye sunulan evraklar incelendi.

İşten atılmanın ardından yasal olarak bir aylık süre içerisinde mahkemeye başvuru hakkı bulunan Kubatoğlu işçisinin, başvurusu süresi üzerinden işe iade davasını düşürmeyi planlayan patron işten atılma tarihini 9 Mayıs 2011 olarak göstererek evrakta sahtecilik yapma yoluna gitti.

Bununla da yetinmeyen patron avukatı DGM savcılarının hazırladığı iddianamelere taş çıkartacak bir şekilde hazırladığı dilekçesinde kizilbayrak.net'i hedef aldı. Timtik'in “illegal terör örgütü üyesi olduğu ve işçileri kışkırttığı” iddiasına sarılan patron, kizilbayrak.net'ten aldığı çıktılarla bu iddiasını desteklemeye çalıştı. 30 Eylül 2011 tarihinde görülecek bir sonraki celsede tanıklar dinlenecek.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele çağrısı her yerde

İşçi sınıfının tarihsel kazanımlarının gasbedilmesinin gündemde olduğu şu günlerde sınıf devrimcileri de faaliyetlerini yaygın biçimde sürdürüyorlar.

İzmir'de yaygın faaliyet

BDSP'liler Çiğli ve Menemen'de gerçekleştirdikleri faaliyetlerle işçi ve emekçileri örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırdılar. Çiğli İşçi Bülteni'nin yeni çıkan sayısını pek çok merkezde ve fabrikada dağıtımına konu eden sınıf devrimcileri, işe gidiş güzergahları olan Çiğli Merkez ve Soğukkuyu'da bültenleri işçi ve emekçilere ulaştırdılar. Çiğli Organize'de bulunan İzmir Senkromeç ve Roteks'e de dağıtım gerçekleştirdiler.

Senkromeç'te patron hazımsızlığı

Geçtiğimiz aylarda sendikal çalışma yürütülen ve ardından işten çıkarmaların gerçekleştiği Senkromeç'te bülten dağıtımını patron uşaklarının tepkisine neden oldu. "Arı kovanına çomak soktunuz" gibi sözler söyleyerek dağıtımın engellenmeye çalışılmasına karşın dağıtım gerçekleştirildi. İşçiler patronların kapıda durmasından kaynaklı sınırlı sayıda bülten almış olsa da servislerden olumlu tepkiler yansıdı.

Organizenin tek "çıraklık okulu" olan Polisac'ta da genç işçilere kıdem tazminatına sahip çıkma çağrısı yapılarak BDSP imzalı bildiriler dağıtıldı.

Aliağa'da bulunan demir-çelik fabrikalarında çalışan işçilerin servis noktası olan Menemen-Asarlık'ta da Demir-Çelik İşçileri Bülteni'nin dağıtımını gerçekleştirdi.

Genel grev çağrısı yükseliyor

BDSP bildirilerini Gaziosmanpaşa bölgesinde yaygın olarak dağıtan BDSP'liler işçilere mücadele çağrısı yaptılar.

Bereç Sanayi havzasında canlı ajitasyonlar eşliğinde bildiri dağıtımını gerçekleştiren BDSP çalışanları, Elma Bahçesi'nde kurulu bulunan RSA ve Ejot fabrikalarında çalışan Birleşik Metal-İş üyesi işçilere genel grev çağrısını ulaştırdılar.

BDSP'lilere polis saldırısı

Adana'da kıdem tazminatı bildirisini dağıtan BDSP'liler 11 Ağustos günü polis saldırısının hedefi oldu. Şakirpaşa sanayisi girişinde kıdem tazminatı bildirisini dağıtan BDSP'liler dağıtımını bitirmek üzereyken sivil polisler tarafından durduruldular. Siviller GBT kontrolü yapan ve bildirin toplatmasının olup olmadığına bakarken gelen resmi polisler BDSP'lilere sataştı. Bu aşamadan sonra polisler BDSP'liler arasında arbede yaşanırken, bir BDSP'li gözaltına alındı. Gözaltına alınan BDSP'linin gözüne polisin biber gazı sıktığı görüldü. Şakirpaşa Karakolu'na götürülen BDSP'li daha sonra serbest bırakıldı.

Sınıf devrimcileri, Marsa, Barkal, Saydam ve Obalara Adana İşçi Bülteni dağıtımını yaparak işçilere kıdem tazminatının gasbına karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı. Ayrıca işçi güzergahı olan Barkal ve Marsa fabrikasına BDSP'nin genel grev çağrısı yapan bildirileri ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir – GOP - Adana

Ümraniye İşçi Birliği kuruldu

Ümraniye'de 14 Ağustos Pazar günü bir araya gelen öncü işçiler, yapılan toplantı ve tartışmalar sonucunda **Ümraniye İşçi Birliği**'nin kurdular. Birliğin kurulması, ilk olarak Nisan ayında gerçekleşen 3. Ümraniye İşçi Kurultayı'nda önerilmişti.

Kurultayın ardından birlikteliklerini sürdüren işçiler, geçtiğimiz ay içinde bir piknik gerçekleştirmiş, burada yapılan toplantıda işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırılara cevap verebilmek için bölgede örgütlülüğü sağlamamanın ve mücadele olanakları yaratmanın yollarını tartışmışlardı. Bu tartışmalar sonucunda, tekrar bir araya gelerek öncü işçilerin birliğini sağlayacak adımları atmaya karar vermişlerdi.

Toplantı öncesinde, "Kıdem tazminatının gaspına, sermayenin topyekün saldırılarına karşı 'Birlik' olmaya çağırıyoruz!" yazılı ozalitle ve davetiyelerle etkinlik çağrısı yapıldı.

OSİM-DER'de gerçekleşen toplantıya, farklı fabrika ve atölyelerde çalışan 25 işçi katıldı. 4 saat süren toplantı canlı tartışmalarla geçti.

Açılış konuşmasında, yeni bir krizin eşliğinde olan kapitalizmin ezilen halklara ve işçi sınıfına yönelik saldırıları anlatılarak, işçi sınıfının birliği ekseninde mücadele etmenin acil bir görev olduğu vurgulandı.

Toplantının tartışma bölümünde, kıdem tazminatının

gasp edilmesi ile birlikte sınıfa yönelik kapsamlı saldırılar, bölgede yaşanan mücadele deneyimleri, sınıfın örgütlenmesi ve mücadelesi önündeki engeller üzerinde duruldu.

Toplantının ikinci kısmında ise, Ümraniye İşçi Birliği'nin acil bir ihtiyaç olduğu ifade edildi. Ümraniye İşçi Birliği'nin toplantıya katılan işçilerin iradesi ile kurulmasına, ayrıca birliğin kuruluş sebebinin ve rolünü anlatan bir deklarasyonun hazırlanmasına karar verildi.

İşçilerin gönüllü katılımı ile, birliğin yürütme organı da seçildi. Yürütmenin haftalık toplantılarla bir araya gelmesi, verilen kararları hayata geçirmek için çalışması, birlik kararlarının ise yapılacak toplantılarda en geniş ve demokratik katılımı alınması kararlaştırıldı.

Ümraniye İşçi Birliği, önümüzdeki ay içinde birliğin tanıtımı için sürdüreceği yaygın çalışmanın yanı sıra, bölge işçilerini sermayenin saldırılarına karşı mücadeleye çağırmak için yaygın bir bilgilendirme çalışması da sürdürecektir. Ayrıca 11 Eylül tarihinde, kıdem tazminatının gaspedilmesi, Ulusal İstihdam Stratejisi gibi saldırı planları hakkında işçi ve emekçileri bilgilendirmek ve mücadeleye çağırmak amacı ile bir işçi forumu gerçekleştirecek.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Buca'da eğitim semineri

Tekstil İşçileri Bülteni, kıdem tazminatının gasbını da içeren saldırı dalgasına karşı yürüttüğü çalışmalar kapsamında 21 Ağustos Pazar günü bir eğitim semineri düzenleyecek.

Çalışmalar kapsamında öncelikle bilgilendirme faaliyetleri yürütülüyor. Bu amaçla 14 Ağustos Pazar günü Şirinyer Tansaş önünde BDSP imzalı bildirilerin dağıtımını gerçekleştirildi. Kıdem tazminatı ve diğer haklarımızın gaspına karşı genel grev çağrısı yapan bildiriler pazar çıkışında yaygın biçimde dağıtıldı.

Kıdem tazminatının gasp edilmek istendiğinden bahsedilen konuşmalar eşliğinde dağıtılan bildirimlere işçi ve emekçiler oldukça ilgilidiler. Dağıtım sırasında birçok kişi saldırıdan habersiz olduğunu belirtti. Bin kadar bildiri kısa sürede tükendi.

Yine çalışmalar kapsamında öncelikle öncü işçilerin saldırıya dair bilgi sahibi olması amacıyla

Tekstil İşçileri Bülteni tarafından bir seminer düzenlenmesi kararlaştırıldı.

"**Sermayenin yeni saldırıları ve kıdem tazminatını gaspı**" başlıklı seminer 21 Ağustos Pazar günü 16.00'da Çağdaş Hukukçular Derneği'nde gerçekleştirilecek. Seminere konuşmacı olarak Av. İmdat Ataş ve Tekstil İşçileri Bülteni temsilcisi katılacak.

Seminerin tekstil işçilerine duyurulması amacıyla da hafta boyunca bir dizi faaliyet yürütüldü. İlk olarak Buca Organize 2. Bölgeye Tekstil İşçileri Bülteni'nin yeni sayısı ile birlikte seminerin davetiyeleri dağıtıldı. Öğlen saatlerinde ise aynı bölgede yemeğe çıkan işçilerle anket yapıldı ve işçiler seminere çağrıldı.

Seminerin çağrı ozalitle de organize çıkışı ile birlikte Buca'nın merkezi noktalarında kullanıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kriz derinleşirke

30 yıldır dalgalı bir seyir izleyen kapitalizmin genel krizi, 2008'de zincirlerinden boşalarak sistemi çöküşün eşiğine getirdi. ABD başta olmak üzere emperyalist merkezleri sarsan küresel kriz, emekçilerden çalınan trilyonlarca doların büyük tekelere transfer edilmesiyle kısmen ötelenebilmişti. Daha doğrusu yıkıcı etkileri ertelenmişti. Sistemin efendilerine kısa süreli soluk alma imkanı veren önlemler, aynı zamanda krizin daha da yayılıp derinleşmesini de kaçınılmaz hale getirdi. Sistemin içine düştüğü paradoks, bir dünya düzeni olarak kapitalizmin krizi aşma gücü ve olanağından yoksun olduğunun sarsıcı göstergesi olmuştur.

Kriz her zaman kabarık faturalar demektir. Kapitalistlerle onların hizmetindeki devlet ve siyaset adamları ise, bu faturaları her zaman işçi sınıfı ve emekçilere ödetmenin yollarını ararlar. Kapitalist krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetme pervasızlığı, uzlaşmaz sınıf çatışmalarının daha da şiddetlenmesi, kimi zaman isyan veya devrimlerin patlak vermesi ile sonuçlanır. Kuzey Afrika, Ortadoğu, Batı Avrupa, Latin Amerika ve diğer bölgelerde patlak veren isyanlar, genel grevler, kitlesel direnişler, kent meydanlarının işgali gibi büyük eylemler, sınıf çatışmalarının nasıl da keskinleştiği hakkında fikir vermektedir.

Arap dünyasının yanı sıra Yunanistan, İspanya, İtalya, İsrail derken kapitalizmin ve burjuva demokrasininin beşiği kabul edilen Büyük Britanya'da patlak veren kitlesel isyan, rejimin efendilerini ciddi bir şekilde tedirgin etmeye başladı. Zira olayların giderek yayılması, temel sorunun, iddia edildiği gibi "Arap diktatörler" değil, vahşi kapitalizmin ta kendisi olduğunu tüm çıplaklığıyla ortaya koymuş bulunuyor.

Kapitalizm her yerde genç kuşaklara geleceksizlik veriyor

On yıllara yayılan neoliberal saldırının yarattığı tahribata kapitalizmin küresel krizinin yıkıcı sonuçları eklenince, işçi sınıfının, emekçilerin ve işçi olma hakkından yoksun bırakılan genç kuşakların öfke patlamaları peşpeşe ortalığı sarsmaya başladı. Fransa'dan Yunanistan'a, Tunus'tan Mısır'a, Yemen'den Bahreyn'e, Suriye'den İsrail'e, İtalya'dan İspanya'ya, Şili'den İngiltere'ye... Onlarca ülkede milyonlarca işçi, emekçi ve genç işsizliğe, yoksulluğa, yolsuzluğa, eşitsizliğe rüşvete ve zorbalığa karşı, sosyal adalet, onurlu yaşam ve doğrudan demokrasi talepleriyle ayağa kalktı. İsyânların merkezi halen Ortadoğu olsa da, "isyanlar dönemi" diyebileceğimiz bir sürecin içerisinde olduğumuzu söylemek mümkündür.

Geçen yıllarda Fransa'da, bu aralar İngiltere'de patlak veren, sistemin kenara itip geleceksizliğe mahkum ettiği genç kuşakların isyanı ise, en gelişmiş kapitalist ülkelerin bile, gençliğe karanlık bir gelecekte başka bir şey sunmadığının göstergesi olmuştur.

Vurgulamak gerekiyor ki, sistemin yapısal sorunları olan işsizlik, yoksulluk, geleceksizlik gibi musibetlere çözüm üretmesi, gelinen yerde artık mümkün değil. Dahası, küresel krizin dalgalarının yeniden yayılmaya

► Tutuklama terörü

İngiltere Başbakanı David Cameron isyan karşısında polisin hata yaptığını belirterek halihazırda uygulanan polis terörünü yetersiz buldu.

Olağanüstü toplanan parlamento oturumunda polisin muhakeme hatası yaptığını söyleyen Cameron, "Sokaklarda çok az polis vardı ve olayların başlangıcında uygulanan yöntemler sonuç vermedi" dedi.

İngiltere polisi ise 4 gün süren isyan boyunca 1500'ü aşkın kişinin gözaltına alındığını belirtti. Toplumun farklı kesimlerinden insanlar gözaltına alınırken, mahkemeler 24 saat boyunca aralıksız çalışıyor. Çok sayıda kişinin beklenenden daha ağır cezalara çarptırılması dikkat çekerken, bir dükkandan yaklaşık beş dolar değerinde su alan bir kişiye altı ayın üzerinde hapis cezası verildi.

başlaması, sorunların daha da ağırlaşacağına işaret ediyor. Bu ise işçi, emekçi, yoksul kökenli genç kuşakların, sorunlarına sistem dışı çözümler aramaktan başka çıkış yollarının kalmadığını göstermektedir.

Tüm kapitalist rejimler gayr-ı meşrudur

Genç kuşakları işsizliğe, yoksulluğa, yozlaşmaya, geleceksizliğe mahkum eden bir sistemin meşru kabul edilmesi mümkün değil. Sadece emekçilerin ürettiği değerleri değil, aynı zamanda insanı ve doğayı da yağmalayan vahşi kapitalizm, serveti ve sefaleti zıt kutuplarda biriktirerek, dünya nüfusunun önemli bir kısmını insanca çalışma ve yaşam hakkından yoksun bırakıyor. Bu musibetlerden en çok zarar görenlerin çocuklarla gençler olması, artık kapitalist sisteme hiçbir meşruiyet zemini bırakmamaktadır.

İngiltere gibi bir ülkede onbinlerce gencin isyan etmesi, eylemlere her yaştan insanın katılması, vahşi polis terörüne rağmen, olayların günlerce kontrol altına alınamaması, sistemin emekçiler nezdinde meşruluğunu yitirmiş olmasının dolaysız göstergeleri sayılmalıdır.

Olaylar, İngiliz burjuvazisi ve onun sömürgeci devletinin de, tıpkı Tunus, Mısır ve diğer ülkelerdeki diktatörler gibi, emekçilerle şiddetten başka bir dille konuşmaya yeteneğinden yoksun olduğunu

kanıtlamıştır. Cinayet şebekesi gibi çalışan İngiliz polisinin estirdiği terör ise, İngiltere Başbakanı David Cameron başta olmak üzere tüm düzen siyasetçileri ve medyası tarafından pervasızca alkışlandı. Bu olay kritik anlarda sağcı veya solcu, liberal, muhafazakâr ya da sosyal demokrat olsun, bütün düzen siyasetçilerinin polis şefleriyle aynı zihniyeti paylaştıklarını bir kez daha göstermiştir.

Sistemin efendilerinin sadece gerici şiddetten medet ummaları, emekçiler nezdinde gayr-ı meşru konuma düştüklerinin farkında olduklarına işaret ediyor. Gözü dönmüş bir şiddetle isyancılara saldırmaları da bundan bağımsız olmasa gerek.

Öte yandan devletin saldırganlık, tehdit ve kitlesel tutuklamalara girişmesine rağmen, eylemlerin günlerce devam etmesi, korku duvarının yıkılmasından sonra zorbalığın istenen sonuçları yaratamadığı, İngiltere'deki isyan vesilesiyle de görülmüş oldu.

Halkların iradesi ve emperyalistlerin ikiyüzlülüğü...

Arap dünyasındaki isyanlarla ilgili vaazlar veren emperyalist şefler, görüntüde pek demokratlardı. Zorba zihniyetli Cameron ile batılı emsalleri, Arap rejimlerine halka karşı şiddet kullanmamaları, ifade özgürlüğüne kısıtlama getirmemeleri, halkın taleplerine kulak vermeleri vb. konularda nasihat vermeyi marifet saydılar. Güya emperyalist şefler, sömürü, kölelik ve zorbalığa karşı isyan eden Arap halklarından yana idiler.

Bu vaazların çirkin bir mizansenden ibaret olduğu bir sır değil elbet. Zira halkların kovduğu diktatörler, emperyalist güçlerin sadık işbirlikçileriydi. Fakat buna karşın İngiltere kentlerini yangın yerine çeviren isyanlar karşısında takınılan tutum, sadece Büyük Britanya emperyalizmi için değil, ABD ve tüm batılı emperyalistler için ibretlik bir tablonun oluşmasına vesile oldu.

Görüldü ki, başkalarına "halkının iradesine saygı göster" vaazı verenler, yangın etraflarını sarınca ayrı telden çalmaya başladılar. Uzaktan gazel okurken pek demokrat görünen bu sefiller sürüsü, birden gözü dönmüş bir polis şefi gibi konuşmaya başladılar. Yani maskeleri bir tarafa atıp gerçek yüzleriyle ortaya çıkmak zorunda kaldılar. Artık ne halkların iradesine saygı ne ifade özgürlüğü ne eylem yapma hakkından söz eden kaldı. Sömürü ve kölelik düzeni kapitalizme karşı kim isyan ederse, derhal başı ezilsin naraları Londra'da uçuşmaya başladı. İşin dikkat çekici diğer bir yanı ise, bilumum demokrasi, özgürlük, insan hakları "ihracatçıları"nın bu durumu "olağan/başka türülsü olamaz" şeklinde karşılamış olmalarıdır.

Sömürü ve yağma düzeninin efendilerinin ahlakı...

Olaylar karşısında yaşadığı şaşkınlığı atlattıktan sonra basın karşısına çıkan İngiltere Başbakanı David Cameron'un ahlak dersi vermeye kalkışması, gülünç

İsyan her yerde!

bir gösteriye dönüştü.

İsyan eden gençlerin işyerlerini yağmalaması karşısında pek "müteessir" görünen Cameron, bir papaz gibi ahlak üzerine vaazlarda bulunma gafletinde bulundu. İsyan hareketini, "ruh hastası yağmacıların" işi olarak sunarken yaptığı ahlaksızlık bir yana, Britanya emperyalizmi adına konuşan birinin ahlaktan söz etmesi, tam bir skandaldır.

Cameron'un temsil ettiği kapitalizmin vahşi bir yağma düzeni olduğunu bir yana bırakalım... Irak'a uygulanan ambargo sonucu 500 bin çocuğun katledilmesinden sorumlu olan, Yugoslavya, Afganistan, Irak'ı yıkıma uğratan milyonlarca insanın katledilmesine yol açan emperyalist işgallerin ABD'den sonraki ikinci sorumlusu, son olarak Libya'yı hedef alan saldırının da suç ortağı, ayrıca ırkçı-siyonist İsrail rejiminin hamisi vb. vb...

Kanlı suç dosyası bu kadar kabarık olan, dahası bu dosyaya her gün yeni klasörler ekleyen Britanya emperyalizminin sözcüsü Cameron'un, utanıp sıkılmadan ahlak üzerine vaaz vermesi, burjuva siyasetçilerinin ahlaki açıdan tam bir paçavraya dönüştüklerini çarpıcı bir şekilde ortaya koymuştur.

Burjuva demokrasisi ile faşizm arasındaki ince çizgi

Avrupa burjuvazisi ile onun farklı alanlardaki temsilci ve hizmetkarları, kendilerini demokrasi ve insan haklarının ileri temsilcileri olarak pazarlamaya özel bir önem verirler. Sistemin efendilerini rahatsız eden toplumsal olaylar olmadığı sürece, bu maskeyle dolaşmak zor değil. Buna karşın genel grev, direniş, isyan gibi eylemler patlak verdiğinde, sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmin bekası esastır düsturundan hareketle, faşizan suratlar tüm çirkinliğiyle zuhur eder.

Öncelikle belirtmek gerekiyor ki, Avrupa'da demokratik hak ve özgürlükler alanının nispeten geniş olması, burjuvazinin bahsettiği bir lütuf değil, işçi sınıfıyla komünistlerin uzun yıllara yayılan ve ağır bedellere mal olan mücadeleleri sayesinde mümkün olmuştur. Tersinden ise kıta burjuvazisi ve onun hizmetindeki devletler hem demokratik haklar alanını daraltıyor hem sosyal kazanımları gasp ediyorlar. Yani Avrupa burjuvazisi ve onun adına siyaset yapanlar, demokratik haklar için güvence değil risk teşkil ediyorlar.

11 Eylül saldırılarından sonra dümeni polis devletine doğru kıran özelde İngiliz, genelde Avrupa burjuvazisi, faşist bir yönetime geçiş için gerekli olan yasal zemini geçen yıllar içinde büyük oranda hazırladı. İngiltere'de patlak veren isyan karşısında sergilenen tutum, Avrupa'daki burjuva devletlerinin faşizme dümeni kırmakta güçlük çekmeyeceklerinin görünmesine vesile oldu.

Polisin yetersiz kalması durumunda orduyu halkın üzerine salacağını ilan eden İngiltere başbakanı, internetin yasaklanmasından, iletişim ve yayın araçlarının denetlenmesine, keyfi tutuklamalardan, gözaltı süresinin uzatılmasına, polisin serbestçe cinayet işlemesinden yaygın ev baskınlarına kadar uzanan icraatlara başvurmadan geri durmayacağını da

► Facebook ikiyüzlülüğü

İngiltere'de "internet üzerinden isyan çağrısı yaptıkları" gerekçesiyle iki kişiyi dört yıl hapis cezasına çarptırdı.

Facebook'ta "Norwich Town'u darmadağın edelim" isimli çağrışı yayan Jordan Blackshaw'ın yorum olarak "yaşananları dört bir yana yaymalıyız" cümlesini yazdığı bildirildi. Hüküm giyen Perry Sutcliffe-Keenan ise Facebook çağrısında kullanıcıları isyana davet etmekle suçlandı.

► Faşizan uygulamalar devrede

İngiltere devleti isyana karışanlara dönük faşizan uygulamalarını sürdürüyor. Alınan son karara göre, bir ferdi bile isyana katılmakla suçlanan ailelerin belediyelerden ucuza kiraladıkları sosyal konutlardan kovulacak. Cameron, söz konusu kişi ve aileleri sosyal konutlardan atmanın mümkün olması gerektiğini açıkladı.

özellikle belirtti.

Patlak veren isyanı kontrol etmekte güçlük çekilse de, sistem için henüz somut bir tehlikeden söz edilmiyor. Zira isyan devrimci siyasal önderlikten yoksundur. Hal böyleyken İngiliz rejiminin hızla faşist yöntemleri öne çıkartması, bu rejimin, kapitalizmi doğrudan hedef alacak toplumsal bir isyan durumunda anında faşist bir dikta rejimine dönüşeceğinin göstergesidir.

Bu olay, kapitalizm yıkılmadığı sürece demokratik hak ve özgürlüklerin güvence altında olmayacağını yeni bir kanıttır. Zor durumda kaldığında burjuvazi ve onun hizmetindeki devletin faşist özünün üste çıkması eşyanın tabiatı gereğidir. Sınıflar mücadelesinde binlerce yılın deneyimine sahip olan Avrupa burjuvazisinin, bunu zorunlu kılan koşullar yokken polis devletininin yasal zeminini hazırlaması bundandır.

Bir kez daha devrimci önderlik hayati önemdedir...

Birikmiş bir öfke patlaması şeklinde Londra'da başlayan isyanın kısa sürede diğer kentlere de yayılması, Britanya gibi iddialı kurumlar oluşturmuş bir devletin olayları kontrol altına alma noktasında aceze düşmesi, özellikle genç kuşakların sisteme karşı derin bir kin beslediklerini ortaya çıkartmıştır. Bu

haliyle bile isyanın sistemin efendilerinde büyük bir korku yaratması, kokuşmuş burjuvazi ile onun siyasi temsilcilerinin özgüvenlerinde ciddi gedikler açıldığını işaret ediyor. Biliyorlar ki, kapitalizmi yıkacak dinamikler günden güne güçlenmektedir. Denebilir ki, onları şimdilik rahatlatan tek şey, isyanların halihazırda devrimci bir önderlikten yoksun olmasıdır.

Bu zaaf Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da patlak veren halk hareketleri için olduğu kadar Yunanistan, İspanya ve son olarak İngiltere'deki isyan hareketleri için de geçerlidir. Devrimci önderlikten yoksunluk, isyanların önemi ve değerini hiçbir şekilde ortadan kaldırmamakla birlikte, kalıcı kazanımlara ulaşabilmek de, ancak bu zaafın giderilmesi veya en azından bu yönde kayda değer adımların atılmasıyla mümkün olacaktır.

Vahşi kapitalizmin dayandığı yıkıcı eşik, işçi sınıfının, emekçilerin ve geleceksizliğe mahkum edilen genç kuşakların, sistemi yıkmadan bazı kazanımlarla yetinmelerinin ölümcül bir hata olacağına işaret ediyor. Barbarlık içinde çöküşü önlemenin yegane yolu, bir sistem olarak kapitalizmi yeryüzünden silmektir. Vurgulamak gerekiyor ki, insan soyunun geleceğini temsil edecek olan işçi sınıfıyla emekçilerin, kapitalizmi yıkmak için fazla zamanları da kalmamıştır; zira gecikme barbarlık içinde çöküşü kaçınılmaz hale getirebilir.

İsrail'de emekçiler alanları terketmiyor

“Toplumsal adalet” ve “doğrudan demokrasi” talepleriyle yüzbinlerce kişinin sokaklara döküldüğü İsrail’de emekçiler 13 Ağustos günü yine alanlardaydı. Emekçiler cumartesi eylemlerinin 4.’sünde de Netanyahu hükümetini hedef aldı.

Tatil gününde başta Tel Aviv olmak üzere birçok kentte gerçekleştirilen gösterilerin en büyüğü kuzeydeki sahil kenti Hayfa’daydı. 25 bin kişinin katıldığı mitingte, protestocular “İnsanlar sosyal adalet istiyor” sloganlarını attı. Bazı göstericiler ise, hükümetin önlem almaması durumunda tepkinin şiddete dönüşeceği uyarısında bulundu.

Aynı gün gösterilerin ilk kez İsrail’deki bazı Arap kasabalarına sıçradığı da belirtildi.

Knesset önünde polis saldırısı

İsrail parlamentosu Knesset, artan rejim karşıtı

gösterileri değerlendirmek için yaz tatiline rağmen 16 Ağustos günü toplandı. Parlamentodaki görüşmeler sırasında Kudüs’ün merkezinde toplanarak Knesset önüne yürümek isteyen 500 kadar göstericiye polis saldırdı.

Yaklaşık iki haftadır devam eden eylemleri değerlendirmek için parlamentonun toplandığı saatlerde de emekçiler alanları terketmedi. Knesset önünde gösteri düzenlemek isteyen emekçiler polis terörünün hedefi oldular.

Polisin ve Knesset güvenlik görevlilerinin, taleplerinde ısrarlı olduklarını vurgulayan eylemcilere saldırmasının ardından şiddetli çatışmalar yaşandı. İsrail polisi, meclis önündeki çatışmalarda iki kişinin gözaltına alındığını açıkladı.

Ülkedeki son kamuoyu yoklamaları İsrail halkının yüzde 80’inin hala Netanyahu’nun politikalarına karşı olduğunu söylüyor.

İtalya’da yıkım planı

İtalya hükümeti yaşanan borç krizinin faturasını hazırladığı yıkım planıyla işçi ve emekçilere kesti.

Başbakan Silvio Berlusconi tarafından açıklanan planın Avrupa Merkez Bankası’nın talebi doğrultusunda oluşturulduğu belirtilirken, planın uygulanmasıyla bütçe açığının 45,5 milyar avro azaltılacağı iddia ediliyor.

Açıklanan plana göre, yerel yönetimlerin ve

bölgelerin fonlarında 9,5 milyar avro kesinti yapılırken, bazı yerel yönetimler ve kasaba konseylerinin tasfiye edileceği ve yerel hizmetlerin özelleştirileceği bildiriliyor.

Bütçe açığının 8 milyar avroluk kısmı emeklilik yaşı yükseltilerek karşılanırken, “dayanışma vergisi” gibi yeni vergiler yürürlüğe girecek. Ayrıca varolan vergiler de yükseltilecek.

Şili’de polis terörü

Şili’de ‘parasız eğitim’ talebiyle sokakları dolduran öğrencilerin eylemleri sürüyor. Lise ve üniversitelerde reforma gidilmesi için hükümete süre tanıyan öğrencilerin gösterilerine dönük polis müdahalesi de sertleşiyor. Polis son olarak 10 Ağustos günü başkent Santiago’da öğrencilerin işgal ettiği bir liseye baskın düzenledi.

Öğrenciler polisi engellemek için lise girişine

sandalye ve masalardan oluşan barikatlar kurdular. Ancak polis barikatı zor kullanarak aşarken, öğrencilere karşı tazyikli su ve göz yaşartıcı gaz kullandı. Lisedeki işgali sona erdirdi.

Şili’de öğrenciler, ailelerinin, öğretmenlerinin ve bakır işçileri sendikasının da desteğini alarak yaklaşık üç aydır sokakları doldurmuş durumda.

Tunus’ta yolsuzluk tepkisi

Tunus’ta Bin Ali’nin devrilmesinden 7 ay sonra halk yine sokaklara çıktı. 15 Ağustos günü yolsuzlukların protesto edildiği eyleme polisün saldırması sonucu çatışmalar yaşandı.

Adalet Bakanlığı önünde toplanan göstericiler, Zeynel Abidin Bin Ali’nin gitmesinden bu yana hiçbir şeyin değişmediğini söyleyerek tepki gösterdi. Adalet Bakanlığı’ndaki yolsuzluklara dikkat çekerek, yolsuzlukların üstüne gidilmesini istediler. Göstericiler, “Yolsuzluğa, diktatörlüğe, yapılan haksızlıklara ve halkın yararına çalışmayan insanlara karşı devrim devam edecek” dediler.

Göstericilerin dikenli teller ve demir bariyerlerle çevrili Adalet Bakanlığı’na girmek istemesi üzerine polis göstericilere saldırdı. Gaz bombası ile kitleyi dağıtan polis, onlarca kişiyi de gözaltına aldı.

‘Aklama’ baskını

Bahreyn’de yüzlerce kişi, göstericilere yönelik şiddeti soruşturan komisyonun çalıştığı binaya 16 Ağustos günü baskın düzenledi.

Aylarca süren rejim karşıtı gösterilerde hükümetin başvurduğu şiddet olaylarını soruşturan uluslararası komisyonun devleti aklayacağını belirten göstericiler, tepkilerini Manama’daki komisyon binasını basarak gösterdi.

Mübarek yargılanıyor

Hüsnü Mübarek’in yargılanmasına 15 Ağustos günü ikinci duruşmayla devam edildi.

Yolsuzluk yapmak ve göstericilerin katledilmesi emrini vermekle suçlanan Mübarek duruşmaya sedye ile getirildi.

Mahkeme Başkanı Ahmet Fehmi Rifat, eski İçişleri Bakanı Habib el Adli’nin ve Hüsnü Mübarek’in göstericileri öldürme talimatı verdiklerine ilişkin davanın tekrar birleştirilmesine karar verdi. Ahmet Rifat, Mübarek, Mübarek’in oğulları ve eski İçişleri Bakanının bir sonraki duruşması 5 Eylül’de görülecek.

Mahkeme heyeti davanın hızlı bir şekilde yürütülmesi gerekçesini öne sürerek duruşmaların bundan sonra televizyonlardan canlı yayınlanmaması yönünde karar verdi. Buna göre sadece karar duruşması canlı yayınlanacak.

Duruşma öncesi çatışma

Duruşmanın görüldüğü saatlerde polis akademisi önünde Mübarek’in yargılanmasına destek verenlerle Mübarek karşıtları arasında çıkan çatışmada yaralananlar oldu.

Kriz derinleşiyor, silahlanma artıyor!**Namlunun ucunda kim var?**

Kapitalizmin yapısal krizinin en önemli sonuçlarından biri artan silahlanma ve savaşlardır. Kriz içinde debelenen kapitalizm krizinden çıkışını faturasını daha fazla baskı ve sömürü ile işçi sınıfı ve emekçi halka ödetmektedir. Kapitalist ülkelerde yaşanan krizle birlikte sosyal yıkımın artması içte polis devleti uygulamalarında artışı beraberinde getirmektedir. Yunanistan örneğinde görüldüğü gibi içinde bulunduğu büyük mali sıkıntılara rağmen silahlanma konusundaki harcamaları eksiksiz sürdürmektedir. Pek çok grev ve direnişe sahne olan Yunanistan, Avrupa Birliği içinde en yüksek savunma bütçesine sahip ülke olarak gösteriliyor. Kriz derinleştikçe, emperyalist güçler arasında var olan pazarlara egemen olma, yeni pazar arayışları, ülkelerin yer altı-yerüstü zenginlikleri için verilen mücadele uğruna emperyalist saldırganlık da giderek artmaktadır.

Bundan dolayı dünyada bir yandan sosyal yıkım derinleşir, kitlesel açlıklar, kıtlıklar yaşanırken, silah harcamalarında ise rekor seviyelerde artış yaşanmaktadır. Stockholm Uluslararası Barış Araştırma Enstitüsü SIPRI'nin araştırmasına göre, silah sektörü ağır mali krizin yaşandığı 2009 yılında da kâr etmeyi sürdürmüştür. Kısacası kriz derinleştikçe silahlanma artmakta, militarizm tırmanmaktadır.

Açıkça görülmektedir ki, bilim ve teknolojideki gelişmeler insan ve çevre yararına değil silahlanma için kullanılıyor. Temel gıda maddelerinden, temiz içme suyundan mahrum insanların var olduğu, önlenemez basit hastalıklardan dolayı her yıl milyonlarca çocuğun öldüğü bu dünyada, silahlanmaya ve savaş hazırlıklarına devasa bütçeler ayrılması emperyalist-kapitalist sistem gerçeğini gözler önüne seriyor.

Silahlanma öyle bir boyuta gelmiştir ki, konvansiyonel silahlar (nükleer olmayan, geleneksel silahlar) ile her yıl 500 bin kişinin, yani dakikada bir kişinin öldüğü belirtiliyor. Bu, her yıl 16 milyar mermi üretilmesi, yani kişi başına 2 mermi düşmesi demek. Hal böyleyken örneğin, dünya nüfusunun yüzde 80'i sosyal güvenlikten yoksun yaşıyor. Dünya ülkelerinin üçte biri, sağlık hizmetleri için harcadığı paradan daha fazlasını ordu için harcıyor.

Bugün Somali'de yaşandığı gibi 10 milyonun üzerinde insan açlıktan ölürken, aynı günlerde açıklanan, "savunma devlerinin" cirolarını araştırılarak hazırlanan 'Top 100' listesi, bu sistemin kirli ve vahşi yüzünü oldukça net ortaya koyuyor. Dünya genelinde silah ticaretinin hacminin her geçen gün nasıl da genişlediği, silahlanmaya ve savaşlara ayrılan milyarların akıl almaz boyutlara geldiğini bu veriler gösteriyor.

Defense News dergisi tarafından hazırlanan listeye yakından bakıldığında, kirli savaş pazarının ne

denli karlı olduğu açıkça görülecektir. En fazla silah ihraç eden ülkeler sıralamasında yüzde 50 ile Amerika ilk sıradayken, sonra sırayla Rusya, Britanya, Fransa, Almanya, İsrail gibi ülkeler gelmektedir. Toplam cirosu 45,8 milyar doları bulan Amerikan Lockheed Martin'in ilk sırada yer aldığı listenin ilk yüzünde 10 İngiliz, 8 Rus, 6 Japon, 5 Fransız, 4 İsraili, 3 Alman ve 2 İtalyan firma yer alıyor. İlk 100 içinde 46 ABD firmasıyla en çok kazanan silah şirketler arasında bulunuyor.

Türkiye'den ASELSAN ise geçen yıl 86'ncı sıradan 80'inci sıraya yükselmiştir. ASELSAN'ın cirosu 2010'da 762,2 milyon dolara ulaşmıştır. Fakat Türkiye dünyada en çok silah ithal eden ilk beş ülke arasında yer almaktadır.

2010 yılında çıkan bir habere göre, Türkiye bireysel silahlanmada da krizden etkilenmemiştir. Militarizmin topluma yansımaları sonucu, tabanca ve fişekten elde edilen

hasılat 2009 yılına göre yüzde 16 artmıştır. Geçen yıl Makine ve Kimya Endüstrisi Kurumu'ndan (MKEK) alınan 19 bin 302 adet tabanca, 38,8 milyon adet fişek için 80 milyon 904 bin lira ödenmiştir. Türkiye'de, bireysel silahlanma ile ilgili net istatistikler olmamasına rağmen 2,5 milyonu ruhsatlı olmak üzere 10 milyonun üzerinde silah bulunduğu

belirtilmektedir.

Namlunun ucunda kim var?

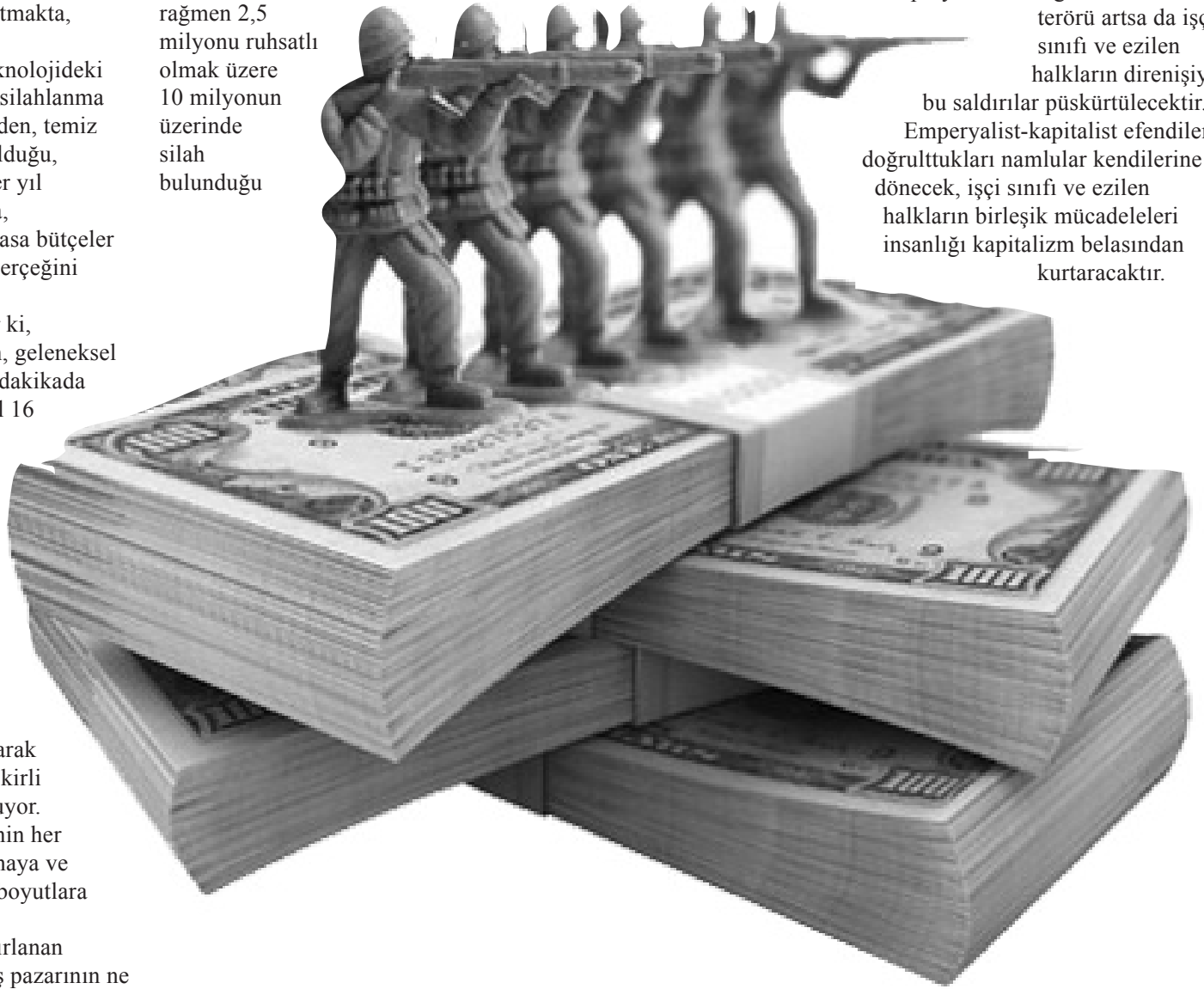
Açıkça görülmektedir ki, ilk yüze giren silah firmaları halkların kanından beslenmekte, bu şekilde kasalarını doldurmaktadırlar. ABD yüzde 50 ile dünyada en büyük konvansiyonel silah satıcısıdır ve namlunun ucunda dün Iraklı, Afganlı, bugün ise Libyalı emekçiler vardır. Irak savaşının maliyetinin toplam 1000 (bin) milyar dolar olduğunu hatırlatmakta fayda vardır. Irak'ta işgal sürecinde Bush'un kabinesinde yer alan bürokratların çok uluslu şirketlerde ya hisse senetleri olan ya da yönetiminde yer alan kişilerden oluştuğunu da unutmamalıyız.

Bugünse, Libya saldırısının başlamasıyla beraber borsada silah tekellerinin hisseleri hızla yükselmiştir. Ortadoğu'daki muhtemel gelişmeler, gerici savaş beklentileri silah tekellerinin iştahını kabartmaktadır. Benzer şekilde Türkiye'de de namlunun ucunda ilk olarak Kürt halkı bulunmaktadır. Şimdilerde bu namlu, ABD'nin etkin taşeronu olarak bölge halklarına doğrultulmaktadır.

Kapitalizmin derinleşen krizi karşısında egemenler silahlanmayı ve militarizmi tırmandırırken, krizin faturasını ödemek istemeyen işçi ve emekçilerin ayak sesleri duyulmakta, meydanlarda kapitalizme tepkiler haykırılmaktadır. Bugün yaşanan halk isyanları, grev ve direnişler tüm dünyada kendini göstermektedir.

Emperyalist saldırganlık ve devlet terörü artsa da işçi sınıfı ve ezilen halkların direnişiyle bu saldırılar püskürtülecektir. Emperyalist-kapitalist efendilerin doğrultukları namlular kendilerine dönecek, işçi sınıfı ve ezilen halkların birleşik mücadeleleri insanlığı kapitalizm belasından kurtaracaktır.

“ Türkiye’de de namlunun ucunda ilk olarak Kürt halkı bulunmaktadır. Şimdilerde bu namlu, ABD’nin etkin taşeronu olarak bölge halklarına doğrultulmaktadır. ”

Kapitalizm açlık ve ölüm demektir!

Somali’de yaşanan açlık ile ilgili haberler gündemde. Yıllardır açlık ve kıtlıkla mücadele eden Somali ve daha pek çok ülke halklarının karşı karşıya kaldığı bu durum, şimdilerde medya üzerinde tam bir “insanlık” şovuna dönüştürülüyor. Ramazan ayında olduğu da sürekli vurgulanarak, başta devlet erkânı olmak üzere pek çok dini örgütlenme Somali için yardım kampanyaları örgütleniyor.

Emekçilerin iyi niyetli duygularını istismar etmek için dini motiflerle süslü bir duygu sömürüsü yaşanıyor. Yapılan yardımlar reklam malzemesi yapılarak Somali halkının yaşadığı acılar gerici propagandaya malzeme ediliyor. Bu vesileyle de AKP hükümetinin şefi ve diğer temsilcileri de ne kadar merhametli olduklarını gösterme fırsatı buluyor. Aynı zamanda kendilerinin de ortak olduğu bu insanlık suçundaki rollerini gizlemeye çalışıyorlar.

Somali’de açlık nedeniyle 90 günde 5 yaşın altında 29 binden fazla çocuğun öldüğü belirtiliyor ve ne yazık ki zaman geçtikçe bu sayı artıyor. Çoğunluğunu kadın ve çocukların oluşturduğu açlık tehlikesi altındaki insanlara yardım edebilmek için **1,6 milyar dolara** ihtiyaç olduğu belirtilirken, aynı dünyada yapılan başka harcamalar yaşanan bir başka gerçeğe işaret ediyor ve bizi bu sorunun esas kaynağına götürüyor.

Şöyle ki:

* ABD’nin Irak ve Afganistan’da harcadığı para sırayla **790 ve 440 milyar dolar**. Libya’ya yapılan saldırının günlük maliyeti **9,5 milyon**, haftalık **66,5 milyon dolara** varıyor.

* Libya’ya atılan bombaların İngiltere’ye ilk iki haftalık maliyeti **100 milyon pound**. Mayıs ayından beri sadece İngiltere hükümetince her hafta Libya’da **38 milyon pound** harcanıyor. Bu yılın Eylül ayında İngiltere’nin Libya’daki toplam harcamasının **1 milyar poundu** bulması bekleniyor. Oysa İngiltere Somali, Kenya ve Cibuti’ye ancak **42 milyon pound** yardım yapacağını söylüyor.

* 2011 verilerine göre dünyada kozmetik ürünlerine harcanan para miktarı **200 milyar dolarla** ifade edilmektedir.

* ABD ve diğer emperyalist ülkelerin yıllık bütçelerinden sadece askeri harcamaları için **500 milyar dolar** pay ayrılıyor.

Rakamların diliyle devam edersek, Birleşmiş Milletler’in verilerine göre bugün tüm dünyada **1,5 milyardan** fazla insan, sağlıklı içme suyundan mahrum olarak yaşamını sürdürüyor. Bütün dünya genelinde sadece **60 bin** kişinin eğlenmesi için inşa edilmiş olan golf sahaları için bir günde **660 bin ton** aşkın su tüketilmektedir. Ve bu oran **4,7 milyar insanın** günlük asgari su gereksinimine eşittir.

Geçtiğimiz günlerde Fortune dergisinde açıklanan “Dünyanın en büyük 500 şirketi” sıralamasında ilk ona giren şirketlerin gelirlerinin toplamı neredeyse **3 trilyon dolara** yakın bir rakama ulaşmaktadır. Şirketlerin bu kadar kazandığı aynı dünyada, her yıl 30 milyon insan açlıktan ölmektedir. Kuşkusuz örnekler çoğaltılabilir. Ancak bu kadarı bile G8 ve G20 zirvelerinde lüks sofralardan kalkıp da kürsülerde açlıkla mücadele edeceğini vaat eden emperyalistlerin maskelerini düşürmeye yetiyor.

Emperyalist kapitalist sistemin, yeraltı ve yerüstü zenginliklerini sömürdükten sonra ya da bir başka deyişle posasını çıkardıktan sonra terk ettiği bir kıtadır Afrika. Açlık ve kıtlık, buralarda askeri olarak yıllardır konuşlanan emperyalistlerin gözleri önünde yaşanmaktayken, bu ülkeye yardım kampanyaları çağrısının yapılması ise tamamen ikiyüzlüktür. Bundan bir süre önce güya Somalili korsanlara karşı mücadele etmek için devasa savaş gemileri gönderen,

bunun için muazzam paraları gözden çıkararak devletler, açlıktan ölen insanları şimdi görüyorlarsa ne kadar inandırıcı olabilir. Aynı şekilde kıtlık altında can çekişen kıtanın petrol ve değerli maden yataklarını ellerinde tutan emperyalistlerin, açlıktan ölen insanlar adına döktükleri gözyaşı iğrenç bir sahtekârlıktan başka bir şey değildir.

Afrika kıtasında yaşanan açlık ve kıtlık bir kez daha kapitalizmin vahşiliğini gözler önüne sermektedir. Zenginliklerin bir avuç asalağın elinde toplandığı ve geri kalan milyonların “kaderine” terk edildiği vahşi bir sistemdir kapitalizm. Dünyayı tüm zenginlikleriyle sömüren bu sistem yıkılmadıkça da bu tablo değişmeyecektir. Açlıktan, sefaletten ve sömürden kurtuluş için bu sistemi yıkmak şarttır. Bir kez daha unutmamız gereken şudur ki ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!... Başka bir seçenek yoktur.

Trajediyi rant ve istismar malzemesi yaptılar

Burjuva siyasetinin her tür malzemeyi kendi amaçları için kullandığı, bunu yaparken gerçekleri pervasız bir demagojiye boğduğu bilinir. Öyle ki bir süre sonra gerçek konu unutulmuş akıllarda sadece çarpıtılmış bir yığın bilgi kalır. Bunun son örneği ise Somali üzerinden yaşandı. Somali halkı açlık ve sefalet ile boğuşurken kilometrelerce ötede, Türkiye’de siyasal hesaplara konu edilerek şov malzemesine dönüştürüldü.

Somali’de neler oldu?

Somali, Afrika boynuzunun en doğusunda bulunan ve 19. yüzyıl başında İngiltere ve İtalya sömürgeci olan bir ülke. 1969’da bağımsızlığını kazanmasının ardından ise her daim savaşlarla, darbelerle yönetilen, açlıkla ve sefaletle yaşayan tipik bir Afrika ülkesi. Bir dönem Sovyetler Birliği ile yakınlaşmasına rağmen daha sonra ilişkileri bozulan Somali’nin bugün yaşadığı trajedinin temel sebebi ise IMF politikaları ve Somali’ye yerleşerek yeraltı kaynaklarına el koyan çok uluslu şirketler.

Yıllardır açlık ve salgın hastalıklarla boğuşan Somali’de son yaşanan kuraklıkla birlikte yaşam koşulları bir hayli zorlaştı. Kesin veriler bulunmamasına rağmen sadece son 3 ay içerisinde 29 bin çocuğun öldüğü tahmin ediliyor. BM verilerine göre ölüm oranı normalin üç kat üstünde. Hergün binlerce kişi Kenya’ya göç ediyor ancak burası da kurtuluş anlamına gelmiyor. Zira Kenya ve Etiyopya’da da kuraklık büyük bir tehlike. Bu ülkelere Eylül’e kadar yağış olmayacağı belirtiliyor ve 10 milyon kişinin tehlikede olduğu ifade ediliyor.

İstismar ve rant kapısı yaptılar

İşte Afrika’da durum bu kadar ciddiye Türkiye cephesinde yaşananlar insanın kanını donduruyor. Burjuva politikacılar bu trajediyi politika malzemesi yapmakla da kalmıyor. AKP eliyle büyük yardım kampanyaları düzenlenerek toplumun insani duyarlılıkları yanlış yönlere kanalize ediyor. Devlet eliyle düzenlenen yardım kampanyaları ile öncelikle yaşanan trajedinin sebepleri karartılıyor. Ramazan ayı olmasından da yararlanılarak “sevap” adına yardımlar yapılıyor ve vicdanlar rahatlatılıyor. Bu yapılırken ise açlığın ve sefaletin gerçek sebebinin çürümüş sistem olduğu yadsınarak sanki yapılan yardımlarla sorunlar çözülmüş gibi gösteriliyor.

Adeta şova döndürülerek toplanan yardımlar ise AKP’nin düzenlediği bir kampanya biçiminde lanse edilerek dinci parti için siyaset malzemesi haline getiriliyor. Toplanan paralar ise, yandaş şirketlerden alınan yiyecek ve ihtiyaç maddelerine dönüştürülerek burjuvazi için önemli bir kar kapısına da çevriliyor. Milyonlar bağışlayarak reklam yapan burjuvalar, karşılığında kendilerinden yapılan alışveriş sayesinde bu kayıplarını da kat be kat karşılama imkanına kavuşuyor.

İstismarda yarışıyorlar

AKP’nin bu siyasal hamlesine karşılık ise bir süredir sessizliğini koruyan CHP geri kalmadı ve Kılıçdaroğlu Somali’yi ziyaret etme kararı aldı. Hatta CHP’liler Başbakan Erdoğan ile “önce biz gidicez dedik” türünden atışmalara girişerek politika yaptıklarını sanıyorlar. Seçim hezimetinin ardından meclis boykotu yaparak başını dik tutmaya çalışan ancak onu da başaramayarak Başbakan’ın “tükürdüklerini yalayacaklar” sözü altında ezilen CHP’nin tutunmaya çalıştığı dal hayli trajik. Kıdem tazminatının gaspını görmezden gelen, Kürt sorununa dair bile AKP’nin saldırı konseptine birebir arka çıkan CHP, belli ki buradan kendine suya sabuna dokunmadan yol alabileceği bir alan açmaya çalışıyor. Kendince AKP’yi benzer bir sosyal demagoji ile vurmaya çalışıyor.

Aslında ne AKP’nin, ne de CHP’nin süreçte oynadıkları rol farklı değil. AKP iktidar olmanın imkanlarını başarı ile kullanıyor ve yaptığı işi “iyi” yapıyor. Sözde yeni CHP ise her zamanki beceriksizliği ile bunu bile beceremeyerek kendini komik duruma düşürüyor. Tabii bu tartışmalar sürerken Somali’de yaşanan trajedi unutulup gidiyor.

Mücadeleyle dolu bir yaşam süren Mihri Belli aramızdan ayrıldı...

Sosyalizm mücadelesinde yaşayacak!

Mihri Belli 96 yaşında hayatını kaybetti. Türkiye ve dünyanın birçok ülkesinde sosyalizm için kesintisiz bir mücadele veren Belli, Türkiye sol hareketinin önemli kişiliklerinden biriydi.

16 Ağustos günü saat 15.30'da solunum yetmezliğinden dolayı evinde hayatını kaybeden Belli'nin cenazesi 18 Ağustos günü toprağa verildi.

Mücadeleyle geçen bir ömür

1916 yılında Silivri'de dünyaya gelen Belli, sosyalist düşünce ve devrimci eylemlerle 1936'da üniversite öğrenciliği yaptığı Amerika'da tanıştı. Sosyalizmi benimseyen Belli, gençlik ve işçi hareketleri ile Mississippi'de siyahların mücadelesi içerisinde yer aldı.

1940 yılında Türkiye'ye döndükten hemen sonra TKP ile ilişki geçerek, bu partinin saflarında mücadelesine başladı. 1942 yılı sonlarında TKP'nin Merkez Komite üyeliğine seçildi.

1943-44 yıllarında İÜ İktisat Fakültesi'nde asistanlık yaparken İlerici Gençler Birliği'nin örgütleyicilerinden biriydi. '44 yılında bu birliğe yönelik operasyonun sonucunda tutuklandı ve iki yıl hapis ve sürgün cezasına çarptırıldı.

1946 yılında yurtdışına çıkan Belli Yunan İç Savaşı'na gerilla olarak katıldı. Demokratik Ordu saflarında komutanlığa kadar yükselirken, çatışmalarda iki kez yaralandı.

1950'de Türkiye'ye pasaportsuz girmekten ve tabanca bulundurmaktan tutuklandı ve kısa bir süre hapis yattı. Serbest bırakıldıktan bir yıl sonra gerçekleşen TKP tevkifatında tekrar tutuklandı. Bu davadan 7 yıl hapis ve 2 yıl 4 ay mecburi ikamet cezasına çarptırıldı.

Devrimci hareketin tarihinde özel bir yeri vardı

1960'lı yıllarda gelişen toplumsal ve siyasal mücadele döneminde hem teorik hem de pratik mücadele içerisinde etkin biçimde yer aldı. Bu dönemde şekillenmekte olan Türkiye devrimci hareketinin gelişiminde belirleyici rol oynayan isimlerden biriydi.

'60'lı yılların başında Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist Dergi adlı yayın organlarının yayınlanmasına yardımcı olan Belli, bu dönemde de konuşma ve yazılarından dolayı iki kez tutuklanırken aylarca hapis yattı.

Mihri Belli'nin bu dönemde ortaya koyduğu Milli Demokratik Devrim (MDD) tezleri, '60'lı yılların sonuna doğru TİP içerisinde koparak şekillenen devrimci hareketin teorik gelişiminde belirleyici bir rol oynadı. TİP'in parlamenterizmini aşarak devrimci bir yol tutan devrimci gençlik önderleri, bu dönemde MDD çizgisine yakınlık duymaktaydılar. Devrimci-demokrat hareket, süreç içerisinde bu çizgisinin orduya dayalı devrim anlayışını aşmakla birlikte, onun devrim ufkunu koruyacaktı.

11 yıl hapis, 18 yıl zorunlu sürgün...

12 Mart 1971 darbesinin ardından yurtdışına çıkan Belli bir süre Filistin Kurtuluş Örgütü'nün saflarında bulundu. Bir süre sonra Batı Avrupa'ya geçti. 1974 tarihli af yasasının ardından Türkiye'ye dönerek

Türkiye Emekçi Partisi'ni kurdu. Parti, programında ve tüzüğünde yer alan Kürt sözcüğü nedeniyle kısa süre sonra kapatıldı.

1979 yılında suikasta uğrayan Belli bu saldırıdan ağır yaralı olarak kurtuldu.

12 Eylül 1980 darbesinin ardından yurtdışına çıkan Belli bir süre Ortadoğu'da kaldı, daha sonra ise İsveç'e geçti. Bu dönem içerisinde ülkedeki mücadeleden uzak kalmazken 1992'de Türkiye'ye döndü. 1996'da ÖDP, 2002'de SDP kurucusu oldu. Bu partiden 2007 yılında istifa ettikten sonra Sosyalist Partisi'ne katıldı.

Hayatı boyunca toplam 11 yıl hapis

18 yıl zorunlu sürgün hayatı yaşayan Belli 16 Ağustos 2011 tarihinde İstanbul Göztepe'deki evinde hayatını kaybetti.

► Belli'nin başlıca kitapları şunlardır:

(Rigas'ın Dediği) – Türkçe – İngilizce.
(Eine Analyse der türkischen Linken) - Almanca (Türk Solu – Dün, Bugün) - Türkçe - İngilizce
(Türkiye: Yapı, Ulusal Sorun) - Türkçe - İngilizce (İnsanlar Tanıdım) - Türkçe (1997)
(Gurbetten Notlar) - Türkçe (1998)(Gerilla Anıları) - Türkçe (2000) (Asıl Mesele O Kiraz Ağaçları) (2002) İnsanlar Tanıdım, Mihri Belli'nin Anıları / Mayıs 1999 / 3. baskı Aralık 2002

Çok yaşa Fidel!

Küba devriminin önderi Fidel Castro 13 Ağustos günü 85 yaşına bastı. Castro'nun doğum günü Küba'da çeşitli etkinliklerle kutlandı. Karl Marx Tiyatrosu'nda kültürel etkinlikler gerçekleştirildi. ABD emperyalizmi Küba Devrimi'nin ardından Castro'yu hedefleyen sayısız suikast girişiminde bulunmuş, ancak başaramamıştı. Castro 85 yaşında bir çınar gibi hala ayakta, düşmanlarına korku, ezilen halklara umut vermeye devam ediyor.

Yılmayan devrimci

13 Ağustos 1926 yılında Küba'nın Mayari kentinde doğan Fidel Alejandro Castro Ruz, çürümüş Amerikalı Batista rejimine karşı 1 Ocak 1959 yılında gerçekleşen devrime önderlik etti. Mücadeleyi 1953 yılında ilk gerilla birliği ile başlayan Castro, diktatörlüğü yıkmak için ilk sarsıcı eylemini Santiago'daki Moncada Kışlası baskınıyla gerçekleştirdi. Ancak bu eylem başarısızlığa uğradı ve Castro tutuklandı. Çıkarıldığı mahkemede "Sayın yargıç siz beni mahkum edin! Tarih beni haklı çıkaracaktır! (La Historia Me Absolverá" sözleriyle biten savunmasını yaptı. 16 yıla mahkum edildi, 21 ay hapiste kaldıktan sonra serbest bırakıldı.

Hapisten çıktıktan sonra yeni bir devrimci hamle için hazırlıklara girişen Castro ve yoldaşları, 26

Temmuz Hareketi adlı yeni bir örgüt kurarak Oriente'den mücadeleyi başlattı. Fakat burada rejim güçleriyle girilen çatışmada arkadaşlarının çoğunu yitirirken, Che Guevara ve Raul Castro'nun da içerisinde olduğu az sayıdaki arkadaşıyla Sierra Maestra Dağları'na çekildi. Bu dağlarda mevzilenecek iki yıl süren bir gerilla mücadelesi yürüttü. Bu mücadelenin sonucunda rejim çökerken Batista da ülkeden kaçmak zorunda kaldı. Castro ve arkadaşları 1 Ocak 1959 günü Havana'ya girdi.

Saldırlara rağmen dimdik ayakta!

Devrimin ardından halkçı önlemler alan, fiyatları ve kiralari düşüren devrimci yönetim aynı zamanda köklü bir toprak reformu da gerçekleştirdi. Bu önlemlerin ardından çıkarları zarar gören ABD Küba Devrimi'ni boğmak için çeşitli saldırılara girişti. Bu saldırıların en kapsamlısı Nisan '61 yılında gerçekleştirilen Domuzlar Körfezi Çıkarması'ydı. Ancak çıkarma başarısızlıkla sonuçlandı. Castro bu karşı-devrimci girişimin bastırılmasının ardından yaptığı konuşmada sosyalist politikalarda ısrar edeceklerini açıkladı. Fakat sanayi altyapısı yok denecek kadar az ve ekonomik kaynakları son derece kısıtlı bir ada ülkesinde atılacak adımlar büyük ölçüde dış yardımlara bağlıydı. Küba ekonomisi Sovyetler Birliği'nin desteğine dayandı. Bu dönem içerisinde ülkede büyük reformlar yapıldı. Parasız-bilimsel eğitim, parasız kaliteli sağlık hizmeti gibi başarılı uygulamalara imza atıldı. İşsizliği büyük ölçüde ortadan kaldırdı.

Sovyetler Birliği'nin çöküşü ardından ağır bir ABD ekonomik ambargosu altında yalnız kalan Küba'nın ne kadar dayanabileceği yolunda spekülasyonlar yapılırken, Küba Castro'nun kişiliğinde ifadesini bulan direngenliği gösterdi. Devrimin kazanımlarına bağlı kalma iradesi gösterilirken ABD emperyalistlerinin ve uşaklarının beklentileri bir kez daha boşa çıkarıldı.

ABD emperyalizmi ve burjuva asalakların ölümünü dört gözle beklediği Fidel, 2006 yılında devlet yönetimindeki aktif görevlerini bırakırken politik mücadelesini sürdürüyor. Bugün 85 yaşına ayak basan Fidel, bir büyük devrim çınarı olarak ezilenlerin yüreğindeki yerini koruyor.

Çok yaşa Fidel, çok yaşa devrim!

17 Ağustos'u unutma, unutturma!

Geçmişini unutan geleceği tasarlayamaz!

O tarihte doğmuş olan bir bebek şimdi ilkokulu bitirdi. Tam 12 yaşına geldi. Hiçbir şey görüp geçirmedi daha. Memleketin bir köşesinde kendisinin doğduğu gün bir sarsıntı sonrasında ölen aynı yaşta, daha büyük ya da daha küçük yaşta çocukların olduğundan bihaber yaşamaya çalışıyor. Bihaber olsun zaten, yoksa nasıl anlatırız, her an deprem riski altında olan bir coğrafya üzerinde birilerinin hırsları ve açgözlülüğü uğruna o çocuklarla aynı kaderi paylaşabilme ihtimalini, evinin bir gün başının üstüne yıkılabileceğini, sevdiklerini, annesini, babasını o evin altında bırakabileceğini... Tüm bunları bir çocuğa anlatamazsınız elbet, daha doğru bir ifade ile anlatmak istemezsiniz. Çünkü "niye izin veriyorsun?" gibi bir soru ile karşılaşmamayı tercih edersiniz. Nasıl cevap verirsiniz ki, doğa olayı depremin bu topraklarda neden bir felakete dönüştüğüne, üstelik insan eliyle, bilerek ve isteyerek böyle olduğuna, bu yüzden 17 Ağustoslar'ın yaşandığına ve sizin de yitip giden her canda bir payınız olduğuna. Siz vereceğiniz cevabı düşünün, biz unutmamak için bir daha hatırlatalım ne yaşadığımızı ve neden yaşadığımızı.

12 yıl önce, 17 Ağustos 1999 tarihinde sabaha karşı saat 03.02'te meydana gelen deprem 7.4 büyüklüğündeydi ve 45 saniye sürmüştü. Merkezi Gölcük olan deprem İstanbul, Kocaeli, Sakarya, Yalova, Bolu, Bursa, Bilecik gibi çeşitli illerden hissedilip geniş bir bölgede etkili olmuştu. Resmi olmayan rakamlara göre 40 binin üzerine insan yaşamını yitirdi. Yıkıntılardan sağ çıkanlar ise sefaletin kucacağına düştü. Yaşanan deprem sonrasında ne açılan davalardan bir sonuç çıktı, ne sorumlular cezalandırıldı (bir - iki göstermelik tutuklama dışında), ne de gelecekte olabilecek benzer durumlara karşı bir planlamaya gidildi. Yani 12 yıl önce ne işek şimdi de aynıyız. Nasıl bir yıkım yaşadysak yine benzer bir yıkım yaşama tehlikesiyle karşı karşıyayız. Önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da TMMOB'ye bağlı odalardan çeşitli açıklamalar yapıldı. Yapılan açıklamaların çıktığı yol hiçbir tedbirin ve güvenliğin geçen süre zarfında alınmamış olmasıydı. Üstüne üstlük gündeme getirilen yeni kentsel dönüşüm politikaları ve çılgın projeler ile çok daha büyük tehlikelerin kıyısında bulunduğumuzdu.

Son zamanlarda karşılaştığımız her yeni projenin ya da yapılan yasa değişikliklerinin alamet-i farikası sermaye için büyük bir öneme sahip olan inşaat sektöründeki yükseliştir. TÜİK'in 2010 yılına ait verilerinde Türkiye ekonomisinin 8,9 büyüdüğü ve bu büyümede inşaat sektörünün yüzde 17,1 ile en fazla büyüme kaydeden sektör olduğu bilgisi veriliyor. Elbette bahsedilen bu büyüme içerisinde insan hayatının ve barınma hakkının zerrece değer teşkil etmediğini anlamak çok zor olmasa gerek. Hal böyle olunca da pıtrak gibi her gün yeni birisi ile karşılaştığımız projeler ve oldubittiye getirilen yasa değişiklikleri daha belirgin bir yere oturuyor kafamızda. Tabi kimi zamanlar bu kadarı da olmaz dedirtmemek için yalandan birkaç itirafta bulunmak da "delikanlı duruşu"nu sergileyen hükümet sözcülerinin raconu olsa gerek.

Bir zamanlar KIPTAS'ta Genel Müdürlük ve TOKİ'de Başkanlık yapan şimdilerin Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar 2009 yılında TOKİ Başkanı iken yaptığı bir konuşmasında, "...Ama yanlış yapmıyor muyuz? Çok yanlış yapıyoruz. Bilimsel kriterler, şehircilik kriterleri manasında, mimari tarzda çok yanlışlarımız, eksiklerimiz var" (20.10.2009, Radikal, TOKİ Başkanı: 400 bin konuta ulaştık ama mimari yanlışlıklarımız da oldu) şeklindeki bir açıklama

Yeni kentsel dönüşüm politikaları ve çılgın projeler ile çok daha büyük tehlikelerin kıyısında bulunuyoruz...

yapmasına rağmen, hala TOKİ eliyle yapılan konutlar ölümlere açık birer davetiye oluyor. Mimarlar Odası Merkez Yönetim Kurulu tarafından yapılan 16 Ağustos 2011 tarihli açıklamada yer alan şu cümleler, sermaye sahiplerinin ve yasa koyucuların nasıl bir insani kirlilik içinde olduğunu ve her yanı kuşatmaya çalıştığını açıkça gösteriyor. Açıklamada "17 Ağustos depreminden sonra "ölüm ovası" olarak adlandırılan ve hiçbir biçimde yapılaşmaya açılmamış olması gereken Yalova'daki Hacı Mehmet Ovası dahi TOKİ eliyle yapılaşmaya açılarak bini aşkın konut yapılabilmekte; Kocaeli ve Simav gibi yerlerde fay hatları üzerine yerleşim kararları alınabilmektedir" denilmektedir. Şimdilik TOKİ'yi bir kenara bırakırsak bir diğer konuda ceza hukukunun neye ve kime yaradığı oluyor.

Aramıza salınan katiller

Hepimizin hatırlayacağı üzere 17 Ağustos sonrasında en çok gündeme gelen, belki de bilinçli olarak gözümüze sokulan, adıyla müsemma kişi Veli Göçer oluyor. Yalova Çımarık'ta inşa ettiği ve "Gelin sizin yuvanızı yapalım" sloganıyla satışını yaptığı evlerde 190'a yakın insanın ölümüne sebep olan Veli Göçer 7,5 yıllık hapislikten sonra serbest kaldı. Yalova Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından 765 sayılı TCK 455/2 maddesinde, 5237 sayılı yeni TCK'nın 85. Maddesinde, "Taksirle bir insanın ölümüne neden olan kişi, iki yıldan altı yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. Fiil, birden fazla insanın ölümüne ya da bir veya birden fazla kişinin ölümü ile birlikte bir veya birden fazla kişinin yaralanmasına neden olmuş ise, kişi iki yıldan onbeş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır" suçundan 18 yıl 9 ay hapis cezası almış fakat gelinen noktada af ve zaman aşımı nedeniyle 7,5 yıl hapis yatmıştır. Bir yönüyle 40 bine yakın kişinin ölümüne sebep tek kişi elbette Veli Göçer değildir. Daha onlarca siyasetçi, milletvekili, belediye başkanı, iş adamına davalar açılmış ancak birçok dava düşmüştür.

Bu duruma da en manidar ve bir o kadar da doğru yanıt, "Eğer gerçekten adalet varsa yargılanan binlerce kişi arasında bir tek kişi mi cezalandırılır?", "Ben bu çelişkiyi Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) bildirdim. Onlarda beni haklı buldular ve davamı görüşmek üzere sıraya koydular. AİHM'den gelecek sonuca göre hayatıma yön vereceğim. Türkiye'de adaletin verdiği bu çelişkili kararlar, adaletle olan güven duygusunu azaltıyor." (13.08.2011, Radikal, Veli Göçer

tahliye oldu) ifadeleriyle Veli Göçer'in bizzat kendisinden gelmiştir. Birinci muhataplardan biri tarafından sarf edilen bu sözler bile göstermektedir ki gelecek günlerde daha çok ailenin tabiri caizse "yuvası yapılacak", canı yanacaktır.

Depremin ardından yaşanan vicdansızlık, arsızlık ve keyfettir

Nüfusunun yüzde 95'inin deprem riski altında yaşadığı Türkiye'de en güvenli olduğu söylenen Konya'da bile yakın zamanlarda birden fazla yaralının olduğu depremler meydana gelmiştir, şans eseri kurtulsanız bile ölmediğinize lanet ettiren olaylar yaşanmaktadır. Bunlardan biri de 17 Ağustos depremi sonrasında Irak tarafından İzmit'in Arzalı mevkiine yapılan, depremde iki ve daha fazla birinci dereceden yakınına kaybetmiş depremden önce kiracı olduğu için deprem konutlarından ev almaya hakkı olmayan depremedelerin oturması için verilen Arzalı konutlarında yaşayan insanların zorla çıkarılmaya çalışılmasıdır. Bir yanıyla çekilen acıyı kat ve kat arttırmışken bir de barınma haklarının ellerinden alınıp kaldıkları yerlere daha nüfuslu insanların yerleştirilmeye çalışılmasına denilebilecek söz yoktur. Ölümünün sorumlusu olan devlet erki, utanıp sızlanmadan insanları sokağa atıp başının çaresine bakın demekte bir beis görmemektedir. Bu duruma karşı tepkilerini gösteren depremedeler kendilerini yakmayı bile çare olarak görecekt noktaya gelmişlerdir. Nisan 2011'de Arızlı konutlarında oturan Çisem Uğur adlı kadın üzerine benzin dökerek kendini yakmaya çalışmıştır. Ramazan ayı vesilesi ile her türlü vicdani istismarı yapıp yoksul edebiyatına sarılanlar yukarıdaki örnek ile yanlarında onlarca maske taşıdıklarını her geçen gün tekrar tekrar bizlere kanıtıyorlar.

Gelecekte korkmamak için...

Yaşanılan acılar egemenler için hiçbir önem taşıyor elbette. Düzgün bir şehir planlaması, zemin etüdü yapılmadan, bilimsel ve teknik bilgiye ve bilim insanlarına başvurmadan sadece bildiğini okuyan ve bildiği tek şey daha fazla sermaye olan bu sistemin, deprem çantası hazırlamak dışında da yapacak çok fazla şeyi olmadığı aşikârdır. Bize bizden başka dost yoktur, güvenli ve sağlıklı bir gelecek sadece kendi ellerimizdedir.

Rant ve soyguna devam

Rant düzeninin, binlerce insanın yaşamını yitirmesine yol açtığı 17 Ağustos depreminin 12'nci yıldönümünde soygun ve rant girişimleri de devam ediyor. Binlerce kişinin öldüğü alanlara kat izni veriliyor, fay hattı üzerindeki bölgeler tekrar imara açılıyor.

'Ölüm ovası' yine açıldı

Yalova'da, 1999 depreminde 2 bin 500 kişiye mezar olan ve 'ölüm ovası' olarak adlandırılan bölgeye yeniden çok katlı bina izni verildi. İl Genel Meclisi 4 Ağustos'ta Hacı Mehmet Ovası'na 'yoğunluk artışı kararı' aldı. Böylece bölgede inşa edilen binalara 4 kata kadar izin sağlanmış oldu.

Hacı Ömer Ovası'nın, tekrar orta yoğunluklu yapılaşmaya izin çıkması için Belediye Başkanlığı, 2006 yılında bir girişimde bulunmuştu. Ancak Bayındırlık Bakanlığı Afet İşleri Genel Müdürlüğü, bu isteği geri çevirmişti. Belediye'nin 3 kat isteğine, Afet İşleri Genel Müdürlüğü onay vermezken, Hacı Ömer Ovası'yla ilgili düzenleme bu yıl başında tekrar gündeme geldi.

Fay hattına imar

17 Ağustos depreminde yaklaşık 4 bin kişinin yaşamını yitirdiği Sakarya'nın Akyazı ile Erenler ilçelerinde fay koruma bantlarına inşaat yasağı daraltılarak 'önemli alan' adı altında imara açıldı. Deprem ardından yapılan incelemede, Afet İşleri Genel Müdürlüğü Akyazı ilçesinde, üzerinde iki lise, beş öğrenci yurdu, iki ilköğretim okulu ve bir anaokulu, öğretmen evi ve yüzlerce konut bulunan bölgede fay hattı tespit etti. Bu tespit sonrası 2 kilometre uzunluğundaki fay hattının sağ ve solunda 75'er metreden 150 metrelik alana imar yasağı getirdi. Ancak Akyazı Belediyesi geçen yıl "Halk istiyor" diyerek fay koruma bandını dönemin Bayındırlık ve İskân Bakanlığı'na başvurarak küçülttü. Koruma bandının 20 metresi 'uygun olmayan alan', 130 metrelik kısmı ise "önemli alan" olarak plana işlenerek imara açıldı. Son bir yılda, üç mahallenin bulunduğu bölgede yeni inşaatlar yapıldı.

Bir mühendislik şirketi tarafından yapılan incelemede fay hattı olarak imara kapatılan 1650 metrelik alanın çöküntü alan olduğuna dikkat çekildi.

Dokuz Eylül'de at eti skandalı

İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi'nin yemekhanelerinde birkaç ay önce personele, öğrencilere ve kreş çocuklarına at etinden döner servisi yapıldığı ortaya çıktı. Taşeronla sözleşmeyi iptal eden rektörlük, savcılığa suç duyurusunda bulundu.

SES İzmir Şubesi Dokuz Eylül Üniversitesi Hastanesi önünde gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla at eti skandalını protesto etti.

Şube Başkanı Dr. Veli Atanur, üniversite yemekhanelerinde içinde at eti bulunan dönerin servis edilmesinin, temel yaşam hakkı olan sağlıklı beslenme hakkının ayaklar altına alındığı gerçeğini ortaya koyduğunu belirtti. Beslenme hizmetlerinin taşeronlaştırılmasıyla, gıda ürünlerinin denetimsizliğinin acı sonuçlarının yaşandığını belirten Dr. Atanur, sistemi eleştirdi, hükümetin uygulamalarına tepki gösterdi.

Atanur, maliyet hesabı yapan taşeron şirketlere kamusal alanın açılmasıyla, düşük maliyetli, kalitesiz, denetim şansı olmayan gıdalarla sağlıklı

beslenmenin risk altına alındığını kaydetti.

Öldürmek için her şeyi yaptılar

Adana Doğu Sanayi Sitesi'nde çalıştığı pres fabrikasına elini kaptıran Yunus Çağımını adlı işçinin sol elinin 4 parmağı koptu. Kopan parmakları bir pet şişeye konulan işçi hastaneye kaldırıldı. Ancak kaldırıldığı Adana Devlet Hastanesi Çağımını'yı Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Balcalı Hastanesi'ne sevk etti. Yaralı arkadaşlarını bu hastaneye götüren işçiler burada da mikro cerrahi uzmanı bulunmadığı yanıtını aldılar. Bunun üzerine uygun hastane arayan işçiler yaralı arkadaşlarını olumlu yanıt aldıkları Özel Yüreğir Başkent Araştırma ve Uygulama Hastanesi'ne götürdüler.

Olayın gerçekleşmesinin üzerinden 2 saat geçtikten sonra hastaneye getirilen yaralı işçi bu arada acı ve kan kaybından bayıldı. Hemen ameliyata alınan Çağımını'nın kopan 4 parmağı yerine dikilmesinden dolayı işçi arkadaşları mutlu olurken, yaşadıkları durumdan dolayı tepkilerini de dile getirdiler.

Madende iş cinayeti

13 Ağustos günü TTK Zonguldak Üzülmüş Müessesesi 4'üncü ocak tavanında göçük meydana geldi. 29 yaşındaki Demirsoy, yerin yaklaşık 230 metre altında yaşanan göçüğün altında kaldı. Demirsoy'un yanındaki bir arkadaşı ise göçükten son anda kurtuldu.

Göçüğün hemen ardından Demirsoy'un iş arkadaşları arama çalışmaları başlattı. TTK arama kurtarma ekiplerinin de katıldığı göçük açma çalışmalarından yaklaşık 2.5 saat sonra Demirsoy'un cenazesine ulaşıldı.

Olay yerine gelen Genel Maden İşçileri Sendikası Genel Teşkilatlandırma ve Eğitim Sekreteri Osman Tutkun, ocakta iş güvenliği yönünden zaafiyet olduğunu vurgulayarak TTK yönetiminin vurdumduymazlığına dikkat çekti.

Boya fabrikasında 3 ölü

Antep'te 2. Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan bir boya fabrikasında henüz belirlenemeyen nedenle yangın çıktı. İşçilerin müdahale ettiği yangın kısa sürede büyüyerek tüm fabrikayı kapladı.

Bu sırada dumandan zehirlenen Sait Bayındır ve Mustafa Öztürkmen hastaneye kaldırıldı. Kendilerinden haber alınamayan Ali Mercan, Mehmet Öztürk ve Mehmet Kılıç isimli işçilerin ise cesetleri fabrikada bulundu.

Ankara'da fabrika yangını

Ankara'nın Kazan ilçesindeki bir tekstil fabrikasında çıkan yangında, 1 kadın işçi öldü, 6 işçi de yaralandı. Keresteciler Sanayi Sitesi 4. Cadde üzerinde bulunan Karadağ Tıbbi Tekstil Fabrikası'nın imalathanesinin döşeme bölümündeki kaynak makinesinde yangın çıktı. Yangın, süngerlerin tutuşmasıyla bir anda fabrikayı sararken, fabrikada çalışan işçiler polis ve itfaiyeye haber verdi. İtfaiye ekiplerinin müdahale ettiği yangın kontrol altına alındı.

Yangında fabrikada çalıştığı öğrenilen Aysel Doğan (38) yanarak hayatını kaybederken, dumandan etkilenen işçiler çevredeki hastanelere kaldırıldı.

İşçiler gazdan zehirlendi

Karabük Demir Çelik Fabrikaları'nda (KARDEMİR A.Ş.) yaşanan kazada 24 işçi gazdan zehirlendi. 2 işçi da yaralandı.

Fabrikanın çelikhane bölümünde 16.00-00.00 vardiyasında çalışan 24 işçi, sızan kok gazından zehirlendi. İşçiler, Karabük Devlet Hastanesi ile Şirinevler Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı. işçi yakınları hastanelere akın etti.

Mamak Kültür Sanat Festivali'nin ardından...

Bir kez daha devrimci irade ve kararlık kazandı!

"İsyan barikatlarından, direniş çadırlarına köprü oluyoruz" şiarıyla 5-6-7 Ağustos tarihlerinde gerçekleşen Mamak Kültür Sanat Festivali başarıyla son buldu. Mamak'ta 11 yılı aşkın süredir yürütülen devrimci kültür sanat çalışmasının, 7 yıldır devam eden festival süreçlerinin birikimine yaslanarak gerçekleşen 8. festival, 6 ve 7. festivallerde yaşanan devlet saldırısına rağmen, gösterilen irade ve kararlılıkla politik ve teknik olarak başarıyla gerçekleşmiştir.

Geçtiğimiz ve ondan önceki yıl gerçekleşen festivallerin hemen ardından yapılan operasyonlar, emekçilerde belli bir tedirginliğe yol açmasına rağmen, Mamak İşçi Kültür Evi çalışanlarının tok, kararlı tutumları, sergiledikleri ısrar ve çaba, tedirginliklerin dağılmasını sağlamıştır. Onca baskıya, engellemelere, tutuklamalara, devrimci kültür-sanat ve sınıf çalışmasını zayıflatmaya dönük türlü hamlelere rağmen, tok, dolu dolu, teknik olarak eksiksiz bir şekilde gerçekleşen festival, emekçilerde güvenleri perçinlemiş, sergilenen ısrar ve kararlılık, bir kez daha saygı ile birlikte sahiplenmeyi kuvvetlendirmiştir.

Festivalin güncel çağrısı...

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da politik gündemlerin ele alındığı festival çalışmaları 1.5 ay öncesinden başladı. İçinden geçtiğimiz dönemin tablosu; bir yandan sermayenin kapsamlı saldırıları karşısında lokal düzeyde de olsa direnen işçiler, öbür yanda Avrupa'nın çeşitli metropollerinde kitlesel grev ve direnişler, elbette ki Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da gerçekleşen halk isyanları...

Bu tablo, bu yılki festivalin gündemini de doğal olarak önemli ölçüde belirledi. Ve festivalden bir süre önce bir araya gelerek yapılan tartışmalar ışığında "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarının, "İsyan barikatlarından direniş çadırlarına köprü olmak" vurgusuyla birlikte öne çıkartılması kararlaştırıldı.

Kuşkusuz ki mevcut şiarı ete kemiğe büründürmek, festivalin ön sürecinde yürütülecek çalışmalarda emekçilere, direnen işçiler ve halklarla dayanışma çağrısında bulunmak, festival günü ise, gerek kürsü konuşmalarında, gerekse sanat silahını etkili bir şekilde kullanarak kültürel aktivitelerinde söz konusu gündemleri etkili bir şekilde işleyebilmeye bağlıydı. Festival bu temelde bir tartışma ve planlamanın sonucu olarak gelişti.

Çeşitli araçlarla yaygın ön çalışma...

Festival hazırlıkları kapsamında, ön hazırlık çalışmaları birkaç temel ayağa dayandırılarak planlandı. Bunlardan birincisini yaygın ajitasyon propaganda çalışması oluşturuyordu. Festival gündemlerini içeren tanıtım bülteninin yanı sıra, binlerce festival bildirisi, ağırlıklı olarak tek tek kapılar çalınarak, emekçilere festival gündemi anlatılarak dağıtıldı. Ayrıca 1500 afiş bölgede yaygın bir şekilde

kullanıldı. Son hafta festivalin duyurusunu içeren bez pankartlar ise semtin farklı bölgelerine asılarak duyurunun daha etkin ve yaygın yapılması sağlandı. Son hafta ise yapılan radyo programı ve radyo duyuruları ile festivalin semtin dışında ilin geneline yayılarak yapılması da sağlanmış oldu.

Festivalin ön hazırlıklarının ikinci ayağını ise, ilerici, devrimci kurumlara, sendikalara ve kitle örgütlerine yönelik çalışma oluşturmaktaydı. Festivale destek amacıyla hazırlanan deklarasyona geniş bir imzacı kurum imza atarken, deklarasyon imzacıları da dahil olmak üzere, yaklaşık 50 kurum ve kişi, festivale maddi ve manevi desteklerde bulundu. İlerici kurum ve kitle örgütlerinin önceki yıllara

nazaran desteklerinin daha fazla olmasının gerisinde, 7 yılı geride bırakan festivallerin yarattığı meşruluk, son iki yıldır yaşanan saldırılara rağmen festivali gerçekleştirme kararlılığı ve yaşanan saldırılar karşısında dayanışma duygusunun olduğunu görmek gerekir. Aynı zamanda, kurumlarla ilişkiyi geliştirmek ve her türlü desteği festivalin hizmetine sunmak amacıyla oluşturulan çalışma ekibinin, festival hazırlıklarının başlamasından itibaren, festivale kadar ısrarlı bir çalışma yürütmesinin, döne döne kurumları dolaşarak festivali anlatmak ve bu temelde desteği örgütlenme çabasının da payı olduğu çok açıktır.

Üçüncüsü, festivalin ön hazırlıkları çerçevesinde gerçekleşen kitle etkinlikleri, festivalin etkin çağrılarına dönüşebilmiştir. İki parkta gerçekleşen festival tanıtım belgesellerinin gösterimi ile haftalar öncesinden emekçilere festivalin duyurusu yapılmış, etkinliklerin gerçekleştiği parklarda emekçilerle tanışabilme ve festivale ilişkin sohbet edebilme imkanları yakalanmıştır.

Son olarak festival hazırlıkları kapsamında, atölye çalışmalarından bahsedebiliriz. Mamak İşçi Kültür Evi, devrimci kültür sanat çalışmalarına adım attığı tarihten

bu zamana kadar, kültür ve sanatın emekçilerin olağan bir etkinliği olması yaklaşımının ürünü olarak kültürel sanat faaliyetlerini örgütlemiş, festivaller de aynı zamanda çeşitli alanlarda Kültür Evi çalışmalarının öz ürünlerinin sergilendiği bir kürsüye dönüşmüştür.

Ancak bu yıl üretimler, müzik ve şiir atölyesi ile sınırlı tutulmuş, farklı atölyelerin çalışmalarının, dar bir zaman dilimine sıkışmadan, amatörlüğü aşan bir şekilde, festivalden alınan güçle, festivalin ardından başlatılması tercih edilmiş, tüm enerji ve çaba festivalin hazırlıkları çerçevesinde emekçilerle birebir ilişkinin geliştirilmesi çabasına hasredilmiştir. Müzik ve şiir atölyelerinin sunumları emekçiler tarafından büyük beğeni toplamasına rağmen, festival hazırlık komitesi, atölye çalışmalarının eksikliği konusunda gerekli hatırlatmalarda bulunmuştur.

Devrimci müdahalenin aracı olarak festival...

Yıllardır Mamak'ta kesintisiz bir şekilde sürdürülen politik çalışmanın bir parçası olarak gerçekleşen festivaller, Mamaklı işçi ve emekçilere devrimci müdahalenin aracı olarak şekillenmiştir.

Bu açıdan festivallerin politik gündemi ve bununla bağlantılı olarak festival programı da önem taşımaktadır. Bu yıl öne çıkartılan "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" gündemi sunumdan, pankartlara, konuşmalardan, kültür sanat ürünlerine kadar işlenmiştir. Sözlü anlatımlara boğmadan, gündemin aynı zamanda görsel araçlar kullanılarak işlenmesi önemsenmiş, fotoğraf sergilerinin yanı sıra 3 gün boyunca sergilenen farklı içerikteki belgesel ve dıalar ilgi çekmiş, dikkatle izlenmiş ve büyük beğeni toplamıştır.

Halkların kardeşliği vurgusunu müzikal açıdan da ifade edecek bir kurgu yapılmıştır. Kürtçe, Lazca, Arapça vb. dillerdeki müziklerin zenginliğini festivale katmak hedeflenmiş, ancak son 2 yıldır yaşanan devlet saldırılarından kaynaklı, geçmiş yıllarda festivale katılan kimi gruplar mesafeli davranırken, aynı zaman diliminde kimi yerelliklerde gerçekleşen festivallere çalışması, etnik müzik gruplarının katılımını

engellemiştir. Ancak yine de yıllardır bizleri yalnız bırakmayan sanatçı dostlarımız, bu yıl da festivale katılarak söyledikleri türkülerle programı zenginleştirmişlerdir. Festivalin programının ilan edilmesinin ardından yaşanan ufak aksaklıkları saymazsak, program bir iç bütünlük ve doygunlukla sergilenmiştir.

Festival hazırlık komitesi, geçmiş yıllarda festivallerin politik kazanımlarının, somut kazanımlara, genel etkinin somut dayanaklara kavuşturulması konusunda yaşanan eksiklikleri tartışarak, birebir temas ve bağlar sağlayabilecek bir planlama içine girmiştir. 3 gün boyunca ayrılan bir ekip ile birebir temaların geliştirilmesi planlanmış, anket vb. araçlarla somut bağlar kurulabilmiş, onlarca emekçiyle yarın da iletişim halinde olabilecek somut temaslar yaratılabilmektedir.

Ekiplere dayalı çalışma tarzının önemi...

Tüm festival çalışması, başından itibaren festival hazırlık komitesi tarafından örgütlenmiş, festivalin gündemlerinden programa, çalışma planından, festival gününün örgütlenmesine kadar kolektif bir temelde çalışma örgütlenmiştir.

Hedefleri net, araçları tanımlı olan bir çalışmanın tüm hazırlık komitesi bileşenlerinde sağladığı açıklık, yürütülen çalışmanın verimini de artırmıştır. Ayrıca, çalışmanın ayrıntılı planlanması, alternatiflerin üretilmesi, alta doğru ekiplerin oluşturulması, bu oluşturulan 5 alt ekibin, görev ve sorumluluklarının net olarak tanımlanması ve birbirinden ayrıştırılması, festivalin politik ve teknik olarak başarılı geçmesini güvencelemiş, ufak çaplı aksaklıklar hızla telafi edilebilmiştir. Ekiplere dayalı çalışma tarzının önemi, festival çalışmasının örgütlenmesinde bir kez daha açığa çıkmıştır.

Yeni kazanımlarla daha ileri hedeflere...

Binlerce emekçinin katılımı ile gerçekleşen 8. Mamak Kültür Sanat Festivali'nde bir kez daha irade ve kararlılık kazanmıştır. Bu kararlılık ve politik ve teknik olarak eksiksiz gerçekleşen festival, aynı zamanda emekçilere güven de aşılamıştır. Bugün için önemli olan festivalde açığa çıkan bu enerji ve ısrarı değerlendirerek daha ileriye yöneltebilmektir.

Festival aynı zamanda, işçi sınıfı mücadelesinin ve sınıfın örgütlülüğünün öne çıktığı bir nitelik taşımıştır. Tüm festival süreçlerinin üst başlığı olan yozlaşma ve yoksulluğa karşı mücadele çağrısı, bu yıl da işlenmekle birlikte, sınıfın birliği ve mücadelesi vurgusu daha fazla öne çıkmıştır. Festivalin aynı zamanda, Mamak'ta işçilerin birliğinin sağlanması zeminini güçlendiren de bir rol oynadığını söylemek abartılı olmayacaktır. Keza Kültür Evi ve Emekçi Kadın Komisyonu tarafından yapılan onlarca anketi incelediğimizde, festivalin katılımcıları ve festivale destek sunan emekçiler arasında ağırlıklı olarak güvencesiz çalışan onlarca işçinin olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu açıdan festival sınıf çalışması açısından ek imkân ve olanaklar da sağlamıştır.

Aynı şekilde kurumsal gelişme ve kültür sanat faaliyetinin yeniden ve daha güçlü örgütlenmesi de festivalin açığa çıkardığı görev ve sorumlulukların başında gelmektedir.

Olanakların süreklileştirilmesi ve kalıcı hale getirilmesi, ancak politik faaliyetin ve devrimci kültür sanat çalışmasının sürekliliği ile olanaklı olacaktır.

Kültür sanat festivalleri, bu açıdan tüm baskı ve zorluklara rağmen Mamak'ta yükseltilmiş bir mücadele bayrağı olmaya devam etmektedir. Ve bu bayrak hiçbir baskı karşısında yere düşmeyecek, aksine daha da yükseklerde dalgalanacaktır.

Festival Hazırlık Komitesi

Alternatif Hacıbeğtaş Şenlikleri gerçekleştirildi

“Devletin Alevisi olmayacağız!”

Aleviler için özel bir anlam taşıyan ve ‘Serçeşme’ olarak tanımlanan Hacıbeğtaş Şenlikleri'nin bu yılki programı 15 Ağustos günü başladı. Son dönemde devlet Aleviciliği anlayışının hakim olduğu şenliklerde, bu yıl da ilerici Alevi örgütleri resmi programa alternatif bir şenlik örgütledi.

48. Ulusal, 22. Uluslararası Hacı Bektaş-i Veli Anma törenleri ile ilgili olarak oluşturulan alternatif şenlik programı ‘buluşma etkinliği’ ile başladı.

Alternatif şenlik...

Yüzlerce Alevi emekçisi ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) bileşenleri Hacıbeğtaş Veli Dergahı önünde buluştu. Burada gerçekleştirilen basın açıklamasına **BDSP** de destek verdi.

PSAKD Genel Başkanı **Hüseyin Güzelgöl** yaptığı açıklamada, Hacıbeğtaş Dergahı'nın Alevilere teslim edilmemesine değinerek dergahın yanına sonradan yapılan caminin uzun yıllardır yerinde durmasının devletin asimilasyon politikasının göstergesi olduğunu ifade etti.

Güzelgöl, Alevisi devletin Alevisi yapmaya yönelik çabaların AKP hükümetleri ile birlikte, Alevi açılımı adı altında hız kazandığını da belirtti. Güzelgöl, Serçeşme'yi Türk-İslam zihniyetine teslim etmeyeceklerini, her yıl alternatif etkinlikleri örmeye devam edeceklerini sözlerine ekledi.

Resmi törenler yapıldı

Etkinliklerin resmi programı ise 16 Ağustos günü başladı. Etkinliğe Kültür Bakanı Ertuğrul Günay, CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu ve devlet Aleviciliği konusunda Hacıbeğtaş Belediye Başkanı ile yol arkadaşlığı yapan çeşitli Alevi örgütü temsilcileri katıldı.

Hacıbeğtaş Belediye Başkanı yaptığı konuşmada Alevi emekçilerine yönelik katliamların sorumlusu sermaye devleti ve onun tekçi resmi ideolojisini savundu.

AKP'nin Kültür Bakanı ise Alevi çalışmaları ile çığır açtıklarını, Alevisilerin taleplerini gündeme taşıdıklarını, hazırlanan Alevi raporunun Alevi emekçilerinin sorunlarına yanıt vereceği yalanlarını sıraladı.

CHP Genel Başkanı da Alevisi CHP'ye yedeklemeye çalışan bir konuşmayla Alevisilerin

sorunlarının çözümü için en kestirme yolun CHP iktidarı olduğunu iddia etti.

PSAKD'den açıklama

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği bileşenleri taleplerini dile getirmek için Hacıbeğtaş Türbesi'ne bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasını PSAKD Genel Başkanı Hüseyin Güzelgöl okudu. Bozuk düzende sağlam çark olmayacağını söyleyen Hüseyin Güzelgöl mücadele çağrısı yaptı. Ancak mücadele ile Alevilere yönelik asimilasyon politikalarının boşa çıkarılabileceğini dile getirdi.

Güzelgöl Alevi dergahlarının gerçek sahiplerine verilmesi, Madımak'ın utanç müzesi olması, cemevlerinin inanç merkezi olması, Alevi köylerine cami yapılmaması, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kaldırılması için tüm Alevisi birleşmeye, hakları ve gelecekleri için mücadele etmeye çağırıldı.

Eyleme BDSP de destek verdi.

Hacıbeğtaş Platformu'ndan eylem

BDSP'nin de bileşeni olduğu Hacıbeğtaş Platformu tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Platform sözcüsü Devrim Akgöz sermayenin saldırılarına değindiği açıklamasında Hacıbeğtaş Belediye Başkanı ve devletin Alevisi ehlileştirme operasyonları üzerinde durdu. “Hacıbeğtaş'taki belirli merkezler devlet Aleviciliği çizgisine hizmet ediyor. Bu politikalara çanak tutuyor. Bu nedenle Hacıbeğtaş Veli'yi anma etkinliklerinin içi boşaltılarak giderek ırkçı gerici bir içeriğe büründürülüyor. Yüz binleri bulan katılımlardan birkaç bin kişilik kasaba panayırına dönüştürülüyor. Uluslararası olma iddiasındaki bu etkinlikler ülkemizde bile görünür olmaktan çıkarak asıl amacından uzaklaşıyor” dedi.

BDSP'den mücadele çağrısı

BDSP, festival boyunca Alevi emekçilerini Hızır Paşalara karşı mücadeleye çağırıldı. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde BDSP'nin Hacıbeğtaş Şenliği ile ilgili bildirisinin dağıtımı gerçekleştirildi, Kızıl Bayrak satışı yapıldı.

Sacco ve Vanzetti'yi insanlığın vicdanında canlı tutmak için...

Devrim ve sosyalizm!

20. yüzyıl Amerika'nın en zengin kesimini göçmen işçiler oluşturuyordu. Nasırlı eller onlarındı. Kamburlaşmış beller de... Her odasında başka bir ailenin kaldığı damı akan evler, karanlık fabrikalar ve yoğun çalışma saatleri, ücretsiz mesailer... Horlanmalar, hakaretler, en ölümcül hastalıklar da... Ama en önemlisi arka sokaklar onlarındı. İşte bu yüzden zengindiler, çünkü dünya üzerindeki bütün şehirlerin kalbi bu sokaklarda atardı! 1920'lerde ABD'nin arka sokaklarında rastlayacağınız bütün kalpler özgürlük ve kurtuluş için çarpardı.

Şimdi yürüyoruz. Bugün 15 Nisan... Boston'un banliyölerinden South Braintree'nin ana caddesi üzerindeyiz. Burada duralım. Ana caddenin üzerinde gördüğünüz şu ayakkabı fabrikası birazdan soyulacak. Bakın işte ayakkabı fabrikasının muhasebecisi ve koruması beraberce fabrikanın zırhlı kasasını komşu büroya taşıyorlar. Birazdan birkaç el ateş sesi duyacağız. İşte oldu. Bakın şu iki adama! Kasalar ve adamlar bir çırpıda ana cadde üzerinde bekleyen arabayla kayboldular.

Arabanın markası Buick. Muhtemelen çalıntıdır. Şu köşede dikilen 2-3 kişi (ki onlar her silah sesi duyduklarında kendilerini güvende hissediyorlarsa, gözlerini ayırmadan seyredeler) arabanın markasını seçebilirler. Soyguncuların yüzlerini seçmeleri zor. Ama bunun önemi yok. Bu ensesi kalın ABD'liler karşısına çıkan ilk göçmen yüz için "emin değilim ama bu olabilir" diyecekler.

Biraz daha yürüyelim. Bu şatafatlı sayılabilecek bina güvenlik güçlerine ait. Şu kapıdan çıkan ve aslında Washington'da olmayı arzu ettiği yüzünden anlaşılan adam Komiser Stewart. Komiser, bugünlerde sayısı 5 milyona ulaşan Klu Klux Klanlar'dan biri değil. Ancak her iyi Amerikalı gibi göçmenlerden, kara derililerden ve başarısız olmaktan nefret eder. Bizim de tanığı olduğumuz soygunu gerçekleştirenleri yakalama görevi Stewart'a verilmiş. Stewart gelecekte sırf bu iki önemsiz (!) göçmen yüzünden ünlü olacağından habersiz küfür ediyor!

Olay yerinde inceleme yapan ve tanık ifadelerini dinleyen Stewart araba markasının Buick olduğunu çok geçmeden öğrenecek. Çalıntı olduğu anlaşılan aracın izi Stewart'ı İtalyan göçmenlere götürecektir. Stewart henüz İtalyan göçmenlerin peşine düşmemişken, bir otomobil tamircisi soyguna karışan üç İtalyan'ın tamirhanesine geldiğini ihbar edecek. Stewart ise onları elinden kaçırarak. Suçluları yakalayamazsa prestiji sarsılacak olan Stewart suçlu ya da en azından kolayca suçlu kabul edilebilecek birilerini aramaya çıkacak. Şimdi göreceğiniz bir av ve avcı suçlu ya da suçsuz göçmen İtalyan aramakta.

Tam burada duralım. Çünkü burada Sacco ile Vanzetti'yi ilk kez göreceğiz. İşte Stewart, tek tük geçen arabaları durduruyor, arabalardaki herkesin önce yüzüne, sonra kimliğine bakıyor. O siyah adamın yüzüne dikkatlice baktı ama bir siyah İtalyan diye yutturamaz. İşte Sacco ile Vanzetti'nin bulunduğu araç. Kenara çekiyorlar. Sacco ile Vanzetti telaşlı görünüyor. Çünkü ABD'de göçmen İtalyan olmak, üstelik silahlı, üstelik üzerlerinde anarşist bildiriler taşıırken tehlikeli, hele ki kasıla kasıla yürüyen bir komiser bulunduğunuz arabayı çevirmişse daha da tehlikeli... Vanzetti Sacco'ya göre iki kez endişeli. Çünkü burada çok oyalanırlarsa ölen bir İtalyan militan için düzenlenecek eylemi kaçırabilecekler.

İşte Stewart'ın yüzünde büyük bir gülümseme.

Safkan iki İtalyan'ı ağna düşürdü. Üstelik antikomünizmin tanrı buyruğu haline geldiği ABD'de iki militan İtalyan bunlar. Üzerlerinde suç aletlerini de taşıyorlar. Doğru ya da değil, soygunu bu iki göçmen işledi... Sacco ile Vanzetti'yi zorla götürüyorlar.

Şimdi Dedham'a gitmemiz gerekiyor. Ancak acelemiz yok. Çünkü Sacco ile Vanzetti ilk sorgulamayı yapacak sorgu yargıcının karşısına çıkmadan önce birkaç günü oldukça kötü koşullarda nezarete geçirecekler. Ve işte sorgu yargıcı... Uzun sürmeyecek. Yüzlerine baktığında suçlu oldukları kararını verdi zaten. Bir İtalyan'dan daha suçlu ancak bir siyah olabilir bugünlerde. Bir siyahtan daha suçlu ise ancak herhangi bir ırktan gelen komünist.

Sorgu biraz yorucu. Sacco da, Vanzetti de çok kötü bir İngilizce konuşuyorlar. Bu iki "azıllı soyguncu" için yargılamanın bu aşamasında avukat ya da tercümanın tayin edilmeyeceği de açık. Sacco biraz önce suçsuz olduğunu ispatlama şansını kaybetti. Çünkü bu ayakkabı işçisi 15 Nisan'da işe gitmediğini söyleyiverdi. Sorgu yargıcına göre buradan çıkacak sonuç basit; bir İtalyan işe gitmiyorsa olsa olsa suç işler.

Sorgu yargıcı Sacco'nun suçlu olduğuna emin, ama bu mahkemeden tutuklu olarak Vanzetti ayrılacak. Çünkü Noel'de yapılan bir soygunun sanıkları Vanzetti'yi teşhis etti. Şimdi yargıç kararı okuyacak: "Mahkeme, sanık Bartolomeo Vanzetti'yi 12 yıldan az 15 yıldan fazla olmamak üzere hapis cezasına çarptırmıştır..."

Bir yıl sonra Ağustos ayındayız. Yine Dedham... Yine o soğuk mahkeme salonu. Jüri üyelerinin

yüzlerindeki ifadeyi görüyor musunuz? Aslında her birinin ataları ABD'ye azıllı suçlular olarak geldi. Ancak onlar geçmişlerini çoktan unuttular. Şimdi bu fırsatlar ülkesinin fırsatlarından sonuna kadar yararlanmak ve saygın birer vatandaş olmak için kendilerine öğretileni yapıyorlar. Komünistlerden nefret ediyorlar, göçmenlerden nefret ediyorlar, siyahlardan nefret ediyorlar, farklı dinlerden, sıcak ve samimi sohbetlerden, bozuk İngilizce'den, kendilerinden daha iyi giyinen ve daha kötü giyinenlerden de...

Bir yılı aşkın süredir tutuklu olan Vanzetti kafesin ardında. Sacco ise sanık sandalyesinde. Yargıç konuştu, salon çok sessiz... Sacco ile Vanzetti idam edilecek. Buradan çıkmadan önce mahkemeyi izlemeye gelenlerin yüzlerine bakın. Ne kadar da hoşnutsuzlar! İdam kararının ardından bağırma çağırma, yalvarma, ağlama duymak istiyorlardı.

Buradan içeri giremiyoruz. Bu yüzden Sacco ile Vanzetti'yi kaldıkları hücrede görme şansımız olmayacak. Ancak hücreyle ilgili bütün ayrıntıları öğrenebilirsiniz. Çünkü her ikisi de sürekli yazıyorlar. Bu gördüğünüz yüksek duvarların ardında tutsak olan iki göçmen işçi içeride sabırla ama içlerindeki isyan ateşini dindirmeden ölecekleri saati bekliyorlar. Ama bunu engellemek için çabalamaktan da geri durmuyorlar.

Ancak karar hiç de adalet yerini bulsun diye verilmedi. Geçtiğimiz günlerde başka bir cinayetten hapiste yatmakta olan Celestino Madeiras, soygunu ve cinayetleri Joe Morelli çetesiyle birlikte işlediğini itiraf etti. Ancak Madeiras'ın itirafı duymazlıktan gelindi.

Vanzetti Sacco'nun oğluna şu mektubu yazmış: "Hiç aklından çıkarma Dante, eğer birisi babanı ve benim hakkımda başka birşey söylerse, o, masum ölümlere, yürekli bir şekilde yaşamış insanlara küfreden

bir yalancıdır. Şunu da iyi bil ve hep hatırla Dante, eğer baban ve ben, kalles, riyakar, döne insanlar olsaydık ölüme gönderilmezdik. Bize karşı topladıkları delillerle cüzzamlı bir köpek, bir akrep bile ölüme mahkum edilemez. Bizim, davamızın yeniden görülmesi için öne sürdüğümüz bu olgular, bir ana katilinin, yüreği taşlaşmış bir suçlunun davasının yeniden görülmesine yeterdi.”

Bugün 23 Ağustos 1927. Yargıcı tanıdınız mı? 6 yıl önce idam hükmünü veren yargıç. Sacco’yu getiriyorlar önce. “Yaşasın anarşi!” Ampulün ışığında titreme başladı. Ve işte Vanzetti. “Bugün bana yapılanlara dair bazı kişileri bağışlamak istiyorum.” Bunlar Vanzetti’nin son sözleri.

Hala aynı gündeyiz. Dikkat edin! Boston sokakları bu kadar kalabalığı hiç bir arada görmemiştir herhalde. Polis korkuyla saldırıyor! 250 bini aşkın insan var burada. Ve birçok kişi gözaltına alınacak.

Ve burası Arjantin... Bu gördüğünüz kalabalık da Sacco ve Vanzetti için sokaklarda. Hadi gelin, Havana’daki şu görkemi görüyor musunuz? Paris, New York, Londra... Ve işte Rusya... Saat sabah 08.00 civarı. Şalterler ineli birkaç saniye oldu yani. Bu gördüğünüz mavi gözlü adam sürgünde bir devrimci ozan; Nazım Hikmet. Sacco ile Vanzetti’yi düşünüyor ve kalemi kağıdın üzerinde kendiliğinden ama ustaca oynuyor:

Yanıyordu kanlarında şavkı İtalya güneşlerinin koşullar temiz esmer alınlarla hayatın sesine, dövüştüler yanında dövüşen kardeşlerinin. Yeni dünyada düşümler eski zulmün pençesine! Yedi yıl ölümün karşısında gülerken durdular. Elektrikli iskemleye kadife bir koltukmuş gibi oturdular. Yüreklere dört bin volta yedi dakika dayandı. Yandı yürekleri yedi dakika yandı!..

Sacco ile Vanzetti ABD’de iki sıradan göçmen işçiye, ABD’nin sömürü ve talan üzerine kurulu toplumsal yaşamının ve ırkçılığı besleyen yasalarının sonucu olarak yaşamlarına elektrik sandalyede son verdiler. Ancak tutsak kaldıkları 7 yıl boyunca işçi sınıfının haksızlıklar karşısında açığa çıkarttığı güç ve iradenin en açık örneği oldular.

Ve Vanzetti’nin kaleminden dökülen şu sözler, 7 yıl boyunca her gün ölüme yaklaşırken ancak devrimci bir proleterin sahip olabileceği soğukkanlılığı, mutluluğu ve bilinci açığa vuruyor:

Dünyada aklımıza gelmezdi böyle yararlı olacağımız, insanlık için, adalet için, hürlük için eskaza gördüğümüz bu hizmeti bir kere değil, on kere yaşasak yapamazdık. Dediklerimiz, hayatımız, çektiklerimiz hiç kalır bunun yanında hiç kalır yanında idamımız -bir kunduracıyla bir işportacı parçasının idamı Yaşayacağımız o son an elimizden alamazsınız ya! O bizim işte, o bizim zaferimiz.

İşte bu yüzden Einstein’ın dediği gibi; “Sacco-Vanzetti’yi insanlığın vicdanında canlı tutmak için her şey yapılmalıdır...”

İşte bu yüzden bugün, bu azgın kapitalist sömürü ve barbarlık düzenine karşı geleceğimize sahip çıkmak zorundayız!

İspanya’nın kızıl çiçeği: Lorca!

Tarih 19 Ağustos 1936... Avrupa coğrafyasını çiğneyen faşizmin İspanyol muhafızları, Garcia Lorca’nın kollarına girerek O’nu iki günden fazla kaldığı ve işkenceden geçirildiği hücrelerinden bir arabaya doğru sürüklüyorlar. Araba ıssız bir yerde sessizce duruyor. Lorca arabadan çekiltilerle çıkartılıyor.

İspanya’nın Sivil Muhafızları, İspanyol faşizminin tetikçileri Lorca’nın karşısına dikiliyor! Önce Lorca vuruyor onları sözleriyle! Özgürlüğü, eşitliği, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı haykırıyor suratlarına... Bu sözlerden korkan Sivil Muhafızlar tüfeklerinin dipçikleri ile saldırıyorlar önce, sonra ateş ediyorlar... Lorca yere düşüyor, bir kez doğruluyor... Tekrar silah sesleri ve Lorca, inandığı devrim ve sosyalizm davası uğruna ölümsüzlüğe kavuşuyor! Tıpkı İspanya halkının faşizme ve sömürüye karşı verdiği mücadeleleri anlattığı dramlarındaki devrimciler gibi, tıpkı yiğitçe ölümü sözcüklerle anlattığı bir şiir gibi, tıpkı nice başka direngen devrimci gibi Lorca da cellatlarının yüreğine korku salarak, ölümü selamlayarak son nefesini veriyor!

1898’de dünyaya gelen Lorca, henüz hukuk fakültesindeyken devrimci olmaya karar verir. Yine bu yıllarda ilk kitaplarını kaleme alır. Kendisini “ben de her gerçek şair gibi devrimciyim” diyerek tanımlayan Lorca, faşizm henüz Avrupa coğrafyasını kasıp kavurmaya başlamadan önce düzen ile devrim arasında tercihini yapmıştır bile! O yaşamını İspanya halkının özgürlüğüne ve eşitliğine adayacak, yaşamını bu uğurda şekillendirecektir. Bu yolda şiirler yazar, oyunlar yazar, gezici tiyatrolar aracılığıyla devrimin sesini İspanya’nın en uzak köylerine dahi taşımaya çalışır. Bildirilerin altında O’nun imzasını görmek, faşizme karşı direniş çağrısı yapılırken O’nun sesini duymak dönemin İspanyası’nda alışıl gelmiştir.

İspanya faşist darbe ile sarsılırken aldığı net tutumla dünya devrim tarihine adını yazan Lorca, aynı şekilde dönemin faşist beslemelerinin tepkisini de üzerine

çekmiştir. Sivil muhafızların kanlı yüzünü teşhir etmek için kaleme aldığı İspanyol Sivil Muhafız Baladı ise işte bu dönemde Lorca’nın ölüm fermanı olur.

Lorca 71 yıl önce, gözaltına alındıktan 2,5 gün sonra, 19 Ağustos’ta, doğduğu memleketin Viznar Vadisi’nde Sivil Muhafızlar tarafından katledilir! Bugün ölümünün 71. yılında O’nu saygıyla anıyor ve O’nun ölüm fermanı olarak bilinen şiirini bir savaş çağrısı olarak kabul ediyoruz!

Karadır atları, kapkara Nalları da kapkara demir. Pelerinlerinde parıldar Mürekkep ve mum lekeleri Ağlamak nerede onlar nerede hepsinin de kurşundan beyni Yoldan ağır çıkageldiler gönülleri cilalı deri. O çılginlar, o geceler boğarlar geçtikleri yeri Zamk karası bir sessizliğe ve bir dehşete kum incesi... (İspanyol Sivil Muhafız Baladı/F. Lorca)

Cinayete katılan Sivil Muhafızlar’dan birinin ağzından...

“Garcia Lorca metin, muhteşem bir gururla yürüyordu...”

O gün nöbetçiydim. Bu genç adamın kışlaya girdiğini gördüm. Yüzü sapsarıydı ama dimdik yürüyordu. Federico Garcia Lorca’ydı. Onu görür görmez korkunç bir dram oynanacağını anladım. Garcia Lorca, Sivil Muhafızlar (*) hakkındaki ünlü Baladı yazdığı gün idam kararını imzalamıştı...

Bana onu Fransız Elçiliği’nde bulduklarını söylediler. Binadan çıkması için kandırılmış, sonra da tutuklanmışlardı. Ondaki kurbanlar gibi, tabii, o da hiç yargılanmadı; Aynı gece bir Sivil Muhafız Postası arasında kışladan götürüldü. Bunu itiraf etmek korkunç birşey. Ama ben de Muhafız’ların arasındaydım. Otomobiller Padul yolunun kenarında durdu. Uğursuz konvoy Granada’nın on mil ötesine varmıştı. Saat sekizdi. Otomobillerin farları ölümüne giden adamı aydınlatıyordu. Gece karanlığında silüeti göze çarpıyordu. Posta, kurbanının göremeyeceği bir yerde, farların arkasında durdu.

Garcia Lorca metin, muhteşem bir gururla yürüyordu. Birden durdu, konuşmak istiyormuş gibi bize döndü. Bu büyük bir şaşkınlık yarattı, özellikle postaya komutanlık eden Teğmen Medina’da.

Ve konuştu. Garcia Lorca metanetle, hiç titremeyen bir sesle konuştu. Sözleri güçlüydü, aman dilemiyordu. Her zaman sevdiği özgürlüğü savunan erkekçe sözlerdi. Kendi davası olan Halkın Davası’nı, böyle korkunç bir barbarlık ve cinayet karşısında başarılıları iyi işleri övdü.

İhtiras ateşiyle söylenen o sözler silahlı adamlar üzerinde büyük etki yaptı. Bana beynimin içine giren bir kuvvetli ışık gibi geldi. Şair konuşmaya devam etti...

Ama sözlerini bitiremedi. Korkunç, canavarca, caniyane bir şey oldu: Teğmen Medina, iğrenç küfürler savurarak tabancasını çekti ve Muhafızları kışkırttı.

Manzara karşısında dehşete düştüm. Tüfeklerinin dipçikleriyle vurarak, ona ateş ederek (içimizden bazıları korkudan donup kalmıştık) Garcia Lorca’ya saldırdılar. Vızıldayan kurşunlar arasında Lorca koşmaya başladı. Yüz yada kadar ötede yere düştü. İşini bitirmek için arkasından gittiler. Ama Federico, kanlar içinde, yeniden ayağa kalktı ve korkunç bakışlarla adamlara döndü. Adamlar dehşet içinde gerilediler. Bütün Sivil Muhafızlar koşup otomobillerine bindiler, yalnız Teğmen, elinde tabancasıyla orada kaldı. Garcia Lorca son olarak gözlerini kapadı, kanına bulanmış toprağın üstüne yığıldı.

Medina hızla yaklaşarak zavallı Federico’nun gövdesine üç el tabanca sıktı.

Şairi oracıkta bıraktılar gömmediler...Granada’nın dışında, onun Granada’sı...”

(Lorca’nın Öldürülüşü, I.Gibson, çev. Murat Belge. Kavram Yayınları, S.160-161)

(*) Sivil Muhafızlar: Yıldırma Hareketi sırasında kıyıcılıklarıyla ün yapan, Falanj’la birlikte mezarlıktaki cinayetlerde rol oynayan faşist cinayet şebekesi.

TÜİK'ten pembe tablo

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), "2011 Mayıs Dönemi Sonuçlarını (Nisan, Mayıs, Haziran 2011)" açıkladı.

Sonuçlara göre, 2010 yılı Mayıs ayında 2 milyon 846 bin kişi olan işsiz sayısının, bu yıl aynı dönemde 2 milyon 550 bin kişiye düştüğü iddia edildi. İstihdam da 23 milyon 55 binden 24 milyon 445 bin kişiye çıktı.

Gerçek işsizlik yüzde 19'larda

Ancak, gerçek tablo TÜİK'in çizdiği pembe tablonun aksini ifade ediyor. Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Araştırma Dairesi Müdürü **Serkan Öngel**, açıklanan rakamların kriz öncesine göre değerlendirildiğinde farklı bir tablo ortaya çıkardığını düşünüyor. İşsizlik rakamlarını gazetemize değerlendiren Öngel, yaz dönemindeki düşüş eğilimine (turizm ve tarımda çalışanların sayısındaki artış) dikkat çekti. Bu dönemde enflasyonun düşme eğiliminde olduğunu belirten Öngel, yaz döneminde geçici işlerde çalışanların sayısındaki artışın doğru değerlendirilmesi gerektiği uyarısında bulundu. TÜİK'in, işsizlik oranının geçen yılın aynı dönemine göre 1,6 oranında düşüşle yüzde 9,4 olarak gerçekleştiği yönündeki tespitini değerlendiren Öngel, TÜİK'in işsizlik hesaplamasına, umudu kesik işsizler ile eksik ve yetersiz istihdam edilenler de eklendiğinde bu oranın yüzde 19'lara çıktığını söyledi.

İstihdam kayıt dışıyla besleniyor

Şu anki oranların esas olarak 2008 krizi öncesindeki rakamlara göre değerlendirilmesi gerektiğini söyleyen Öngel, şu anda kriz öncesi döneme göre işsiz sayısında 347 bin artış bulunduğunu, umudu kesik işsizlerle birlikte ele alındığında bu sayının 586 bin kişiye ulaştığına dikkat çekerek, TÜİK'in "istihdam artışı" tespitinin

doğru olduğunu ancak bu artışın nitelikli bir artış olmadığını ifade etti. Serkan Öngel, istihdamın kayıtdışı sayısındaki artışla beslendiğine dikkat çekti. Geçtiğimiz yılın Mayıs dönemine göre, kayıtdışı çalışan sayısının 375 bin artış gösterdiğini ifade eden DİSK-AR Müdürü, geçici işlerde çalışanların sayısının geçtiğimiz seneye göre 276 bin artış gösterdiği bilgisini verdi. İş arayıp iş bulma umudunu kaybedenlerin de kriz öncesi döneme göre 239 bin kişilik bir artış gösterdiğini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TÜİK yoksulluğu gizliyor

Türkiye'deki yoksulluğun Türkiye İstatistik Kurumu'nun enflasyon sepetinde gizli hale getirildiğini belirten **DİSK-AR**, son araştırmasında, enflasyon rakamının hesaplama yöntemi ile düşük çıkarıldığı gerçeğini ortaya koydu.

Madde sepetinin her yıl değişmesi ve madde ağırlıklarının kamuoyu ile paylaşılmamasının, verilerin güvenliği konusunda çeşitli soru işaretlerine neden olduğuna işaret eden DİSK-AR, sabit madde ağırlıkları ile hesaplanan endeksi ile resmi endeks arasındaki farkın sistematik olarak enflasyonu düşürecek şekilde arttığını belirtti.

Raporda alt maddelerin ağırlıkları konusunda da veriler sunuldu. Madde sepetinde araç satın alımının yüzde 5,44'lük ağırlığı ile yüzde 5,23'lük pay ile gerçek kiradan ve yüzde 3,14'lük pay ile ekmekten daha etkili olduğunun ifade edildiği raporda enflasyonu aşağı çeken ürünler sıralandı.

Rapora göre bu ürünler enflasyon endeksinde yer almasaydı, sepette yıllık yapılan değişikliklerin etkisi de ilave edildiğinde TÜFE mevcut değerinin 18,81 puan ve yüzde 10 üzerinde olacaktı. Bu değerün ücretlere yansıtılması durumunda SGK verilerine göre işçinin net eline geçen ücretin aylık 95 TL, yıllık 1140 TL fazla olacaktı. Rapora göre bu miktar şu an herhangi resmi hesaplamada kayıp olarak görülmüyor.

Baz istasyonuna tepki

Tuzluca Mahallesi'nde bulunan 1 Mayıs Menekşe Erbay Parkı'na yapılmaya çalışılan baz istasyonu emekçiler tarafından engellendi.

12 Ağustos günü sabah saatlerinde parka gelen belediye çalışanları baz istasyonunu kurmaya başladılar. Çevreden gelen sorulara "havuz yapılıyor" diye cevap veren çalışanlar, tepki çekmemeye çalıştı. Fakat baz istasyonu yapıldığı öğrenilince mahalledeki işçi ve emekçiler, temeli bulunduğu yerden söktü.

Temelin sökülmesinin ardından parkta oluşan çukur çevredeki taşlarla dolduruldu ve ardından basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemde "Baz (ölüm) istasyonu istemiyoruz / Tuzluca Halkı" pankartı açıldı. Basın açıklamasının devamında Tuzluca Mahalle Muhtarlığı'na yüründü. Mahalle muhtarı aranarak muhtarlığa çağrıldı fakat çağrılara yanıt gelmedi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Ulaşım da soygun

İstanbul ve Ankara'da toplu taşıma ücretlerine zam yapıldı.

İki ilde de daha 10 ay önce yapılan zamlarla elini emekçilerin cebine daldıran belediyeler, zam soygununa devam etti. Emekçilerin ücretleri enflasyon karşısında erirken, yeni yapılan zamlar emekçilerin belini bir kat daha bükecek.

Buna göre **İstanbul**'da tam İETT bileti 1,75 TL, indirimli bilet de 1,00 TL oldu. Tam mavi kart 140 TL, indirimli mavi kart da 70 liraya yükseldi.

Ankara'da ise EGO otobüsleri, Metro ve Ankaray'da 1.65 lira olan tek binişli kartlar 1.75 lira, 1.25 lira olan tek binişli indirimli öğrenci kartları ise 1.30 lira olacak. Yeni tarifede, Esenboğa Havaalanı-Ankara arası üç binişlik tam yolcu ücreti 4.95 liradan 5.25 liraya çıkarılırken, özel halk otobüslerinde tam bilet 2.10, öğrencilere indirimli bilet 1.30, minibüslerde kısa mesafe 2.10, uzun mesafe ise 2.40 lira olacak.

Ayrıca 5-10-20 binişlik tam yolcu biletlerinde uygulanan 55 kuruşluk transfer ücreti 58 kuruşa çıkarıldı. Yeni tarifeler 1 Eylül tarihinden itibaren geçerli olacak.

Ulaşım hizmetleri rant kapısına çevrildi

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nden yapılan açıklamada ise zamlara gerekçe olarak "Personel giderleri ve akaryakıt fiyatları, enflasyon oranlarına bağlı olarak malzeme ve yedek parça girdi maliyetindeki artışlar" gösterildi. 10 ayda içinde yapılan bu zamlar, belediyelerin kamusal bir hizmet olarak sunması gereken ulaşım hizmetini rant kapısına çevirdiğini gösteriyor.

İçerden yanan ateş!

Burjuvazi onyıllardır köklü ekonomik-sosyal sorunlara ve siyasal kargaşalara rağmen iktidarını ayakta tutma başarısını gösteriyor. Daha ulusal kurtuluş savaşının sıcaklığı dinmeden emperyalistlerle girilen kölece ilişkiler yaklaşık yüzyıldır ülkemiz emekçi halklarının üzerinde bir karabasan gibi durmakta. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın hemen ardından ABD güdümlü hızla gelişen kapitalist ilişkiler, modern köleliği ve kapitalist sömürüyü kitleler nezdinde daha hissedilir kıldı. Bu olgu karşı tepkiyi açığa çıkardı. Ülkemizde 60'lı ve 70'li yıllarda kaynayan sosyal kazan, kitleselleşen ve prestij kazanan sol-devrimci hareketler işte bu iktisadi-sosyal ortamın bir sonucuuydu. 80 askeri faşist darbesi toplumsal muhalefete ve onun bilinçli öncülerine ABD direktifleriyle yapılan bir karşı-devrim saldırısı olarak hayata geçirildi. Vahşi fiziki yok etme saldırılarına ekonomik alanda neo-liberal politikalar eşlik etti. Birincisi ikincisinin önünü düzledi. Sonuç itibariyle 80 sonrası Türkiye'de sosyal-sınıfsal mücadeleler öncesiyle kıyaslanamayacak bir durgunluk ve geri çekilme yaşadı. 60'lı ve 70'li yıllarda kitlesel hareketlilikleri yaratan iktisadi-sosyal koşullar yerli yerinde dururken hatta ağırlaşarak devam ederken kitle hareketi tanınmayacak haldeydi. Ara çıkışları saymazsak bugün itibariyle durum pek de değişmiş gibi görünmüyor.

Yukarıda çok genel çizgilerle belirtilen yakın tarihimizin tablosu bir veri olarak alındığında belirgin bir geriye gidişi işaretliyor. Fakat evrensel anlamda sosyal mücadele deneyimlerine bakıldığında bu tablonun sadece bir konjonktür olarak yaşandığını ve kaçınılmaz bir biçimde geride kalacağını görmek mümkün. K.Afrika ve Ortadoğu emekçi halkları onyıllardır ortaçağ karanlığını yaşıyorlardı.

ABD ve batılı emperyalistlerin petrol ve doğal kaynakları uğruna kan kusturdıkları, İsrail zulmü ve kaba işgali altında inleyen, bunların yanında diktatöryal rejimlerle siyasal baskı altında tutulan bölge emekçi halkları maruz kaldıkları insanlık dışı saldırılara rağmen kayda değer bir atılım yapamıyor, biriken öfkeye rağmen Rosa Lüksemburg'un deyimiyle hareket edip zincirlerinin farkına varamıyordu. Bu tabloyu kendi sınıf çıkarları adına kullanan burjuva otoriteler dünyaya "boyun eğin yoksa yok olursunuz" çağrısı yapıyorlardı. "Demokrasiyi de ben getiririm moderniteyi de (tabi ki kendi yöntemlerimle)" diye sesleniyordu bölge halklarına. Derinden mayalanan anti-amerikancı, anti-emperyalist öfke (örneğin yapılan bir ankete göre Mısır halkının yüzde 90'ı ABD'yi düşman olarak görmekte) ve derinleşen sosyal sorunlara karşı duyulan tepkiye rağmen (genel grevler, işçi drenişleri, irili ufaklı sosyal çıkışlar) yanıltıcı da olsa bir sineye çekme algısı yaratıyordu. Fakat Tunuslu emekçi bir gencin yaktığı ateş kısa sürede Mısır'ı ve bütün Ortadoğu'yu sardığında görüldü ki yaşanan durgun atmosfer hiçbir şeyin sonu değil, sadece gelecek fırtınaların habercisidir. Yaşanan sadece mücadele dinamiklerinin harekete geçmesiydi. Yıllardır zaten varolan ve derinden mayalanan dinamiklerin.

Güncel bir başka örnek olarak Latin Amerika ülkelerinde yaşanan sürece bakabiliriz. CIA güdümlü darbelerle yönetimi ele geçiren Amerikancı generaller kıta emekçi halklarına kan kustururken, işsizlik, yoksulluk, uyuşturucu kader olarak dayatıldı. Yüzyıllardır ırkçılık ve yoksulluktan muzdarip yerliler ise tarihsel anlamda kıtanın önemli

dinamikleri arasında bulunuyordu. Kıta halklarının emperyalistler ve ülke içindeki işbirlikçilerinin zulmünün kaderleri olmadığını, kendi kaderlerinin kendi ellerinde olduğunu haykırmaları çok da gecikmedi. İnsan yaşamı için kayda değer olsa da sınıflar mücadelesinde sadece birkaç güne tekabül eden konjonktür geride kaldı. Venezuela, Bolivya, Şili, Kostarika, Brezilya, Nikaragua, Ekvador halkları ABD'nin sinsi oyunları ve müdahalelerine rağmen emekçilerin taleplerini bayraklaştıran solcu-sosyalist adayları desteklediler ve seçimleri kazanmalarını sağladılar. Kıta halkları kapitalizmi tarihin çöplüğüne göndermedi henüz. Fakat artık kazan kayıyor. Tarihi yürüyüş sürüyor. Devrimci öncüsüyle buluşacak olan kıta halkları devrimci görevlerini de tereddütsüzce yerine getirecektir.

Modern bir kapitalist ülke olarak Türkiye'de yaşanan iktisadi-sosyal sorunlar hiçbir manipülasyon çabasıyla ya da rakamlarla oynayarak karartılamaz. Sosyal sorunlar kağıt üzerinde değil, ülkemiz emekçi halklarının bizzat etinde ve kemiğinde yaşanıyor. Hiçbir gösterişli vitrin bunu gizleyemez. Ne dolar ve petrol zengini Bahreyn'de emekçilerin gerçeğini gizleyebilirsiniz, ne de "demokrasi beşiği", "sosyal refah" İngilteresi'nde emekçi halkların acı gerçeğini (son bir haftada ısınan İngiltere sokaklarının

gösterdiği gibi)... Paris Moda Haftası'nı canlı yayınlayan burjuva kanallar arka sokaklarda genel greve çıkan Fransız işçilerini ve Fransa banliyölerindeki emekçilerin gerçekliğini gizleyemez.

IMF heyeti Tunus ve Mısır devlet başkanlarını icraatlarından dolayı kameralar karşısında tebrik edip dünyaya örnek gösterirken El Mahalla tekstil işçileri Mısır'da, maden işçileri Tunus'ta kamera gerisinde hayatın gerçeğini yaşıyor ve yaşatıyorlardı. Sadece zaman sorunuydu alanların zaptedilmesi ve fırtınayı çok beklemelerine gerek kalmadı.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları işsizlik (10 milyonun üzerinde), yoksulluk, siyasal baskı altında inlerken tarih ve bilim sınıf devrimcilerine "Hazırlanın!" çağrısı yapıyor.

İçerden yanyor ateş. Ne katliamlar ne zulüm söndüremez bu ateşi. Her bir fabrika hücresi her bir işyeri komitesi fırtına koptuğunda sınıfın partisinin ve devrimin savaş bölükleri olacak. Bu savaş gelmesi kaçınılmaz bir savaştır. Bu fırtına kopması önlenemez bir fırtınadır. Her anımız ve her günümüz bir hazırlık bilinciyle geçirilmelidir. Bugün tarih sahnesinde devrimci rolünü oynayacak ve burjuvaziye yerle yeksan edecek sınıf, işçi sınıfının ayak sesleri duymasını bilenler için kendini hissettiriyor.

A. Koral

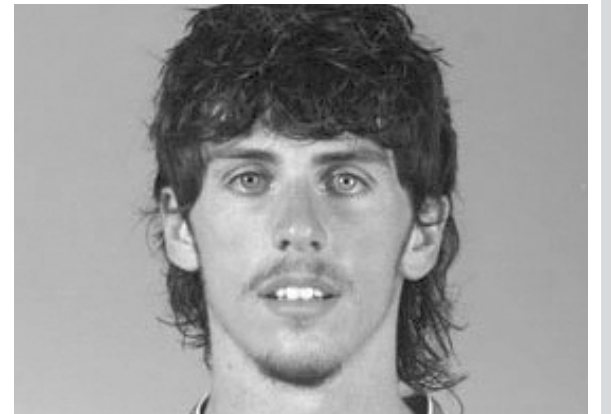
İsyan etti futbolu bıraktı!

İspanya futbol ligi La Liga ekiplerinden Sporting Gijon'un 25 yaşındaki savunma oyuncusu Javi Poves, futbol dünyasındaki paraya dayalı kirli düzenden bıktığını söyleyerek futbolu bıraktığını açıkladı.

Poves'in futbolu bırakma kararında ders niteliğinde ifadeler bulunuyor. Kendisini "anti-sistem futbolcusu" olarak tanımlayan Poves, bankacılık sistemini reddettiği için kulüpten alması gereken son maaşını da geri çevirdi. Poves'in İspanya kaynaklı internet siteleri ve gazetelere yansıyan açıklamalarında kullandığı "Futbolun içinde kalmaya başladıkça her şeyin parayla ilgili olduğunu görüyorsunuz. Bu çok acı bir şey" ifadeleri de oldukça dikkat çekici.

"Kapitalizm ölüm demektir!"

Bu kirli sistemin bir parçası olmaya daha fazla dayanamayacağını söyleyen Poves, "Ben küçükken bu oyunu büyük bir sevgiyle oynardım. Ama şimdi farkına varıyorum ki futbolda her şey para demek. Bu futbol kirlidir ve hepimiz kandırılıyoruz. Afrika'daki, Amerika'daki, Asya'daki insanların

ölümleri üzerinden para kazanılan bir sistemin parçası olmak istemiyorum" dedi. Profesyonel futbolun para ve sahtekarlık üzerine kurulu olduğunu dile getiren Poves, "kapitalizm ölüm demektir" ifadesini de kullandı. Poves, ayrılmadan önce kulüp tarafından kendisine tesis edilen otomobili de kabul etmedi.

Sporting Gijon ile sözleşmesini fesheden Poves, bundan sonraki hayatında bol bol okuyarak çok çeşitli konular hakkında bilgi sahibi olmak istediğini söyledi.

“Kürdistan açık bir toplu mezar gibi”

Hüsnü Yıldız eylemini sonlandırdı

DHKP-C militanı olan kardeşi Ali Yıldız'ın cenazesinin de yer aldığı Dersim Çemişgezek'teki toplu mezarın açılması ve cenazesinin kendilerine teslim edilmesi talepleriyle 11 Haziran 2011 tarihinde süresiz açlık grevine başlayan, eylemini 45. gününde ölüm orucuna dönüştüren Yıldız direnişini sonlandırdı.

Hüsnü Yıldız Dersim merkezde kurduğu direniş çadırı önünde 14 Ağustos günü basın açıklaması yaptı. Açıklamaya Yıldız Ailesi'nin avukatı Taylan Tanay, Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı, Adli Tıp Uzmanları Derneği Başkanı Ümit Biçer ve TAYAD Başkanı avukat Behiç Aşçı da katıldı.

Kazı çalışmalarında bulunan kemiklerin DNA örneklerinin kendilerinden alınan örnekle karşılaştırılacağını söyleyen Yıldız, Adli Tıp Kurumu'ndan çıkacak sonucu bekleyeceklerini dile getirdi. Yıldız, “65 gündür yürüttüğüm süresiz açlık grevi ve ölüm orucu amacına ulaştığı için eylemimi sonlandırıyorum” diyerek eylemini bitirdiğini duyurdu.

Dersim Çemişgezek'te PKK ve DHKP-C gerillalarının bulunduğu toplu mezarlarda 2 gün süren kazı çalışmaları tamamlandı. 12 Ağustos günü başlayan çalışmalarda 15 cenazeye ait kemiklere ulaşıldı.

Toplu mezarın açılması ve Ali Yıldız'ın cenazesinin kendilerine teslim edilmesi için 2 ayı aşkın süre ölüm orucu eylemini sürdüren Hüsnü Yıldız ve ailesiyle birlikte ilerici ve devrimci güçler de çalışmaları takip etti.

Malatya Özel Yetkili Cumhuriyet Başsavcılığı'nın talimatıyla başlayan kazı çalışmalarını Özel Yetkili Cumhuriyet Savcılığı ile savcılığın yönlendirdiği adli tıp uzmanlarının yanısıra Diyarbakır Barosu Başkanı Mehmet Emin Aktar, Dersim Belediye Başkanı Edibe Şahin, Türk Tabipleri Birliği'nden (TTB) adli tıp hekimleri, Adli Tıp Uzmanları Derneği Başkanı Prof. Dr. Ümit Biçer ve Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı da izledi. 14 yıl önce gömü işlemini yapan 2 belediye çalışanı da kazılarda hazır bulundu.

Çalışmalar boyunca alanda bulunan Yıldız Ailesi'nin avukatı Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şube Başkanı **Taylan Tanay** görüşlerini *Kızıl Bayrak*'la paylaştı.

Farklı alanlarda yapılan kazı çalışmaları sırasında, resmi görevlilerle tartışmaların yaşandığını söyleyen Tanay, Ümit Biçer başta olmak üzere kendilerinin de yönlendirmeleriyle kazı işlemlerinin olumlu gittiğini dile getirdi. “*Bizim denetim ve yönlendirmemiz ile çalışmalar sağlıklı yürüyor*” dedi.

Mutki'de açılan toplu mezarlarda kepçe kullanıldığına dikkat çeken Tanay, Çemişgezek'teki mezarların çapa ile kazılarak açıldığı bilgisini verdi. Zira, toplu mezarların usulüne aykırı biçimde dozerlerle, kepçelerle açılması cenazelerin ve kimlik tespitinin sağlıklı yapılmasına engel olduğundan daha önce yürütülen hukusal mücadelede buna itiraz edilmişti.

Tanay bundan sonraki aşamanın DNA örneklerinin Adli Tıp'a gönderilmesi ile kimlik tespiti olduğunu belirtti.

“Nereyi kazsanız kemik fişkırıyor”

Çok geniş bir ölçekte çalışıldığını söyleyen Tanay, kazı çalışmalarıyla toplu mezarlar gerçeği ile bir kez daha karşılaştıklarını sözlerine ekledi. “Nereyi kazsanız kemik fişkırıyor” diyen Tanay, sadece 1997 yılında katledilen

gerillaların değil başka cesetlere ait kemiklere de rastladıklarını belirtti. “Kürdistan açık bir toplu mezar gibi” diyerek devletin katliamcı yüzüne dikkat çekti.

Açılan mezarlarla birlikte jandarma ve savcılık tutanaklarındaki gerçek dışı beyanatların da bir kez daha günyüzüne çıktığını ifade eden Tanay, toplu mezarların açığa çıkmaması için güçlü bir gerici iradenin sözkonusu olduğunu belirtti.

“Örnek bir çalışma”

Türkiye'de ilk defa böyle bir çalışmanın yapıldığına dikkat çeken Tanay, çalışmaların oldukça verimli geçtiğini söyledi. Jandarmanın, katlettiği gerillaları belediye teslim edip gömdürttüğünü, ifadelere göre bölgede 100'ün üzerinde cenazenin olduğunu ifade etti. Bununla beraber üç ayrı toplu mezarda yapılan kazılarda mermi, kumaş ve metal parçaları bulunduğu bilgisini de verdi.

“Çemişgezek raporu hazırlanacak”

Bu deneyim ile sonraki toplu mezar çalışmalarının daha verimli geçeceğini sözlerine ekleyen Tanay, kazı çalışmalarında bulunan ÇHD, TTB ve adli tıp hekimleri tarafından Çemişgezek raporu hazırlanacağını söyledi. Bunun tarihsel bir çalışma olduğunu dile getirdi.

“Dehşet verici”

Tanay cenazelerin işkenceden geçirildiğine de dikkat çekti. Bazı cenazelerin kafataslarının olmadığına, kemiklerinde kırıklar olduğuna vurgu yapan Tanay, iç çamaşırlarıyla gömülen cenazeler olduğunu söyledi. İlk izlenimlerin cenazelere işkence yapıldığı doğrultusunda olduğunu belirterek, adli tıp uzmanlarının raporlarıyla bunun netleşeceğini ifade etti. Tabloyu “dehşet verici” olarak nitelendirdi.

Avcı'yla yargılanmaya tepki

“Devrimci Karargah operasyonu” kapsamında yargılanan SDP ve TÖP üyeleri ile Bilim ve Gelecek Dergisi ve Red Dergisi yazarlarının yargılandığı davanın ikinci duruşması 11 ve 12 Ağustos tarihlerinde gerçekleştirildi. 57 sanığın yargılandığı dava İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

İlk günkü duruşmada işkenceci polis şeflerinden Eski Emniyet Müdürü Hanefi Avcı'nın devrimci ve ilerici güçlerle beraber yargılanmasına tepki vardı. Duruşmada söz alan SDP ve TÖP üyeleri, Avcı iddianameden çıkarılmazsa duruşmalara katılmayacaklarını söylediler.

Fatih Aydın “Devletin bir işkenceciyi önümüze atması, provokasyon amaçlıdır. Devrimciler olarak devletin bu provokasyonuna gelmeyeceğiz. İşkenceci polis şefinin dosyasının bu davadan ayrılmasını istiyorum. Aksi halde çıkacak olaylardan mahkemeniz ve devlet sorumludur” dedi. İddianamedeki suçlamalara ilişkin ise savunma yapmayacağını belirtti.

Cemal Bozkurt ise Hanefi Avcı'nın, devrimcileri zindanlara sokan aktörlerden birisi olduğuna dikkat çekerek “İşkencecinin bu dosyada devrimcilerle özdeşleşmiş gibi sunulması devrimcilerle ağır bir hakarettir” dedi. Bozkurt şunları söyledi: “İddianamede şeytanlarla melekleri, katilleri özdeşleştiriyorlar. Eğer özdeş isek neden Hanefi Avcı'nın etrafında jandarma bariyeri örüyorsunuz. Onu mu bizden, yoksa bizi mi ondan koruyorsunuz. Eğer özdeş değilsek, onun bu dosyada ne işi var? Tutsak sosyalistlerin tahliyesinin hatırına bir kereye mahsus bu duruşmaya katıldığımı söylüyorum”

8 tahliye

Tutuklu sanıklardan SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan, SDP Genel Başkan Yardımcısı Günay Kubilay, TÖP sözcülerinden Tuncay Yılmaz, SDP Merkez Yürütme Kurulu üyesi Ulaş Bayraktaroğlu'nun da aralarında bulunduğu birçok tutuklunun savunmalarının alındığı duruşmanın ikinci günü akşam geç saatlere kadar devam etti.

Verilen aranın ardından alınan ara kararı açıklayan mahkeme heyeti, Ergin Öncü, Kemal Hamzaoğlu, Günay Kubilay, Oğuzhan Kayserilioğlu, Rıdvan Turan, Ulaş Bayraktaroğlu, Ecevit Piroğlu ve Özgür Cafer Kalafat'ın tahliyelerine karar verdi.

Bir sonraki duruşma 17 Kasım 2011'de yapılacak.

Mücadele Postası

İşten atılan Tırsan işçilerinden mektup

ATILAN İŞÇİLERDEN TIRSAN KARDAN İŞÇİLERİNE MEKTUP

Merhaba arkadaşlar!

Bizler 12 saat yerine 8 saat çalışmak istediğimiz için, asgari ücret yerine insanca yaşayabilecek bir ücret istediğimiz için, insanca çalışma koşulları istediğimiz için, sendika üyesi olmak istediğimiz için işten atıldık.

Patronlar kendi çıkarlarını korumak için örgütlenirken, dernekler, odalar, sendikalar kurarken biz işçilere anayasal hakkımız olan sendika üyeliğini reva görmüyorlar. Tıyaki neden EBSO başkanı? Kendi çıkarlarını savunmak için. Biz işçilerimiz sendikaya üye olamıyoruz? Neden patron "sendika isteyen herkesi temizleyeceğim fabrikadan" diyor ve fabrikayı kapatma pahasına sendikadan korkuyor? Bizi işten atarak neyi gizlemeye çalışıyor?

Manisa Organze Sanayi Bölgesi'nde Kurulu bulunan TIRSAN-Kardan fabrikasında sendikalaşma mücadelesi verdikleri için işten atılan işçiler, bir mektupla çalışan arkadaşlarına seslendiler.

Merhaba arkadaşlar!

Bizler 12 saat yerine 8 saat çalışmak istediğimiz için, asgari ücret yerine insanca yaşayabilecek bir ücret istediğimiz için, insanca çalışma koşulları istediğimiz için, sendika üyesi olmak istediğimiz için işten atıldık.

Patronlar kendi çıkarlarını korumak için örgütlenirken, dernekler, odalar, sendikalar kurarken biz işçilere anayasal hakkımız olan sendika üyeliğini reva görmüyorlar. Tıyaki neden EBSO başkanı? Kendi çıkarlarını savunmak için. Peki, niye biz istediğimiz sendikaya üye olamıyoruz? Neden patron "sendika isteyen herkesi temizleyeceğim fabrikadan" diyor ve fabrikayı kapatma pahasına sendikadan korkuyor? Bizi işten atarak neyi gizlemeye çalışıyor?

Fabrika kurulduğu günden beri defalarca bu olumsuz şartlara karşı isyanlar oldu. Birçok arkadaşımız hakları için bedel ödedi, işten atıldı. Bugün de bu bedeli biz ödedik. Hiç pişman değiliz. Başımız dik alınımız ak. Sanmayın ki patron kazandı. Çünkü bu şartlar sürdüğü sürece bu kavga da bu mücadele de sürecektir. Bugün biz yarın başkaları... Ama kazanan mutlaka yine biz olacağız. Yeter ki bizler birbirimize güvenelim ve sahip çıkalım.

Bugün bütün işçiler odalara çekilip tehdit ediliyor. Amaçları bizlerin birbirine olan güvenini kırmak, işçinin kafasını karıştırmaktır. İşçiler birbiriyle konuşmuyor, ispiyonlanırım diye korkuyor. İstiyorlar ki işçiler arkadaşı işten çıkartıldığında korksun adeta bir böceğe benzesin. Atılan işçilere sahip çıktığımızda insan olduğumuzu kanıtlarız. Bu ülkede kimse aklıtan

ölmüyor. Biz eşek olduktan sonra sanayide bize semer vuracak patron çok. Ama insan gibi yaşamak ve çalışmak istiyorsak bize ekme kadar onur da lazım...

İşten atarken bile onurumuzla oynuyorlar. Hiçbir suçumuz olmadığı halde bize noterde imza attırıyorlar. Birçoğumuz hiçbir yere imza atmadık ve haklarımızın tamamını aldık. Üstelik işe iade davası da açtık. Bu yüzden kendi onurumuz için işten atıldığımızda hiçbir yere imza atmayalım.

29 Temmuz günü yapılan zam toplantısından azımsanmayacak bir oran çıktı. Yıllarca %5 zam yapılırken neden şimdi 85 liradan başlayan zam oranları ortaya çıktı? Daha önce çıkışını isteyenlere "tazminatı" verilmezken şimdi anında yatırıyorlar. Bunun cevabını hepimiz biliyoruz. Bizim bir araya gelip hakkımızı aramızdan korktukları için bu zammı yaptılar. Düşünsenize sendikanın "s" si bile 85-100 tl zam getiriyor; bir de sendika bu fabrikaya girse kim bilir neler olur?

Şimdi içerde huzur namına bir şey kalmadı. Birçok arkadaşımız çıkış istiyor. Bizler ne olursa olsun işten çıkmayı bir çözüm olarak görmemeliyiz. Kaçmak çözüm değildir. Tüm imkânları dört dörtlük olan bir iş yeri yok. Ahmet'in çalıştığı fabrika da aynı Mehmet'in ki de. Tırsan'dan kaç, Klimasan'dan kaç, Vestel'den kaç... Nereye kadar kaçacağız? Eğer iyi bir iş yerinde çalışmak istiyorsak şu an çalıştığımız fabrikadaki çalışma koşullarını düzeltmeliyiz; bunu yapabilmek için de atılan işçilere sahip çıkmaktan, diğer işçilerle birleşip mücadele etmekten başka yolumuz yok. Biz kazanırsak tüm Manisa Organize işçileri de kazanır.

İNSANCA BİR YAŞAM İÇİN, İNSANCA ÇALIŞMA KOŞULLARI İÇİN BİRLİK OLMAKTAN BAŞKA ÇAREMİZ YOK! TIRSAN-KARDAN'DAN ATILAN İŞÇİLER

Zabıtalara terör estirdi

Ankara Yüksel Caddesi'nde zabıtalara yine terör estirdi. Cadde üzerinde tezgah açan işportacılara 14 Ağustos akşamı müdahale eden zabıta ekipleri tezgah avına çıktı. "Ekmeğimizi kazanmak istiyoruz" diyerek tezgahlarının kaldırılmasına karşı direnen işportacılar zabıtalara azgınca saldırısına maruz kaldılar.

Önce ellerindeki copları kullanan zabıtalara daha sonra yere yatırdıkları işportacılara tekmelerle gözü dönmüş bir şekilde saldırdılar. Sivil polislerin de zabıtalara birlikte terör estirdiği saldırı dakikalarca devam etti. Arbede sırasında bir sokak sanatçısı da zabıta teröründen nasibini aldı. Sanatçı maruz kaldığı cop ve tekmeler nedeniyle yaralandı.

Terör estiren zabıtalara, işportacıları "çete" olmakla suçlamaya çalıştı. İşportacılar ise "çeteyle, mafyayla polis mücadele eder" diyerek tepki gösterdiler.

Direnişçi işçilere saldırı

Samsun'da Gazi Devlet Hastanesi'nde Dev Sağlık-İş üyesi işçilerin direnişleri devam ederken, hastanenin özel güvenlik görevlileri direniş çadırına saldırdı.

İlk saldırı 16 Ağustos sabahı 08.00 sularında işçilerin hastane bahçesine çadır kurmak istemeleriyle gerçekleşti. İşçiler bu saldırı karşısında geri adım atmayarak çadırı kurdu ve oturma eylemine devam etti. Saat 11.00'de işçilere tekrar saldıran ÖGB'ler çadırın içinde 2 kişi olmasına rağmen çadırı sökmek istedi. Çadırı dağıtan ÖGB'ler ile işçiler ve kendilerine destek veren sendikacılar arasında arbede çıktı.

Cemal Kömpe, Dev Sağlık-İş Sendikası Samsun İl Temsilcisi Yüksel Aslan, eşi Selma Yılmaz Aslan ile Erhan Çömezoğlu gözaltına alınarak İlyasköy Polis Merkezi'ne götürüldü.

Diğer yandan, 10 Ağustos günü İstanbul'dan yola çıkan Dev Sağlık-İş üyesi işçiler Samsun'daki işçilerle sınıf dayanışmasını yükseltti.

Hastane yönetiminin talimatıyla defalarca kez saldırıya uğrayan direniş çadırı işçilerin dayanışmasıyla yeniden kuruldu.

Samsun BES, Genel-İş, SES ve Tes-İş'ten gelenlerle birlikte direnişte olan işçiler yönetimin saldırılarıyla izin vermediği "direniş çadırlarını" kurarken Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu'nun da içinde yer aldığı heyet Başhekimle görüştü.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

*Mücadeleyle dolu bir
yaşam süren Mihri Belli
aramızdan ayrıldı...*

**Sosyalizm
mücadelesinde
yaşayacak!**